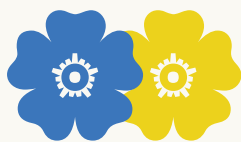

Ukraińskie Pismo Podlasia

3 (193) 2024

Cena 6,00 PLN VAT 5%

NAD BUHOM

I NARWOJU

www.nadbuhom.pl

НАД БУТОМ І НАРВОЮ

НАД БУГОМ І НАРВОЮ NAD BUHOM I NARWOJU

№ 3 (193) 2024 ТРАВЕНЬ — ЧЕРВЕНЬ Nr 3 (193) 2024

ЗМІСТ НОМЕРА ❖ SPIS TREŚCI

Я. Т., Більська презентація 14-томника <i>Лесі Українки</i>	1
(лх), <i>Лесі Українки</i> короткий життєпис	2
(red.), <i>Ukraińskie słowo na bielskiej scenie</i>	3
(red.) XX Konkurs Piosenki Ukraińskiej „Z Podlaśkoji Krynyci 2024”	6
L. Łabowicz, <i>Wieści nie tylko z podlaskich miast i wsi</i>	11
A. Лукашевич, <i>Хмари і Тімошка</i>	17
Є. Жабінська, <i>Як подолати інтелектуальну ліню?</i>	18
Ре-Д., <i>Він пішов, бо інакше не міг</i>	19
В. Яручик, <i>Як багато значить слово: народне, художнє, авторське... Кілька штрихів з нагоди народження «Країни свого слова»</i>	20
Ю. Гаврилук, <i>Поміж Володимиром, Києвом та Супраслем. Короткий нарис з етноконфесійної історії Більська і Підляшшя у першій половині XVI ст.</i>	22
Ю. Бідношя, <i>Феномен писемних діалектних текстів (наївна поезія Північного Підляшшя)</i>	28
Ю. Гаврилук, <i>Історична пам'ятка XVI ст. при телятицькій церкві</i>	33
Л. Лабович, <i>«Хоч би й за вола, аби дівкою не била»... Весіле в Курашеві (III)</i>	34
С. Савчук, <i>Михайлове щастя в час лихий</i>	37
Ре-Д., <i>Słowa, jakich ty nie znaliś abo zabyli</i>	39
<i>Praktyczny słownik zok dla słuchających i czytających</i>	39
(ред.), <i>З організованого життя над Бугом і Нарвою</i>	42

НАША ОБКЛАДІНКА

Підляшшя – країна буслів, яких деінде звать бузьками або лелеками (тут крилаті жителі Красного Села у гміні Ботьки).

Стор. II: Пам'ятник Лесі Українці у столиці канадської провінції Онтаріо місті Торонто. Розташований у Гай-Парку, найбільшому парку міста, що знаходиться в районі Bloor West Village, одному з історичних осередків проживання української громади Торонто, монумент було встановлено в середині жовтня 1975 року на замовлення Жіночої Ради Конгресу Українців Канади. **Стор. III-IV:** Кольори підляської весни і початку літа (на останній світлині каплючка на криниці поміж Лядами і Курашевом). Всі фотографії Ю. Гаврилюка.

Більська презентація 14-томника Лесі Українки

18 квітня в Більську в конференц-залі Союзу українців Підляшшя відбулася урочиста презентація та дарування 14-томного академічного зібрання творів Лесі Українки. Захід відбувся в рамках візиту на Підляшшя делегації Волинського національного університету ім. Лесі Українки. Серед його учасників були, зокрема, секретар Кліщель Валентина Сидорук, голова Союзу українців Підляшшя Марія Рижик, заступник голови СУП д-р Андрій Артем'юк, який особисто доклав зусиль для підготовки цієї події.

Захід почали директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович та заступник директора ПНІ Юрій Гаврилук, який ініціював приїзд гостей з Волині. Директори ПНІ вказали на значення візиту волинської делегації та важливість презентації і дарування на Підляшшя 14-томного академічного зібрання творів Лесі Українки.

Вже на початку заходу прозвучало поетичне слово Лесі Українки: її вірші «Надія» та «Вечірня година» прочитали Єва Гіза та Даша Роголя. Згодом директор ПНІ представив постать очільника делегації про-

ректора Волинського національного університету ім. Лесі Українки проф. Юрія Громика, підкреслюючи, що він відомий український мовознавець, який вивчає західнополіські говірки, а в колі його наукових інтересів також українські говірки Підляшшя.

Презентація проф. Юрія Громика «Леся Українка та 14-томне академічне повне зібрання творів» почалася відеокліпом Марини Круть «Леся». Проректор ВНУ детально представив історію підготовки нового повного зібрання творів найвідомішої української поетеси, яке в 2021 р. видав Лесин університет у Луцьку. Волинський дослідник підкреслював зв'язки Лесі Українки з Волинню та детально охарактеризував зміст окремих томів 14-томника.

Зустріч завершилася урочистим даруванням Підляському науковому інституту 14-томного академічного зібрання творів Лесі Українки, яке звершив проректор Волинського національного університету ім. Лесі Українки проф. Юрій Громик. Волинська делегація передала також Підляському науковому інституту та учасникам зустрічі інші подарунки. Своєю чергою Підляський науковий інститут передав Волинському національному університету ім. Лесі Українки видану нещодавно фундаменталь-

Вірші Лесі Українки «Надія» та «Вечірня година» прочитали Єва Гіза та Даша Роголя

ну антологію україномовного письменства Підляшшя «Країна свого слова», яку вручив проф. Ю. Громику упорядник антології і заступник директора ПНІ Юрій Гаврилюк. Закінчуючи, директор ПНІ д-р Григорій Купріянович скерував до волинської делегації слова підтримки з боку українців Підляшшя в драматичний час, коли Україна захищає своє існування перед російською агресією.

Організаторами заходу були Підляський науковий інститут, Союз українців Підляшшя та Волинський національний університет ім. Лесі Українки. Медіа-патронат над заходом прийняв Український часопис Підляшшя «Над Бугом і Нарвою». Спонсорами події були Фондація Arhelan – Громадсько відповідальні та Польська мережа магазинів «Arhelan».

Проведення в Більську урочистої презентації 14-томного академічного зібрання творів Лесі Українки та дарування цього монументального видання українському середовищу Підляшшя мало вимір символічний. Таким способом на Підляшші, де автохтонною є українська мова і культура, нагадали одну із знакових постатей української культури, особливо близьку мешканцям цього регіону, адже Волинь і Підляшшя складають один культурний простір.

Я. Т.

Фото Ю. Гаврилюка

Лесі Українки короткий життєпис

Письменниця, перекладачка та культурна діячка Леся Українка (Лариса Косач), яка у сучасній українській традиції входить до переліку найвідоміших жінок давньої та сучасної України, народилася 25 лютого 1871 року у Новограді-Волинському. Дитячі роки поетеси минали на Поліссі – взимку Косачі жили в Луцьку, а літом у с. Колодяжне. У будинку Косачів часто збиралися письменники, художники і музиканти, влаштовувалися вечори і домашні концерти. Музика була серед факторів, які впливали на формування таланту Лесі Українки. «Мені часом здається, – писала вона, – що з мене вийшов би далеко кращий музикант, ніж поет, та тільки біда, що натура утяла мені кепський жарт». Цей «жарт» – початок туберкульозу, з яким вона боролася усе життя. Хвороба спричинилася до того, що дівчинка не ходила до школи, однак завдяки матері, письменниці Ганні Барвінок, а також її братові Михайлові Драгоманову, який мав великий вплив на духовний розвиток Лесі, вона дістала глибоку і різнобічну освіту. Письменниця знала більше десяти мов, вітчизняну і світову літературу, історію, філософію. Все це сприяло ранньому входженню Лесі в літературу: в дев'ять років вона вже писала вірші, у тринадцять почала друкуватись – у 1884 р. львівський журнал «Зоря» помістив вірші «Конвалія» і «Сафо», під якими вперше з'явилось ім'я *Леся Українка*. Літературна діяльність Лесі похвалилася з середини 80-х, коли Косачі переїхали до Києва і в оточенні родин Лисенків і Старицьких вона увійшла до літературного гуртка «Плеяда». У другій половині 90-х років XIX ст. Леся Українка звернулася до драматургії, розвинула новий жанр – драматичну поему.

Серед мистецької спадщини – збірки поезій «На крилах пісень» (1893), «Думи і мрії» (1899), «Відгуки» (1902), поеми «Давня казка» (1893), «Одно слово» (1903), драми-поєми «Кассандра» (1901–07), «В катакомбах» (1905), «Лісова пісня» (1911), «Камінний господар» (1912), «Бояриня» (1913). Упродовж усього життя Леся Українка цікавилася українським фольклором, знала дуже багато народних пісень (близько 500) і сама була визначним носієм фольклору. 30 записів веснянок і обжинкових пісень з голосу Лесі Українки зробив композитор Микола Лисенко. 225 пісень увійшли до книги «Народні мелодії. З голосу Лесі Українки», яку впорядкував і видав у 1913 р. її чоловік Климент Квітка.

Вияткове значення творчості Лесі Українки в історії української літератури полягає в тому, що вона збагатила українську поезію новими темами й мотивами; досконало володіючи катренами й октавами, сонетами й оригінальними строфічними будовами, використовуючи гексаметр, верлібр, п'ятистоповий ямб, вона збагатила строфіку, ритміку й метрику української поезії. На зламі XIX–XX ст., використовуючи мандрівні сюжети світової літератури, Леся Українка стала в авангарді творчих сил, що виводили українську літературу на широку арену світової літератури.

У 2021 р. Волинський національний університет імені Лесі Українки видав «Повне академічне зібрання творів у чотирнадцяти томах», до якого увійшли усі знайдені на той час тексти письменниці: драматичні, поетичні та ліро-епічні твори, художня проза, літературно-критичні та публіцистичні статті, переклади (поезія, проза, драма, публіцистика та інше), записи народної творчості (пісні, записані з голосу Лесі Українки), «Стародавня історія східних народів» (текст підручника, написаного письменницею для молодшої сестри), листи, конспекти, виписки з книг, нотатки та інше. Зокрема й було відновлено фрагменти та матеріали, вилучені російською (совітською) цензурою у попередніх виданнях. Загальний обсяг видання склав 9 448 сторінок.

(лх)

Ukraińskie słowo na bielskiej scenie

Wyjątkowo wysoki i wyrównany poziom miał tegoroczny Wojewódzki Konkurs Recytatorski „Ukraińskie słowo”. Odbył się on 18 kwietnia, tradycyjnie już w Bielskim Domu Kultury w Bielsku Podlaskim.

Konkurs jest skierowany przede wszystkim do dzieci uczących się języka ukraińskiego jako języka mniejszości narodowej w województwie podlaskim, a jego organizatorem jest Związek Ukraińców Podlasia. Rokrocznie, od wielu już lat, do zmagania przygotowują uczniów nauczyciele języka ukraińskiego, którzy po eliminacjach w swoich szkołach wybierają najlepszych deklamatorów.

W tym roku na scenie wystąpili przedszkolacy oraz uczniowie wszystkich placówek w województwie podlaskim, w których nauczany jest język ukraiński. Były to więc dzieci z: Przedszkola Nr 9 Leśna Polana w Bielsku Podlaskim, Szkoły Podstawowej nr 4 im. A. Mickiewicza w Bielsku Podlaskim, Niepublicznej Szkoły Podstawowej św. św. Cyryla i Metodego w Białymstoku, Szkoły Podstawowej Nr 9 im. 42 Pułku Piechoty w Białymstoku, Przedszkola Samorządowego Integracyjnego nr 26 im. Joanny Strzałkowskiej-Kuczynskiej w Białymstoku oraz z Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w Czeremsku.

Łącznie na scenie wystąpiło 81 recytatorów z przedszkoli i szkół podstawowych z trzech miejscowości: Bielska Podlaskiego, Białegostoku i Czeremchy. Oceniało ich jury w składzie: Ludmiła Łabowicz – filolog, językoznawca, dziennikarka, Elżbieta Nielipińska – dyrektor Przedszkola Nr 9 Leśna Polana w Bielsku Podlaskim oraz Igor Fita – instruktor muzyczny.

Wszyscy recytatorzy zostali podzieleni na cztery kategorie wiekowe: „przedszkola”, „klasy I-III szkoły podstawowej”,

„klasy IV-VI szkoły podstawowej” oraz „klasy VII-VIII szkoły podstawowej”. W ramach każdej z tych kategorii byli wybierani najlepsi recytatorzy poezji ukraińskiej w województwie podlaskim.

W tym roku dzieci staranie przygotowały się do konkursu, jednak tradycyjnie już najlepiej zaprezentowali się najmłodszy, wśród których nie brakowało nawet 5-letnich recytatorów. Dlatego też w kategorii „przedszkola” jury postanowiło przyznać wszystkim 13 dzieciom pierwsze miejsca.

Bardzo wyrównany poziom miały prezentacje uczniów najmłodszych klas podstawówki. W kategorii „klasy I-III szkoły podstawowej” wystąpiło aż 37 deklamatorów, spośród których każdy wykazał się wyjątkowo dobrą znajomością wybranego tekstu, ciekawą interpretacją oraz staranną wymową. Dlatego też jury miało trudne zadanie z podzieleniem miejsc i wielu uczniów, deklamujących wyjątkowo dobrze poezję ukraińską, musiało się zadowolić wyróżnieniami.

Duże zainteresowanie konkursem było też wśród uczniów z klas IV-VI szkoły podstawowej. W tej kategorii wiekowej wystąpiło 26 recytatorów. Tutaj również uczniowie deklamowali wyjątkowo dobrze, dbając o akcenty i wymowę trudnych ukraińskich głosek, takich jak „r” czy „h”.

Najmniej uczniów, bo jedynie pięcioro, zaważczyło o miejsca w kategorii „klasy VII-VIII szkoły podstawowej”. Od wielu lat jednak widoczne jest słabsze zainteresowanie konkursem wśród najstarszych uczniów, być może z powodu nadmiaru obowiązków szkolnych w starszych klasach i braku czasu na przygotowanie do rywalizacji.

Ze względu na wysoki i wyrównany poziom, a także aby zachęcić dzieci do

brania udziału w konkursach recytatorskich w kolejnych latach, jury postanowiło nagrodzić wszystkich uczestników I, II lub III miejscem, a także wyróżnieniami. Bez wątpienia jednak każdy z uczniów zasłużył na nagrodę.

A tak oto przedstawia się lista tegorocznych laureatów Wojewódzkiego Konkursu Recytatorskiego „Ukraińskie słowo”.

Kategoria „przedszkola”:

I miejsce:

Elyzaveta Yaroshyk
Hanna Derlukiewicz
Marcjanna Wysocka
Anna Białokozowicz
Anastazja Ostaszewska
Laura Wasilewska
Ksenia Goroszkiewicz
Artur Wyrkowski
Hanna Stosiak
Karolina Buhozonova
Julia Falkowska
Zofia Kalicka
Wiktor Tymoszewicz

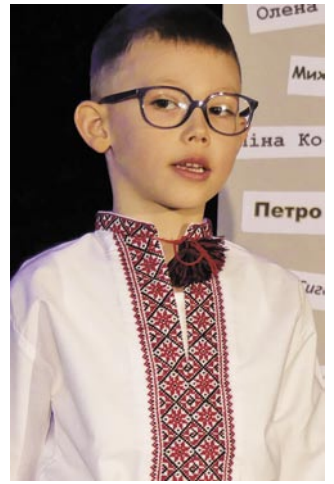
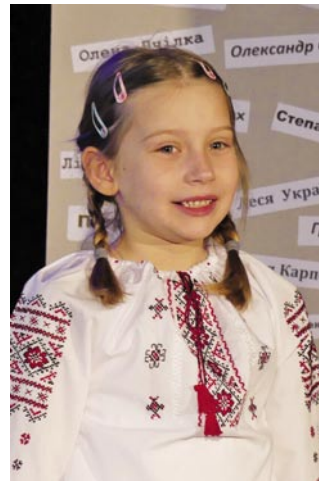
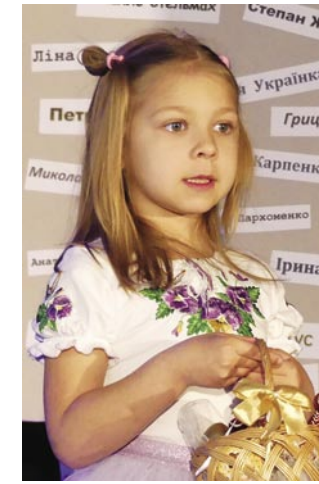
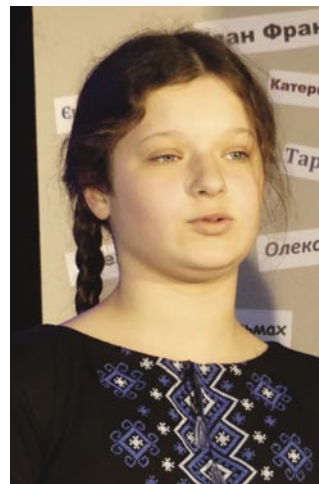
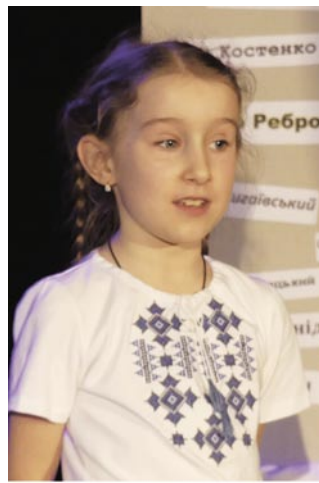
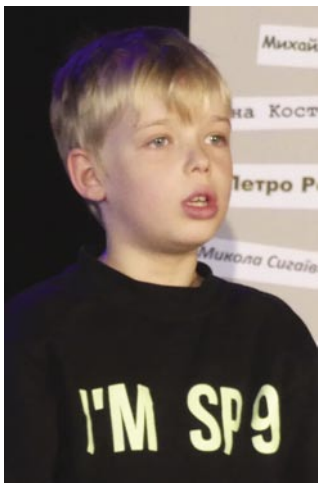
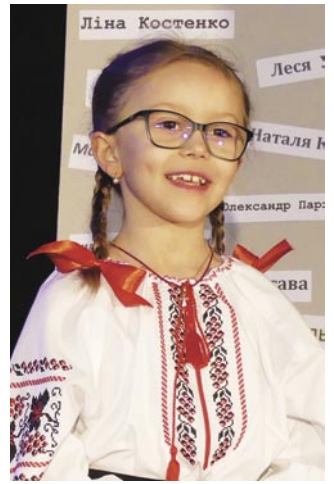
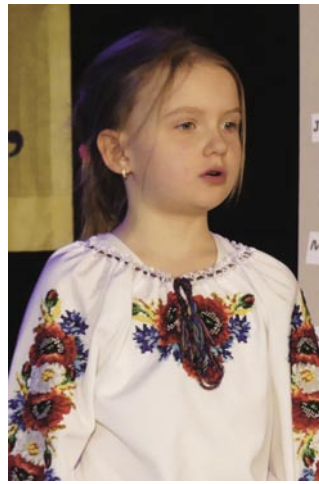
Kategoria „klasy I-III szkoły podstawowej”:

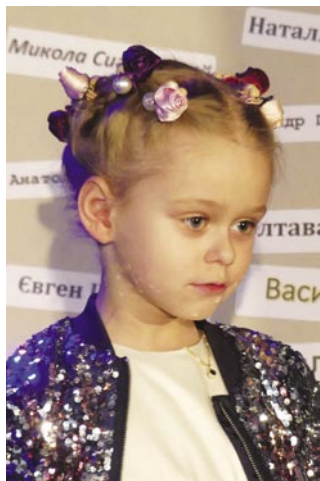
I miejsce:

Urszula Karczewska
Nina Iwaniuk
Nadia Waszkiewicz
Stanisław Sielatycki
Natalia Białokozowicz
Konrad Seweryn

II miejsce:

Sofia Aleksa
Maria Potapowa
Marta Kierkowicz
Laura Pęczek
Daria Sawicka
Martyna Sacharczuk

Kategoria „klasy IV-VI szkoły podstawowej”:

I miejsce:

Nikola Hołodok
Gabriela Ostapkowicz
Katarzyna Parfieniuk
Julia Monachowicz
Anna Reszetnikow
Natalia Borowska

II miejsce:

Magdalena Martyniuk
Ksenia Parfieniuk
Urszula Baran
Nina Puzzkarewicz
Lena Czykwini
Nela Karczewska

III miejsce:

Laura Bober
Jan Pietrzykowski
Agata Reszetnikow
Marianna Rusiłowicz
Pola Filimoniuk
Michał Potapow

Wyróżnienie:

Agata Kasperuk
Sonia Chmur
Daniel Bordiuk

Amelia Budzowski
Julia Kierdelewicz
Daryna Płastunowa
Wiktoria Jaroszewicz
Natalia Sawczuk

Kategoria „klasy VII-VIII szkoły podstawowej”:

I miejsce:

Dominika Łabowicz

II miejsce:

Ewa Giza

III miejsce:

Maria Śliwka
Maja Kuczyńska
Olena Misiejuk

Konkurs Recytatorski „Ukraińskie słowo” odbył się w ramach projektu „Spotkania z podlaskim folklorem, tradycją i poezją ukraińską” dzięki dotacji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji RP. (red.)

Fot. L. Łabowicz

III miejsce:

Jan Śliwka
Lena Strelczuk
Iga Parfieniuk
Dominika Białokozowicz
Lena Rudkowska
Wiktoria Pytel

Wyróżnienie:

Julia Ostapkowicz
Jakub Korzun
Maria Dąbrowska
Izabela Szubzda
Zuzanna Sańczuk-Akułow

Borys Morozow
Nadia Chmur
Mykhailo Malchuk
Maria Iwaniuk
Yelyzaveta Popruzhuik
Piotr Iwaniuk
Nina Korcz
Hanna Monach
Zuzanna Mazurek
Krystian Bobel
Julia Iwaniuk
Kinga Lewczuk
Anna Kierdelewicz
Julia Budzowski

XX Konkurs Piosenki Ukraińskiej „Z Pidlaśkoji Krynyci 2024”

79 wykonawców, różne gatunki muzyczne, ponad siedem godzin przesłuchań konkursowych. 19 maja w Bielskim Domu Kultury w Bielsku Podlaskim odbył się jubileuszowy XX Konkurs Piosenki Ukraińskiej „Z Pidlaśkoji Krynyci”. Laureaci pierwszych i drugich miejsc wystąpili tydzień później, 26 maja na uroczystym koncercie galowym.

Już po raz dwudziesty wykonawców, słuchaczy, a zwłaszcza jury, czekał prawdziwy maraton muzyczny. Na scenie Bielskiego Domu Kultury prezentowali się wykonawcy piosenek ukraińskich – soliści, duety, tria, kwartety, zespoły z Podlasia i innych regionów Polski (m.in. Legionowa, Warszawy). Każdy z nich wykonywał jedną wybraną piosenkę po ukraińsku, w tym w gwarze ukraińskiej z Podlasia.

Komisja konkursowa w składzie **Alla Kowalczuk** z Równego w Ukrainie – folklorystka, śpiewaczka i animatorka, **Vita Kociubajło**

– instruktorka emisji śpiewu, dyrygentka, wokalistka pochodząca z okolic Równego w Ukrainie oraz **Borys Buń** – choreograf zespołów tańca ludowego w Ukrainie i na Podlasiu – miała niełatwe zadanie. Duża liczba wykonawców, różny wiek uczestników oraz mnogość stylów muzycznych sprawiały, że trzeba było ocenić występujących adekwatnie do prezentowanego repertuaru, formy muzycznej, wieku.

W tym roku uczestnicy konkursu walczyli o miejsca w następujących kategoriach: folklor autentyczny, folklor opracowany, piosenka

W tym roku, oprócz wykonawców, którzy wielokrotnie już prezentowali się na konkursowej scenie, wystąpili debiutanci. Z ciekawym projektem pod nazwą „Weczurki” zaprezentowały się dawne członkinie zespołu „Ranok”. Rewelacyjnie po ukraińsku zaśpiewał zespół „Jaryna”, działający od półtora roku przy Bielskim Domu Kultury, dotychczas znany bardziej z imprez białoruskich.

Wielogodzinne przesłuchania konkursowe zaowocowały długą listą nagrodzonych i wyróżnionych. O to bowiem chodzi w Konkursie Piosenki Ukraińskiej „Z Podlaśkoj Krynicy” – by każdy poczuł się doceniony za wysiłek włożony w przy-

autorska i współczesna, zespoły etno-folk oraz śpiew chóralny. W każdej z tych kategorii byli oceniani w czterech grupach wiekowych: dzieci (do lat 10), młodzież (od 11 do 17 lat) oraz dorośli (od 18-59 lat), a także dorośli (60+). Oddzielnie oceniano solistów, małe formy muzyczne (duety, tria, kwartety), a także zespoły bądź chóry.

Oceniając, jurorzy brali pod uwagę poziom wykonania, technikę wokalną oraz stopień trudności utworu. Ważny był dobór repertuaru. Jak podkreślała Vita Kociubajło, sama nazwa konkursu wskazuje już na to, jaki repertuar powinien dominować na konkursie – a więc powinny to być przede wszystkim pieśni „z podlaśkiej krynicy”, a więc utwory miejscowe, a nie ściągnięte z Internetu. Ponadto ważne było to, by wykonawcy nie powtarzali piosenek, z którymi występowali w ubiegłych latach, a niestety, jak zauważali członkowie jury, od wielu lat oceniający w konkursie – niektórzy uczestnicy sięgali po ten sam repertuar, co w latach ubiegłych.

Członkowie komisji zwracali uwagę na emisję głosu, intonację, walory brzmieniowe. Ważne też było prawidłowe zaśpiewanie po ukraińsku. Ponadto liczyła się ekspresja muzyczna, interpretacja, stylowość wykonania, a także wizerunek sceniczny.

gotowanie i wykonanie wybranej piosenki ukraińskiej na scenie przed prawdziwymi profesjonalistami oraz publicznością zgromadzoną w Bielskim Domu Kultury.

A tak oto przedstawia się lista nagrodzonych i wyróżnionych w 2024 roku:

**FOLKLOR AUTENTYCZNY:
Średnia kategoria wiekowa
(11-17 lat)**

Małe formy:

II miejsce – Trio: Katarzyna Parfieniuk, Ksenia Parfieniuk i Magdalena Martyniuk

Zespoły:

III miejsce – Zespół Ranok – grupa wokalnoinstrumentalna

**Starsza kategoria wiekowa
(18-59 lat)**

Małe formy:

I miejsce – Kwartet Nawzajem

II miejsce – Trio Myr

III miejsce – Duet: Jan Tomczuk i Władysław Waszkowiak

III miejsce – Walentyna Zwierzyńska i Walentyna Jakimiuk

Zespoły:

III miejsce – Zespół Ranok – grupa wokalna

Kategoria wiekowa (60+)

Solo:

III miejsce – Walentyna Waszczuk

Wyróżnienie – Nina Tymoszuk

Małe formy:

I miejsce – Zespół Malinki

Wyróżnienie – Duet: Anna Romaniuk i Olga Fiłoc

Zespoły:

I miejsce – Zespół Rodyna
 II miejsce – Zespół Jaryna
 Wyróżnienie – Zespół Niezabudki

FOLKLOR OPRACOWANY:**Młodsza kategoria wiekowa
(do 10 lat)****Małe formy:**

II miejsce – Duet: Melania
 i Borys Czyżewscy

Zespoły:

I miejsce – Zespół Mikron –
 grupa żeńska
 II miejsce – Zespół Dwa Kolory
 III miejsce – Zespół Werwoczki
 III miejsce – Zespół Echo Puszczy –
 grupa męska

Starsza kategoria wiekowa (60+)**Solo:**

III miejsce – Aleksander Pura
 Wyróżnienie – Antonina Gruszevska

Małe formy:

Wyróżnienie – Duet: Jadwiga
 Deoniziak i Taisa Kwasik

Zespoły:

I miejsce – Zespół Orłanie
 II miejsce – Zespół Tęcza
 III miejsce – Zespół Nowina
 Wyróżnienie – Zespół Mielniczanie
 Wyróżnienie – Zespół Wrzosa

**Starsza kategoria wiekowa
(18-59 lat)****Solo:**

III miejsce – Teresa Wróblewska
 Wyróżnienie – Aleksandra Ostapczuk

Małe formy:

I miejsce – Trio: Maria Henek,
 Igor Janczuk i Petro Romaniv
 II miejsce – Duet: Tatiana Stryhun
 i Petro Romaniv
 II miejsce – Kwartet zespołu Orłanie:
 Natalia Martynowicz, Julia
 Mirończuk, Maria
 Kadłubowska i Marek Borona
 Wyróżnienie – Duet: Elżbieta Sa-
 dowska i Teresa Wróblewska
 Wyróżnienie – Kwartet: Lucyna
 Kosk, Beata Czarkowska, Teresa
 Wróblewska i Zenon Selewowski

PIOSENKA WSPÓŁCZESNA:

Młodsza kategoria wiekowa (do 10 lat)

Solo:

II miejsce – Aleksandra Piotrowska

III miejsce – Daria Sawicka

Wyróżnienie – Aleksandra

Białokozowicz

Wyróżnienie – Antonina

Milczarczyk

Wyróżnienie – Olga Kulesza

Wyróżnienie – Sofija Aleksa

Male formy:

II miejsce – Duet: Anna

i Natalia Białokozowicz

Zespoły:

I miejsce – Młodsza grupa zespołu Ranok

I miejsce – Zespół Kwarta

II miejsce – Zespół Soneczko

II miejsce – Zespół Niepublicznej Szkoły Podstawowej św. św. Cyryla i Metodego w Białymstoku

Średnia kategoria wiekowa

(11-17 lat)

Solo:

I miejsce – Wiktoria Masalska

I miejsce – Aleksandra Wołczyk

II miejsce – Nikola Hołodok

II miejsce – Anna Reszetnikow

II miejsce – Oliwia Kozak

Zespoły:

I miejsce – Zespół

Studio Piosenki HDK

III miejsce – Zespół Fermata

Wyróżnienie – Zespół Hity Fity

Starsza kategoria wiekowa

(18-59 lat)

Solo:

I miejsce – Tatiana Stryhun

II miejsce – Katsiaryna Yakauchyk

II miejsce – Wiktoria Gać

III miejsce – Eugenia Reuckaya

III miejsce – Aleksander Pietruczuk

Wyróżnienie – Weronika Ptaszyńska z duetem tanecznym

Wyróżnienie – Janusz Romaniuk

Wyróżnienie – Dorota Tarasiuk

Male formy:

III miejsce – Kwartet Kałaski

Zespoły:

I miejsce – Zespół Ranok – starsza grupa

II miejsce – Zespół Kałaski

III miejsce – Zespół Piosenki Regionalnej Łuna

Starsza kategoria wiekowa

(60+)

Solo:

III miejsce – Switłana Malesa

PIOSENKA AUTORSKA:

Starsza kategoria wiekowa

(18-59 lat)

Solo:

I miejsce – Jarosław Antypowicz

II miejsce – Mirosław Turowski

Male formy:

II miejsce – Duet: Luba Gawryluk i Ala Kamieńska

Zespoły:

I miejsce – Zespół Mikron

III miejsce – Zespół Rosawa

Starsza kategoria wiekowa (60+)

Zespoły:

II miejsce – Zespół Reczańka

III miejsce – Zespół Cegiełki

z Lewkowa Starego

ŚPIEW CHÓRALNY:

Starsza kategoria wiekowa

(18-59 lat)

Zespoły:

I miejsce – Chór Miasta Hajnówka

II miejsce – Zespół Kałyna

II miejsce – Echo Puszczy

III miejsce – Echo Puszczy – grupa żeńska

ETNO FOLK:

Starsza kategoria wiekowa

(18-59 lat)

Solo:

I miejsce – Daria Zaleskaya

Zespoły:

II miejsce – Zespół Weczurki

XX Konkurs Piosenki Ukraińskiej „Z Pidlaškoji Krynyci 2024” zorganizował Związek Ukraińców Podlasia w ramach projektu „Spotkania z podlaskim folklorem, tradycją i poezją ukraińską” dzięki dotacji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

(red.)

Fot. Ludmiła Łabowicz

Wieści nie tylko z podlaskich miast i wsi

MAKÓWKA. 2 kwietnia ukraiński zespół folklorystyczny „Dobryna” z Białegostoku, działający przy Związku Ukraińców Podlasia, wystąpił z koncertem charytatywnym podczas śniadania wielkanocnego w Hospicjum Proroka Eliasza w Makówce. Grupa wykonała tradycyjne pieśni ukraińskie.

Ośrodek Opiekuńczo-Hospicyjno-Edukacyjny w Makówce w gm. Narew został otwarty w lipcu 2022 r. Jest on siedzibą hospicjum stacjonarnego, zapewniającego całodobową opiekę paliatywną nieuleczalnie chorym u kresu życia, siedzibą hospicjum domowego wraz z wypożyczalnią sprzętu medycznego i rehabilitacyjnego dla podopiecznych, a także przestrzenią edukacyjną. Ośrodek jest prowadzony przez Fundację Hospicjum Proroka Eliasza z siedzibą w Michałowie, która od 12 lat prowadzi również społeczne Hospicjum Domowe na terenie pięciu gmin Podlasia, niosąc bezpłatną pomoc lekarską, pielęgniarską, psychologiczną oraz fizjoterapeutyczną najbardziej potrzebującym pacjentom. Twórcą oraz kierownikiem medycznym wiejskiego hospicjum w Makówce, a także prezesem Fundacji Hospicjum Proroka Eliasza jest doktor Paweł Grabowski.

OLSZTYN. 4 kwietnia w wieku 64 lat zmarł Miron Sycz (Мирон Сич, 1960-2024), jeden z bardziej zasłużonych działaczy społeczności ukraińskiej w Polsce, nauczyciel, założyciel Zespołu Szkół z Ukraińskim Językiem Nauczania w Górowie Hławeckim, jego wieloletni dyrektor, ponadto polityk, samorządowiec, poseł na Sejm VI i VII kadencji (*na foto u góry na Ukraińskim Kongresie Nauczycielskim w Bartoszycach w 2022 r.*).

Miron Sycz urodził się 3 stycznia 1960 r. w Oстрым Bardzie w województwie warmińsko-mazurskim. Podczas akcji „Wisła” jego rodzinę wywieziono na północny wschód. W 1984 r. ukończył studia na Wydziale Matematyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Olsztynie. Odbył również ukończone

w 2000 r. studia podyplomowe w zakresie europejskiej administracji samorządowej i rządowej w Wyższej Szkole Humanistycznej w Pułtusk.

W latach 1984-1990 był kierownikiem internatu i nauczycielem w Liceum Ogólnokształcącym w Górowie Hławeckim. Założyciel Zespołu Szkół z Ukraińskim Językiem Nauczania w Górowie Hławeckim (*na foto u dołu*), dyrektor placówki w latach 1990-2007. Współorganizator wielu ukraińskich wydarzeń kulturalnych na Warmii i Mazurach.

W 2007 r. Miron Sycz wszedł do Sejmu RP z listy Platformy Obywatelskiej. Był jedynym etnicznym Ukraińcem w sejmie. Jako jedyny poseł w polskim parlamencie ślubowanie złożył w wyszywanej koszuli ukraińskiej. Powtórzył swój sukces w wyborach w 2011 r.

Jako poseł był wiceprzewodniczącym Komisji Mniejszości Narodowych i Etnicznych Sejmu RP (*na foto na posiedzeniu komisji w Białymstoku w 2012 r.*) oraz wiceprzewodniczącym Polsko-Ukraiń-

skiej Grupy Parlamentarnej. W 2018 r. został wicemarszałkiem województwa warmińsko-mazurskiego.

Miron Sycz wielokrotnie gościł na Podlasiu. Doskonale rozumiał kwestie związane z kształtowaniem się ukraińskiej tożsamości narodowej w naszym regionie, a także kwestię ukraińsko-białoruską na Podlasiu. Został pochowany w Olsztynie.

Wiczna Wam pamjat'!

POLSKA. PODLASKIE. 7 kwietnia w Polsce odbyły się wybory samorządowe, podczas których wybierano członków rad gmin, rad powiatów i sejmików wojewódzkich, a także wójtów, burmistrzów i prezydentów miast.

W stolicy województwa podlaskiego Białymstoku na stanowisku prezydenta pozostanie rządzący od 18 lat Tadeusz Truskolaski. Popierany przez Koalicję Obywatelską i Trzecią Drogę dotychczasowy prezydent już w I turze wyborów zdobył 53,32 proc. poparcia wyborców.

W wyborach do Rady Miasta Białystok wygrała Koalicja Obywatelska z wynikiem 39,42 proc. Drugie miejsce zajęło Prawo i Sprawiedliwość – 33,68 proc., a na trzecim miejscu uplasowała się Trzecia Droga z wynikiem 11,37 proc. Przekłada się to na 14 mandatów w radzie miasta dla KO, 12 dla PiS i 2 dla Trzeciej Drogi.

W Bielsku pierwsza tura wyborów nie przyniosła rozstrzygnięcia, kto zostanie włodarzem miasta. W drugiej turze, która odbyła się **21 kwietnia**, o fotel burmistrza ubiegało się dwóch kandydatów – dotychczasowy burmistrz Jarosław Borowski z Komitetu Wyborczego Stowarzyszenie Koalicja Bielska oraz Piotr Wawulski z Komitetu Wyborczego Wyborców Nasz Bielsk. 55,33 proc. głosów zdobył dotychczasowy Radny Miasta Bielsk Podlaski Piotr Wawulski, który będzie nowym włodarzem miasta.

W gminie Bielsk Podlaski wyniki wyborów na wójta rozłożyły się prawie po równo na dwoje kandydatów – dotychczasową wójt Raisę Rajecką z KWW Nasze Podlasie oraz Walentego Koryckiego z KWW Nasza Gmina – Wspólne Dobro. W drugiej turze zwyciężył pochodzący z Proniewicz Walenty Korycki, dotychczasowy sekretarz gminy Boćki, wcześniej m.in. wicemarszałek województwa podlaskiego, wieloletni szef ARiMR w Bielsku Podlaskim,

a także dyrektor Podlaskiego Oddziału Regionalnego ARiMR w Łomży. Uzyskał on 53,26 proc. głosów poparcia i będzie nowym wójtem gminy Bielsk.

W wyborach do Rady Miasta Bielsk Podlaski pięć komitetów wyborczych rywalizowało o 21 mandatów radnych. Ostatecznie 8 mandatów uzyskał KWW Nasz Bielsk, 7 mandatów – KW Koalicja Bielska, 4 mandaty – KWW Nasze Podlasie oraz 2 mandaty – KWW Nowa Jedność. Z KWW Nasz Bielsk w Radzie Miasta Bielsk Podlaski zasiądzie Piotr Ostaszewski, członek Związku Ukraińców Podlasia, związany z zespołami „Ranok” i „Hoyraky”.

W wyborach do Rady Powiatu Bielsk Podl. najwięcej, bo 9 mandatów, zdobyło KWW Nasze Podlasie. Prawo i Sprawiedliwość uzyskało 5 mandatów, a KW Koalicja Bielska – 3 mandaty. Z Koalicji Bielskiej do Rady Powiatu Bielsk Podlaski weszła przewodnicząca Związku Ukraińców Podlasia Maria Ryżyk.

W Hajnówce o stanowisko burmistrza w drugiej turze ubiegali się Maciej Borkowski z KWW Niezależni Hajnowianie oraz Ireneusz Roman Kiendys startujący z KWW Hajnówka Razem. Wygrał Ireneusz Roman Kiendys, który uzyskał 53,09 proc. głosów. Wójtem gminy Hajnówka została Lucyna Smoktunowicz z KWW Nasza Przyszłość 2024-2029. Zdobyła ona 61,20 proc. głosów i pokonała swoją kontrkandydatkę – Barbarę Panasiuk (38,80 proc.).

W wyborach do Rady Miasta Hajnówka większość mandatów zdobyli startujący z KWW Marcina Bołtryka „Hajnówka Samorządowcy” – 10 mandatów. 4 mandaty uzyskali przedstawiciele KWW Hajnówka Razem i 1 mandat – KWW Niezależni Samorządowcy.

W Siemiatyczach wybory na burmistrza wygrał kandydat Koalicji Obywatelskiej Piotr Siniakowicz. Zdobył on 65,13 proc. głosów i pokonał swojego kontrkandydata Przemysława Chraniu-ka (34,87 proc.).

W I turze głosowanie na wójta gminy Czeremcha wygrał Jerzy Wasiluk, który zdobył 52,93 proc. głosów. Poparcie 25,14 proc. wyborców uzyskał Krzysztof Waszkowiak, a 21,93 proc. – Irena Wiszenko, nauczycielka języka ukraińskiego, kierownik artystyczny zespołu „Hiłoczka” z Czeremchy, a także członkini Rady Głównej Związku Ukraińców Podlasia.

W gminie Czyże był tylko jeden kandydat na wójta – dotychczasowy wójt Jerzy Wasiluk. Zagłosowało na niego 83,38 proc. wyborców.

Podobna sytuacja miała miejsce w gminie Dubicze Cerkiewne, gdzie jedynym kandydat – Leon Małaszewski – zdobył 83,13 proc. głosów.

W gminie Kleszczele o stanowisko burmistrza w drugiej turze ubiegali się Mirosław Markiewicz (KWW Roztropna Troska o Dobro Gminy) oraz dotychczasowy włodarz miasta Aleksander Sielicki (KWW Strażak). Wygrał Mirosław Markiewicz, zdobywając 61,42 proc.

W gminie Milejczyce o stanowisko wójta ubiegali się Jerzy Iwanowicz (KWW Łączy nas Podlasie) i Sebastian Sawicki (KWW Przyszłość dla Gminy). Wygrał Sebastian Sawicki, na którego zagłosowało 59,65 proc. wyborców.

W gminie Narew o stanowisko wójta w drugiej turze zawalczyli Aneta Leonowicz (KWW Narew Odnowa) i Andrzej Pleskowicz (KWW Ziemia Hajnowska). Wygrała Aneta Leonowicz, uzyskując 63,55 proc. głosów.

ZALESZANY. 7 kwietnia w świetlicy wiejskiej w Zaleszanach w gm. Kleszczele odbyło się doroczne wiosenne spotkanie związane z tradycją wypiekania drożdżowych bułeczek w kształcie pięciopalczastych lub trójpalczastych bocianich łap, zwanych na Podlasiu *busłowy łapy*. Organizatorem warsztatów był Miejski Ośrodek Kultury, Sportu i Rekreacji w Kleszczelach. Na jego profilu na Facebooku można znaleźć przepis na to obrzędowe pieczywo związane ze świętem *Blahowiszczynia*, czyli Zwiastowania Najświętszej Marii Panny, którym podzieliła się mieszkanka Zaleszan Nina Leończuk.

Składniki: 1 szklanka mleka, 3 łyżki oleju, 3-4 łyżki cukru, 1 łyżka śmietany, 3 szklanki mąki, ¼ pacuszki drożdży.

Przygotowanie: Drożdże rozprowadzić w ciepłym mleku, dodając cukier i troszkę mąki. Wymieszać i odstawić do wyrośnięcia ciasta. Jak ciasto troszkę urośnie, dodać resztę składników i znowu odstawić do wyrośnięcia. Wyrośnięte ciasto dobrze wymieszać i robić *busłowe łapki*. Piec około 30 minut w temperaturze 180 stopni.

Więcej o przedsięwzięciach Miejskiego Ośrodka Kultury, Sportu i Rekreacji w Kleszczelach: www.facebook.com/kleszczele.moksir

BIELSK PODLASKI. 8 kwietnia *busłowy łapy* wypiekali przedszkolacy uczęszczający na zajęcia języka ukraińskiego jako języka ojczystego w Przedszkolu Nr 9 Leśna Polana w Bielsku Podlaskim. Na zajęciach zaprzyjaźnione z przedszkolem babce z zespołu „Rodyna” z Dubiażyna przygotowały drożdżowe ciasto. Dzieci, korzystając z ich pomocy, formowały bocianie łapy, nacięły po trzy pazury, smarowały jajkiem. Upieczone bułeczki zabrały do swoich domów.

Zajęcia odbyły się w ramach programu „Ku tradycji” realizowanego w przedszkolu, a mającego na celu przekazywanie lokalnych tradycji poprzez spotkania z twórcami ludowymi.

BIELSK PODLASKI. 11 kwietnia w parafii św. Archaniola Michała w Bielsku Podlaskim z wykładem „Metropolita Dionizy (Waledyński) i autokefalia prawosławnej Cerkwi w Polsce” wystąpił Vitalij Michalczuk, teolog prawosławny, dyrektor Muzeum Ikon w Warszawie. Spotkanie odbyło się okazji tegorocznej rocznicy 100-lecia nadania Cerkwi prawosławnej w Polsce autokefalii (niezależności) przez patriarchat Konstantynopola (13 listopada 1924 r.). Akt ten przyczynił się do uniezależnienia prawosławnych w państwie polskim od patriarchatu moskiewskiego.

WARSZAWA. 17 kwietnia w Centrum Promocji Kultury w Warszawie odbył się Festiwal Wszystkie Mazurki Świata „Po kole”. W koncercie laureatów konkursu „Stara Tradycja” z tradycyjnym repertuarem ukraińskim wystąpił zespół „Dobryna” z Białegostoku, jeden z dwunastu nagrodzonych wykonawców.

BIAŁYSTOK. 20 kwietnia w Galerii Arsenał w Białymstoku odbyły się warsztaty z ukraińską artystką Natalią Kurnosovą [ukr. Наталя Курносова] pod hasłem „Symbole percepcji”. Z kolei **21 kwietnia** można było wziąć udział w oprowadzaniu kuratorskim w języku ukraińskim z Anną Łazar po wystawie „Patrzcie na tę chwilę – jak drga”.

CZEREMCHA. 26 kwietnia, przed Wielkanocą według kalendarza juliańskiego, Gminny Ośrodek Kultury w Czeremsku zorganizował kiermasz wielkanocny. Swoje wyroby prezento-

wali lokalni wystawcy, artyści i rękodzielnicy. Na kiermaszu znalazły się również prace wykonane przez uczestników zajęć w GOK-u, w tym dzieci biorących udział w licznych warsztatach.

BIAŁYSTOK. W Wielki Poniedziałek 29 kwietnia w Niepublicznej Szkole Podstawowej św. św. Cyryla i Metodego w Białymstoku odbyły się warsztaty

ty pisankarskie (*na foto*). Wzięli w nich udział uczniowie uczęszczający na zajęcia ukraińskiego jako języka mniejszości narodowej. Wszyscy chętni z grup ukraińskich mogli spróbować swoich sił w tradycyjnym przygotowaniu wielokolorowych jajek wielkanocnych.

BIELSK PODLASKI. W Wielki Wtorek 30 kwietnia pisanki pisali przedszkolacy uczęszczający na zajęcia języka ukraińskiego w Przedszkolu Nr 9 Leśna Polana w Bielsku Podlaskim. Zajęcia prowadziła nauczycielka Elżbieta Tomczuk, która uczyła maluchów ozdabiania jajek tradycyjną techniką, z elementami wzorów z Podlasia i Ukrainy.

Zajęcia odbyły się w ramach programu „Ku tradycji” realizowanego w przedszkolu.

BIELSK PODLASKI. 8 maja reprezentacja Szkoły Podstawowej nr 4 im. Adama Mickiewicza w Bielsku Podlaskim wzięła udział w interdyscyplinarnym turnieju „Dzień Europejski”, który odbył się w Szkole Podstawowej nr 2 im. kpt. W. Wysockiego w Bielsku Podlaskim.

W zawodach uczestniczyły cztery drużyny, a każda z nich przygotowała prezentację na temat innego kraju. Szkoła Podstawowa nr 4 im. Adama Mickiewicza w Bielsku Podlaskim, w której funkcjonują oddzielne klasy ukraińskie, prezentowała Ukrainę, Szkoła Podstawowa nr 5 im. Szarych Szeregów w Bielsku Podlaskim – Węgry, Szkoła

Podstawowa nr 3 z DNJB im. Jarosława Kostyczewicza – Czechy, a gospodarze, czyli Szkoła Podstawowa nr 2 im. kpt. Władysława Wysockiego w Bielsku Podlaskim – Słowację.

Turniej rozpoczął się od quizu „Jeden z dziesięciu”, podczas którego uczniowie musieli się wykazać wiedzą na temat państw Unii Europejskiej. Kolejnym punktem programu była prezentacja drużyn, które przybliżyły historię, tradycję oraz współczesność poszczególnych państw. Szkoły biorące udział w turnieju przygotowały dekoracje, stroje, piosenki, tańce oraz poczęstunek. Bielska „czwórka” zaprezentowała Ukrainę i uświetniła swój występ m.in. nowym tańcem „Wesilna Trijka” [«Весільна трійка»], piosenką „Oj, u łuzi czerwona kałyna” [«Ой, у лузі червона калина»], która od 24 lutego 2022 r. jest symbolem walczącej Ukrainy, a także piosenką z ukraińskiego filmu animowanego „Mavka i strażnicy lasu” [ukr. «Мавка. Лісова пісня»], inspirowanego twórczością Lesi Ukrainki i mitologią słowiańską. W tej konkurencji Szkoła Podstawowa nr 4 im. Adama Mickiewicza w Bielsku Podlaskim zajęła I miejsce.

W ramach turnieju odbył się również bieg z przeszkodami. Na koniec „Dnia Europejskiego” rozdano dyplomy, podziękowania i nagrody.

BIAŁYSTOK. 10 maja w Galerii Arsenał w Białymstoku otwarto wystawę indywidualną ukraińskiego artysty Ivana Svitlychnego zatytułowaną „Maybe We Can Have Fun Together” (Może uda nam się razem pobawić).

Ivan Svitlychnyi [ukr. Іван Світличний] to urodzony w 1988 r. w Charkowie artysta wielodyscyplinarny wykorzystujący nowe media, formy wideo i audio oraz przestrzenie łączące sztukę z nauką. Artysta znalazł się na liście nominowanych do PinchukArtCentre Prize w latach 2011, 2015 i 2018. W 2018 r. był laureatem Nagrody Artystycznej im. Kazimierza Malewicza, a w 2022 r. – Nagrody State of the ART(ist), przyznawanej w ramach Festiwalu Ars Electronica w Linzu (Austria). Obecnie mieszka i pracuje w Kijowie.

Wystawie towarzyszyło wiele wydarzeń, m.in. oprowadzanie w języku polskim, angielskim, ukraińskim i białoruskim.

ROGACZE. 12 maja w świetlicy wiejskiej w Rogaczach w gm. Milejczyce otwarto wystawę tkacką „Ludowo na nowo”. Były na niej prezentowane prace twórców ludowych młodego pokolenia: Małgorzaty Koszowskiej, Marty Bajko, Karoliny Radulskiej, Kariny Zaborowskiej i Eugeniusza Markiewicza. Chętni mogli sami spróbować tkać na tradycyjnych wiejskiej krosnach. Jednocześnie w świetlicy była prezentowana wystawa dawnych kilimów, chodników i ręczników.

HAJNÓWKA. 13-18 maja w Sborze Świętej Trójcy w Hajnówce odbywał się 43. Międzynarodowy Festiwal Hajnowskie Dni Muzyki Cerkiewnej. Podczas dwóch dni przesłuchań konkursowych zaprezentowało się 25 chórów z Polski, Litwy, Serbii, Macedonii oraz Łotwy, zaś podczas koncertu inauguracyjnego wystąpił Chór Uniwersytetu Aleksandra Jana Cuza „Universitas” w Jassach w Rumunii.

Wśród uczestników festiwalu tradycyjnie znalazły się chóry parafialne z Podlasia. W kategorii chórów parafialnych wiejskich I miejsce zajął Chór „Chabry” Parafii Prawosławnej Podwyższenia Krzyża Pańskiego w Narwi, II miejsce ex aequo zajęły Chór „Krynoczka” przy Parafii Prawosławnej Zaśnięcia Najświęt-

szej Marii Panny w Dubinach oraz Chór Parafii Prawosławnej Zaśnięcia Najświętszej Marii Panny w Czyżach. Wyróżnienie otrzymał Chór Parafii Prawosławnej św. Archaniola Michała w Starym Korinnie. Występ na tak dużym międzynarodowym festiwalu stanowi docenienie pracy wiejskich chórów z Podlasia śpiewających podczas nabożeństw w cerkwi oraz ich dyrygentów.

W tym roku festiwal odbywał się w ramach 100. rocznicy nadania autokefalii Cerkwi prawosławnej w Polsce. Oprócz koncertów muzyki sakralnej oraz przesłuchań konkursowych w ramach festiwalu odbyły się liczne wydarzenia towarzyszące. Można było obejrzeć dwie wystawy fotograficzne: „100-lecie Autokefalii Kościoła Prawosławnego w Polsce” oraz „Kolory Prawosławia. Grecja”, a także wystawę plastyczną „Z naszej perspektywy. Architektura sakralna Hajnówki i okolic”. Ponadto odbyła się sesja naukowa poświęcona 100-leciu uzyskania autokefalii Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego.

BIAŁYSTOK. 16 maja w Niepublicznej Szkole Podstawowej św. św. Cyryla i Metodego w Białymstoku z inicjatywy nauczycielki języka ukraińskiego Karoliny Chmur zorganizowano Dzień Wyszzywanki (*na foto*). Z tej okazji wszyscy

uczniowie szkoły, nie tylko ci uczęszczający na lekcje języka ukraińskiego, wzięli udział w grze terenowej, tzw. „pięćdziesiątce”, poświęconej Ukrainie. Każdy z uczniów miał za zadanie odnalezienie na placu szkolnym ukrytego pytania oraz udzielenie prawidłowej odpowiedzi. Klasa, która wykazała się najlepszą wiedzą na temat Ukrainy, otrzymała dodatkowe punkty w samorządzie szkolnym. Chętni uczniowie przyszli tego dnia do szkoły w wyszywanych koszulach ukraińskich.

Dzień Wyszywanki Ukraińcy na całym świecie świętują rokrocznie w każdy trzeci czwartek maja. Z tej okazji wszyscy chętni wkładają tradycyjne wyszywane koszule ukraińskie – *сорочки*. W czasie rosyjskiej agresji na Ukrainę włożenie tego dnia *soroczki* stanowi formę okazania solidarności z walczącym narodem ukraińskim.

HAJNÓWKA. 16 maja w Miejskiej Bibliotece Publicznej w Hajnówce otwarto wystawę malarstwa „Alternatywy”. Autorem prezentowanych prac jest Leonid Szmatko [ukr. Леонід Шматко], artysta pochodzący z Siewierodoniecka w Ukrainie, członek Narodowego Związku Artystów Ukrainy, dyrektor szkoły artystycznej w Siewierodoniecku, po agresji rosyjskiej na Ukrainę mieszkający w Siemianówce. Jak napisał autor: „Obrazy zostały wykonane jako przeciwwaga dla niesprobowanej wojny rosyjsko-ukraińskiej”.

Na werniszażu wystawy pan Leonid obszernie opowiedział o swojej drodze zawodowej i artystycznej, mówił o życiu codziennym na wschodzie Ukrainy przed wybuchem wojny, a także o pierwszych miesiącach rosyjskiej napaści na Ukrainę oraz na jego miasto Siewierodonieck. Opowiedział również o zaprezentowanych na wystawie pracach, o plenerach, na których one powstały, a także o ludziach, którzy pokazywali mu Puszcę Białowieską i okoliczny region.

Wystawa była prezentowana w Małej Galerii Miejskiej Biblioteki Publicznej w Hajnówce przez miesiąc.

BIAŁYSTOK. 16 maja w Centrum Kultury Prawosławnej w Białymstoku odbyło się spotkanie z Adamem Tomaszukiem, autorem wydanej pod pseudonimem Dmitro Dydenko zbiorku wierszy „Onde po-swojomu | tutaj po

Zbiorek wierszy Adama Tomaszuka na witrynie ostatniej księgarni w Bielsku (róg ulic Mickiewicza i Widowskiej).

polsku”, pisanych gwarą ukraińską wsi Cieluszki (*Teluski*). Była to okazja do rozmów nie tylko na temat poezji, ale też pisania *po swojomu*.

CZEREMCHA. 18 maja z okazji Międzynarodowego Dnia Muzeów w Gminnym Ośrodku Kultury w Czeremsze odbył się „Festyn Rodzinny”. Na scenie wystąpiły cztery zespoły: Zespół Śpiewaczy z Czeremchy-Wsi, grupy ukraińskie „Dobryna” z Białegostoku i „Hiłoczka” z Czeremchy, a także folklorystyczny zespół wokalny „Kolej na Łapianki” z gm. Łapy. Były także inne atrakcje, a impreza promowała Muzeum Kolejnictwa w Czeremsze oraz miejscowe tradycje kolejowe mieszkańców osady.

BIAŁYSTOK. 23 maja w kinie „Forum” w Białymstoku w ramach 38. Dni Sztuki Współczesnej odbył się pokaz wielokrotnie nagradzanego filmu „20 dni w Mariupolu” [20 днів у Маріуполі]. Autorem filmu jest Mstyslav Chernov [Мстислав Чернов], jedyny korespondent, który do końca pozostał w oblężonym przez Rosjan ukraińskim mieście. To wstrząsający filmowy akt oskarżenia rosyjskiego agresora.

Jak czytamy w opisie na stronie Białostockiego Ośrodka Kultury: „20 dni w Mariupolu” to bezkompromisowy do-

kument, którego nie da się zapomnieć: wstrząsająca relacja dokumentująca zagładę tytułowego miasta, którego twórcy pozostali w nim do końca. Film Czernowa, który z narażeniem życia rejestrował rosyjskie zbrodnie wojenne i codzienne życie mieszkańców Mariupola, to nie reporterski zapis wydarzeń, ale przeszycywały, pełen pasji dokumentalny akt oskarżenia. A jednocześnie pełnoprawne filmowe dzieło, zrealizowane z imponującą formalną dyscypliną. Niewiele filmów ogląda się w takim napięciu – od pierwszych minut aż po finał, który pokazuje, w jaki sposób udało się wywieźć ten wybuchowy materiał z okupowanej strefy. Niewielu twórców z taką mocą ujawnia bezlitosne okrucieństwo wojny. Ale Czernow i ekipa nie czynią tego, by szokować. Ich intencją jest pozostawienie świadectwa – i wstrząśnięcie sumieniem świata”.

Film był prezentowany z polskimi, ukraińskimi i angielskimi napisami.

WILNO. 24 maja zespół ukraiński „Dobryna” z Białegostoku wziął udział w Międzynarodowym Festiwalu Folklorystycznym „Skamba skamba kankliai”, który odbył się w stolicy Litwy Wilnie.

DUBNO. 25 maja oraz **1 czerwca** w świetlicy wiejskiej w Dubnie w gm. Boćki był prezentowany spektakl teatralny „Timoszka”, który ukazuje życie malarza prymitywisty z tej wsi Tymoteusza Muški (1917-1985), nazywanego „Nikiforem Północy” (*foto na następnej stronie*). Powstał on na podstawie sztuki o tym samym tytule, napisanej gwarą ukraińską Dubna, autorstwa Heleny Aleksiejuk. Za swój utwór autorka otrzymała jedną z dwóch pierwszych nagród w kategorii „dramat” w Podlaskim Konkursie Literackim „Pismo po swojomu” organizowanym przez Podlaski Instytut Naukowy we współpracy ze Związkiem Ukraińców Podlasia. Helena Aleksiejuk była też reżyserką spektaklu oraz autorką scenografii.

W przedstawieniu zagrali głównie mieszkańcy Dubna i aktywni członkowie miejscowego Klubu Senior+, a główną rolę odtwarzał Mirosław Iwaniuk. Przedstawili oni sceny z życia Tymoteusza Muški. Całość dopełniały śpiewy i tańce. Spektakl cieszył się dużym zainteresowaniem i został entuzjastycznie przyjęty przez widzów.

Po przedstawieniu Helena Aleksiejuk przybliżyła zgromadzonemu postać malarza. W świetlicy została również otwarta wystawa malarska „Wiejskie klimaty Tymoteusza Muški” w ramach projektu „Timoszka znany i nieznan”. Koordynatorem projektu w ramach programu „UTW seniorzy w akcji” Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności i Towarzystwa Inicjatyw Twórczych „ę” jest Biblioteka Publiczna w Boćkach.

CZEREMCHA. 28 maja w Zespole Szkolno-Przedszkolnym w Czeremsze odbył się ukraiński „Dzień Mamy i Taty”. Dzieci, które uczą się w szkole języka ukraińskiego jako języka mniejszości narodowej, śpiewały i deklamowały wiersze dla swych rodziców. Były też kwiaty, laurki i życzenia. To rocznie impreza ukraińska w szkole, prezentująca dokonania uczniów uczęszczających na lekcje języka ukraińskiego oraz śpiewających w miejscowym zespole folklorystycznym „Hiloczka” pod kierownictwem Ireny Wiszenko.

BIAŁYSTOK. 29 maja – 2 czerwca w Operze i Filharmonii Podlaskiej w Białymstoku odbywał się 43. Międzynarodowy Festiwal Muzyki Cerkiewnej „Hajnówka 2024”. W tym roku był on poświęcony pamięci Romualda Twarowskiego (1930-2024), polskiego kompozytora i pedagoga, który był prezesem Fundacji „Muzyka Cerkiewna” – organizatora Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej „Hajnówka” w Białymstoku, a także przewodniczącym jury konkursu od 1983 r. Ten wybitny kompozytor, w którego dorobku szczególne miejsce zajmuje muzyka chóralna i sakralna, obejmująca około 300 dzieł, zmarł 13 stycznia 2024 r. w wieku 94 lat.

Festiwal rozpoczął się szczególnym koncertem inauguracyjnym pod nazwą „Chóralny Trójgłos Pokoju”. Zaśpiewały na nim jednocześnie trzy chóry. Pierwszym z nich był Kameralny Chór „Sofia” z Kijowa [Київський камерний хор «Софія» Національної спілки композиторів України], pod dyрекcją Ołeksija Szamryckiego [Олексій Шамрицький], laureat festiwalu m.in. w 2014 r. Drugim z nich był chór „Concordia”, który działa w Warszawie i został założony przez białoruskich uchodźców politycznych. Wystąpił on jako przedstawiciel „Wolnej Białorusi”. Trzecim chórem, który zaśpiewał na koncercie inauguracyjnym festiwal, był chór „Mus Arietes” z Warszawy.

Przesłuchania konkursowe odbywały się w ciągu trzech dni. W tym roku miały one inny charakter, dlatego że brały w nich udział wyłącznie dotychczasowi laureaci festiwalu. Były to chóry z Ukrainy, Mołdawii, Polski, Litwy i Armenii, a także z Węgier. Prezentowały się one nie jak dotychczas w kilkunastuminutowych programach, ale w pełnych niemalże godzinnych koncertach. Podobnie jak w ubiegłych dwóch latach, w konkursie nie wzięli udziału wykonawcy z Rosji i Białorusi.

31 maja w koncercie pod nazwą „Chóralny głos Ukrainy” zaprezentował się Chór Duchowieństwa Dubieńskiego Dekanatu Prawosławnej Cerkwi Ukrainy z Dubna [Хор духовенства Дубенського благочиння Православної Церкви України] pod dyрекcją Serhija Hawryłenki [Сергій Гавриленко].

2 czerwca ogłoszono wyniki konkursu oraz odbył się uroczysty koncert galowy. Kameralny Chór „Sofia” z Kijowa pod dyрекcją Ołeksija Szamryckiego otrzymał nagrodę ufundowaną przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego – „za niezwykle wymowny koncert „Chóralny Trójgłos Pokoju””. Również nagrodę ufundowaną przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego otrzymał dyrygent Chóru Duchowieństwa Dubieńskiego Dekanatu Prawosławnej Cerkwi Ukrainy Serhij Hawryłenko – „za bezkompromisowe głoszenie Ekteanii Pokoju”.

Ludmiła ŁABOWICZ
Fot. L. Łabowicz, Ju. Hawryluk

Portrety
namalowany
Timoŕf'jom
Muřkom,
pokazuwany
na wystawci
w Dubni
u 2022 rokowi.

Chmary i Timoszka

idut, bihut, teczut, pływut
minajut
jak lude
chto zatrymajit'sia
chto mine
chto hli'ne
chto w sercie zapade.
Nekotorych choti'ła by zatrymati
chocz w pamyti.

Timoszka toje zrobiw. Zatrzymaw chmary, zatrzymaw
ludi, zatrzymaw czas. Wsio spiszyt, żywe, w ruchowi mi-
niajet'sia – a jak hli'nu na johuwy kartiny, de kolory aż ży-
wi'jszy czym prawda – czuju jakby hołos – Zatrzymajsia,
prystań – de spiszajesz, kudy biżysz?

Hli'ń, a obaczysz.

Obaczysz, a poczujesz.

Baczu ludi na kartinach... i probuju na jich diwitiř, jak
wuon diwiwsia. Hłyboko, uważno, nawskruoż. Diwius na
tych, chto na portretach, i diwius na żywych – pry mni'e.
Probiuju jak Timoszka. Hłyboko, uważno, nawskruoż.

Cikawo...

Szto w duszy'e hraje? A szto wyje? Szto raduje, a szto
nyje?

A czy na myne tak chto hlidit?

Może kob raz na jakiś czas prytrymati czas... Złapa-
ti myśli i zapisati słowa, zaczyniti kształty i namalowa-
ti formy. Nahrati hołos, wizerunek czołowi'ka i ohli'nu-
ti, jak wże nyma...

Czy tohdy chto hli'ne?

Cikawo...

Baczu swi'et, ktoroho nyma, wsio wtikaje, pływe jak
chmary... i chocz ti'żko w syredini robiti'sia – kolory same
z Timoszczynych kartin pudkazujut – szto nikoli ny je za-
puozno, szto czas zatrymuju Ja – tut i typer. Szto taja
minuta odna, i nastupna toże odna.

I tak do kuncia...

**Alina ŁUKASZEWICZ
z domu GÓRALCZUK**

Хмари і Тімошка

ідут, бігут, течут, пливут
мінають
як люде
хто затримаїться
хто міне
хто глі'не
хто в серце западе.
Некоторих хоті'ла би затримати
хоч в паміті.

Тімошка тоє зробів. Затримав хмари, затримав
люді, затримав час. Всьо спішит, живе, в рухові міня-
ється – а як глі'ну на йогуви образи, де колори аж жи-
ві'йши чим правда – чую якби голос – Затримайся,
пристань – де спішаєш, куди біжиш?

Глі'нь, а обачиш.

Обачиш, а почувеш.

Бачу люді на картинах... і пробую на їх дівітісь, як
вуон дівівся. Глибоко, уважно, навскруозь. Дів'юсь на
тих, хто на портретах, і дів'юсь на живих – при мні'e.
Пробую як Тімошка. Глибоко, уважно, навскруозь.

Цікаво...

Што в души'e грає? А што виє? Што радує, а што
ниє?

А чи на мине так хто глідіт?

Може kob раз на якісь час притримати час... Злапа-
ти мислі і записати слова, зачиніти кшталти і намальова-
ти форми. Награти голос, візерунок чолові'ка і оглі'ну-
ті, як вже нима...

Чи тогди хто глі'не?

Цікаво...

Бачу свi'ет, которого нима, всьо втікає, пливе як хма-
ри... і хоч ті'жко в сиредіні робіться – колори саме з Тi-
мощиних картин pudkazujut – што ніколи ни є запуозно,
што час затримую Я – тут і типера. Што тая мінута
одна, і наступна тоже одна.

I так до кунця...

**Аліна ЛУКАШЕВІЧ
з дому ГУРАЛЬЧУК**

Портрети
намальовани
Тімоф'їом
Муřком,
показувани
на виставці
в Дубні
у 2022 рокові.
Репродукції
Ю. Гаврилюка

Як подолати інтелектуальну ліню?

Кажуть деякі розумні люди, що писати варто лише про те, що не дає спокою. Що мені не дає спокою? Що ходить за мною, ніс, тисне, жалить? Що? Ось те: Як подолати інтелектуальну ліню підляшуків?

Що в мене на думці? Завжди мені здавалося, що вміння критично думати є вкрай важливе кожній людині. Завжди пробувала вчити своїх учнів критичного мислення, але... треба признати, що в нас – підляшуках є якийсь дикий опір перед цим. Чому?

Звісно, можемо себе виправдовувати на тисячу можливостей. Найпростіше сказати, що так склалися обставини. Покоління, які виростили за PRL-ю, завжди кажуть, що нас залякували, не вчили рідної мови, полячили, білорусили, врешті, маргіналізували нашу мову і культуру, залишаючи їй місце фольклорної цікавинки з негативним відтінком селюцтва, гіршості, неосвіченості.

Звісно, все це правда, так воно й було. Я ж сама виростала в таких умовах. Але... помінявся і час, і обставини. Після PRL-ю давно вже відспівали панахиду, але в нас, підляшуках, тоді зацплене почуття меншовартості і далі передаємо нашим нащадкам. Чому? Маємо демократію, свободу слова, Польща підписала хіба всі можливі документи з захисту меншин, можемо вчитись рідної мови в школах, можемо не ховатись сором'язливо зі своїми культурними заходами. І що? Чи це щось змінює?

Думаю, що нечесно було б казати, що ні, але... чому так повільно? І чи, якщо цей процес буде йти далі такими темпами, встигнемо зберегти себе як окремий етнос?

Зрозуміло, позбутися комплексів не є так просто, але чи ми взагалі над цим працюємо?

Коли справа торкається одиниці, варто перейти психотерапію, але що, коли це відноситься до цілої групи?

Кажуть, що щоб знайти рішення так складного завдання, треба вперше признатись, що маємо з цим проблему. Треба вміти чесно глянути на справу, варто вийти поза власну зону комфорту. Кожне оздоровлення починається з властивого діагнозу.

Так, ми, підляшуки, як суспільність маємо перейти лікування. Завжди мене дивує наша інтелектуальна ліню.

Коли змінились обставини, коли маємо доступ до інформації, коли не обмежує нас ні політика держави, ні кордони, на жаль, більшість з нас надалі боїться почути діагноз.

Бо чи не є легким виправдовуванням себе, коли наші люди кажуть, що наша мова, то «чорт знає яка, ні то білоруська, ні українська», що то «мішанина польсько-російсько-...» ітд., або «підляська», або що не дається цього зовсім зрозуміти, бо один каже так, а другий інакш.

Така відповідь не вимагає інтелектуальної праці. Взагалі не вимагає думання. Та коли таке кажуть, ще часто й люди з університетською освітою, це просто небажання знати. Щоб зрозуміти, якою мовою ми говоримо, до якого ареалу говірок належить мова мешканців теренів над Бугом і Нарвою, вистачає інтелект і знання шестирічної дитини, яка виросла в цьому мовному середовищі.

Я вже не раз про це розказувала, як з братом, будучи більш-менш в такому віці, окреслили свою мовну належність. 70-ті роки ХХ ст., двоє діточок грається кнопками і ручками лампового радіоприймача і несподівано чує мову з Києва і що? «Мамо, мамо! А тут по-нашому говорат!» – така була реакція дітей, які ще й гадки не мали, як є облаштований світ, що є держави, кордони ітп., і що цю *нашу мову* звуть українською!

Зрозуміло, мабуть відчуття дітей для когось не є доказом, але... живемо в час Інтернету, маємо доступ до джерел. Якщо справді хочемо знати, то ніщо нам в цьому не завадить, ніщо крім... інтелектуальної лінії.

Коли вже людина стане щасливим власником так (дай Боже) бажаної інформації, то починається... праця.

Праця над собою. Коли вже знаєш, то треба почати цими знаннями користуватись! А користуватись, значить примусити себе до праці над зрозумінням історії, праці над вивченням літературної мови, пошуком свого місця в течії, яка розділена кордонами, але випливає з цього самого джерела.

Мені так сумно, коли я є вимушена пояснювати інколи моїм учням, біженцям з України, що, на жаль, їхні ровесники в класі вже не знають мови своїх предків і чому так є.

Чому більшість з нас сприймає поляків у нас, на Підляшші, навіть на наших заходах, як господарів? Чому, коли розмовляє п'ятеро по-нашому і підходить польськомовний або поляк, всі раптом переходять на польську? На жаль, так є у нас і досі продовжує своє панування. Як цього позбутись? Звісно, є одиниці, які вже давно вбили в собі раба, але... більшість і досі виправдовує свою поведінку «пошаною до тих, хто не знає підляської говірки». Але чи таке виправдання взагалі має сенс? Чи ця, нібито «пошана до інших», це аби не неповага до себе?

Живемо вже в ХХІ столітті, в регіоні, який пишається своєю багатокультурністю, так може час її показати не тільки на рівні фольклорних фестивалів, але і в щоденному житті. Що нам заважає бути гордими синами і доньками своїх предків?

Чому наші, часто неписьменні, предки передали нашим прадідам, дідам, батькам, чи деяким з нас і мову, і традицію, і пошану до свого, а деякі з покоління наших батьків чи нашого вже втратили цю здібність?

І, люди добрі, не дається цього виправдати тільки політичними обставинами. Це, на жаль, звичайна людська ліню, це небажання ставити себе перед незаним, перед працею над собою.

Мене завжди дивує, чому люди не відчувають дискомфорту, чому не розуміють, наскільки це важливе для нас самих бути чесними перед собою.

Знання свого місця у світі, своєї мови, історії, культури, літератури є моральним обов'язком людини, яка хоче відчувати себе повноцінною. Це також обов'язок перед дітьми і онуками.

Деякі зупинилися на етапі «język podlaski». Що ж, знов вилазить ліню.

Кожна літературна мова, чи то польська, чи українська, відрізняється від говірок. У нас якось не дуже люди це розуміють. Кожна літературна мова це штучне утворення, це уніфікація. Але теж вона утворена, по черпаючи з говірок.

Він пішов, бо інакше не міг

Вивчаючий історію студент з Підляшшя, на основі здобутих вже знань про українське минуле, у 1986 році написав такі ось слова:

Ворог як приходит
Вуон вбиває всі҃х
Юнака й старця
Матеру й дитину
Отчизна то не міг
То у гурті ми
Вона нам не приде
Нам пуйти по сі.

Його сьогоднішній «друг по-інтрнеті», уродженець Житомирщини, у тому самому часі навчався на філологічному факультеті (спеціальність «Українська мова і література»), відтак, як діалектолог та історик мови, став професором у своїй Alma Mater. Протягом більше 30-ти років наукової праці опублікував низку праць про північне наріччя української мови, якого говірками розмовляють і на Підляшші, а також про руську літературну мову наших предків. Але сьогодні він – озброєний захисник свого народу перед цим же, у вірші не названім, але можна б сказати – природнім, ворогом України.

«Професор кафедри української мови Житомирського державного університету імені Івана Франка Віктор Мойсієнко з перших днів повномасштабного вторгнення залишив викладацьку діяльність та вступив до лав Збройних сил України» – така інформація ще у травні 2022 р. з'явилась на сайті «Суспільне Житомир». Далі у статті читаємо: «Тут розмірковувань

не було, – розповідає Віктор Мойсієнко. – 24-25 лютого, коли перші бомби впали, я думаю, що багато таких професорів, лікарів, вчителів і інших людей просто пішли воювати тому, що це, здається мені, справді, останній бій, де Україна не має програти».

Завідувачка кафедри української мови Житомирського державного університету Галина Гримашевич каже, що колеги, дізнавшись, що Віктор Мойсієнко пішов захищати кордони України, не здивувалися.

«Починаючи ще з молодю, він захищав Україну. – Тільки захищав її по-своєму. Найперше, своїми науковими дослідженнями. Спочатку це була діалектологія, а потім – історія мови, це те, на чому сьогодні ґрунтується наша мова, наш генетичний код. Із кабінетного вченого він, залишивши це все, став захисником нашої країни. Міг і не йти з багатьох причин: 57 років, посада, на якій багато що ґрунтується, і, загалом, після 50 років сьогодні мало хто йде, а навіть ті, хто йдуть, то їх повертають часто, але він пішов, бо інакше не міг».

Захищати кордони України пішло ще 50 викладачів, працівників та студентів Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Хоч сам Віктор говорить, що через війну професор став молодшим сержантом, то однак не перестав бути вченим, до того з елітної когорти. Наприкінці цьогорічного квітня серед знайомих розлетілась така ось звістка: «Воістину прекрасна подія!!! Віктор Мойсієнко, доктор філології, він же на фронті – мінометник із псевдо «Професор», щойно визнаний Національної академії наук України як член-кореспондент!» (Olesya Namovska).

Фотографію та зв'язані з нею важливі подробиці додала Ганна Горобець: «Вітаю нашого дорогого професора Віктора Мойсієнка зі званням Член-Кореспондент НАН України! Думаю, що наш проєкт «Повертаємо в Україну культурну спадщину» неабияк посприяв цій значущій події! Недаремно ж пан академік тримає в руках крайню (десяту!) факсимільну копію рукопису, який досліджував буквально в окопі, Галицько-Волинське Євангеліє XI ст. І не просто досліджував, а був його науковим упорядником. А перед тим дослідив Реймське Євангеліє XI ст., Віденський Октоїх XII ст., Молитовник князя Володимира XIV ст, Лавришівське Євангеліє XIV ст., інші...

З нетерпінням чекаємо на дослідження Туровського Євангелія XI ст. Отже, **МОВНИЙ ФРОНТ** в надійних руках! Лише б звільнити ці руки, Воїна з позивним «Професор», від гранатомету...».

І ми приєднуємось до привітань з нагоди дуже заслуженої номінації та чекаємо на нові, добрі вісті.

Ре-Д.

Дуже важко буде те пояснити тим дітям, які втратили зв'язок з живою мовою своїх бабусь і дідусів. Покоління, яке ще чує, чи чуло живу мову, краще розуміє зв'язок нашої говірки з мовою, яку, як літературну, вивчило самостійно чи в школі. Зупинка на етапі «пудляської мови» не дає можливості розвитку. Дає почуття окремішності, але не дає почуття приналежності.

Творчі люди, які зупинились на етапі окремішності, а не перейшли до етапу приналежності, ніколи не зрозуміють, що втратили.

У кожної нації є свій культурний код, він саме є одним з важливіших, на мою думку, дороговказів у житті кожного з нас, хто хоче своє життя прожити свідомо і сповнено. А цю працю над собою треба починати не за наказом держави, а за наказом совісті. Не будьмо ліниві. Лїнь вбиває в нас наші можливості.

Звісно, що все, що нове, невпізнане, нас лякає, але... не поспробуєш, не зрозумієш.

Час вбити в собі підсвідоме рабство. Ніхто нас не створить як повноцінних користувачів добром демократії. Це можемо тільки ми самі. Демократія нічого не наказує, вона допомагає здійснювати наші ініціативи, але щоб щось здійснювати, вперше треба окреслити, яким суспільством ми хочемо бути.

Чи будемо творити, вчити і вчитись, розвиватись, пишались своїм минулим і відважно прямувати у майбутнє, збагачувавши державу, якої ми є повноцінними членами, чи і далі будемо для більшості нашої держави як фольклорна цікавинка, живий музей чи гетто.

Треба врешті наважитись подолати нашу підляську інтелектуальну лїнь!

Євгенія ЖАБІНСЬКА

Як багато значить слово: народне, художнє, авторське...

Кілька штрихів з нагоди народження «Країни свого слова»

Антологія художньої літератури – завжди справа ризикована, проте амбітна. Як втримати високий художній рівень, не втратити естетичної оригінальності творів і представлених митців? Такий виклик ставлять перед собою всі, хто береться за створення антологій. Представити правдивий, панорамний, змістовний і естетичний образ українського Підляшшя взявся Юрій Гаврилюк.

Упорядник і автор передмови віддавна зажив слави талановитого історика, редактора, письменника, перекладача, організатора культурно-мистецького життя Більська Підляського, всього Підляшшя. Юрій Гаврилюк прийшов до своєї українськості від джерел. Бо ж зі студентського часу зрозумів, звідки беруть українські корені на цій землі, відколи тут заговорили «по-своєму», чому стільки місцевих людей ніяк не вписуються у кано́ни білоруськості та польськості... Стільки питань, що як пазли-загадки взявся відчайдушно розв'язувати «Підляський зубр», як по-доброму і з гумором назвав Юрія Гаврилюка інший «зубр» – тільки вже холмський – Тадей Карабович.

Видання в Більську, що на Підляшші, антології україномовного письменства «Країна свого слова» – це чергове свідчення праісторичної присутності русинів-українців на цій землі. Якщо попередня діяльність Юрія Гаврилюка більше стосувалася історичних витоків, то нова книжка – це доказ літературної спроможності місцевої культурної еліти. Книжка представляє багатий жанрово-родовий ареал художньої літератури підляшуків. Тут гармонійно вжилися й спів-

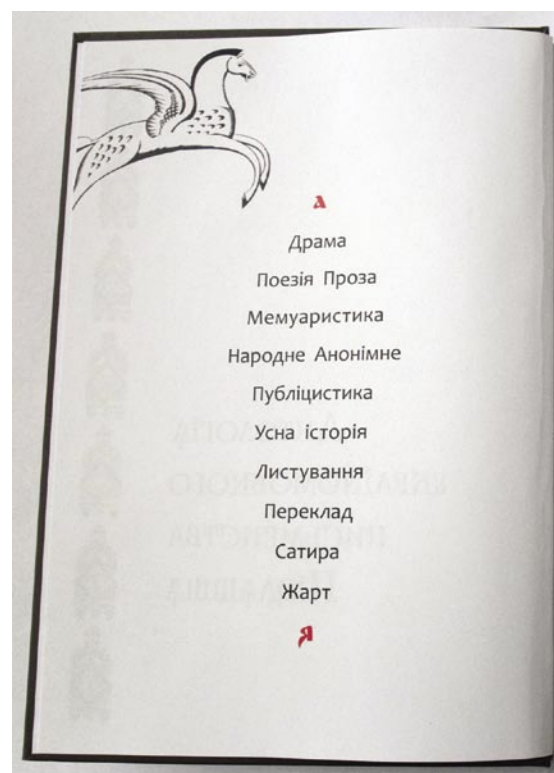
існують всі роди. Ще спостерігаємо велику палітру жанрової розмаїтості місцевих письменників: від публіцистики – до сатири, від прози – до поезії, від народно-анонімного – до авторського автентичного. Багато варті цікаві мемуарні твори й листування.

Понад 60 літ тому в Польщі була спроба видати цікаву антологію. Пригадуємо 1964 рік та Костя Кузика, коли його зусиллями у Варшаві побачила світ літературна антологія Українського суспільно-культурного товариства «Гомін». Під однією палітуркою знайшли «прихисток» твори 43 авторів. Попри різний рівень художньої цінності, видання охарактеризувало присутність у літературному процесі численної когорти українців у Польщі.

Впродовж наступних десятиліть митці друкувалися в різного роду та часовості періодиці. Варто відмітити газету «Наше слово», журнал-місячник «Наша культура», річники «Український календар» та «Наш голос». В новітній період особливо цінність становлять видання художньої творчості в «Українському літературному провулку» (щорічник, який видається зусиллями згаданого Тадея Карабовича).

Понад десять літ тому в Луцьку була ще одна спроба підсумувати художньо-літературне життя українців у Польщі – автор сих рядків видав антологію «Наближені до України». Книжка акцентувала увагу на доробку українських представників усіх регіонів Польщі, а сама праця мала два розділи. Є тут і теоретичні праці про літераторів та їх творіння, і самі художні тексти. В останні десятиліт-

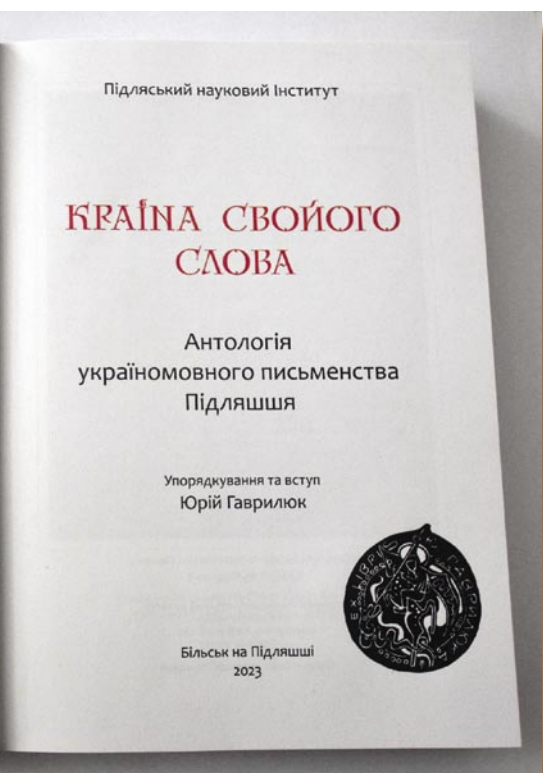
тя активність у виданні антологій зростає неабияк: «По́за традиції» (1993), «Біла книга кохання» (2008), «Wołanie serca» (2008), «Вертоград» (2009), «Ломикамінь» (2018).

Активно підляшуків видавав у журналі «Над Бугом і Нарвою» згаданий Юрій Гаврилюк. Цього разу митець визрів на солідне видання, коли зібрав і опублікував художні твори, що готувалися понад сто літ на найбільш північних етнічних межах.

У якісній палітурній оздобі книжки, що нараховує понад пів тисячі сторінок, знаходимо розпорощених часо́во, але зібраних в алфавітному порядку 77 авторів. Хтось представлений зі світлинами і з власними іменами та прізвищами, менша частина схована за псев-

донімом чи й криптонімом. Твори надзвичайно різні тематично і мовно. Відрізняються і образністю, і силою переданих почуттів. Об'єднує їх хіба місце – всі вони або творилися на Підляшші, або ж їх автори були певну частину свого життя закорінені в цю землю та її проблематику. Мовна палітра представлених текстів різниться: доробок підляшуків є як в літературно-українській версії, так і в говірковій, що оприлюднив, можливо, навіть найменший закуток «віддаленого від цивілізації» села над Бугом і Нарвою. Твори ці – неабияке джерело для подальших спостережень і вивчень мовознавців-діалектологів.

Дослідників, що заглиблені у вивчення української мови в різних її нормах вживання і ареалах поширення.

Літературна складова вміщених текстів антології заслуговує на особливе вивчення. Майже вісім десятків авторів постають тут панорамно, бо ж їх цікавлять проблеми від великої України, до малої батьківщини: рідного садка, стежини, природоного хреста і навіть костура при стодолі. Деталізована образна палітра вимальовується так яскраво і до болю в серці щемко. Тут стільки любові, а ще інших найрізноманіт-

ніших емоцій. Коли ж від поетично-прозового слова стає зворушливо-сумно, раптом виринають тексти, наповнені гумором, присмачені сатирою, посипані іронічними діалектними спеціями. Інтимно-зворушливі й дитинно цюнтливі реалії Ірини Боровик, народно-пісенні поезії Ніни Буйновської, допитливо-патріотичні фрази Романа Ворончука, вишукана й пребагата на весь спектр емоцій лірика Юрія Гаврилюка, автентично-незабутні прозові відтинки часопростору Ніни Григорука, загадково-недосказані емоції «свогого» Агнешки Данилюк, допитливо-відкриті й граційні слова-зірки Євгенії Жабінської, мудрі й виважені фрази Івана Ігнатюка, філігранно-насичені й монументальні образи Івана Киризука, екзистенційно-загадкові мотиви Юстини Королько, вмотивовано-замислені крайці думок Юрія Трачука, драматично-піднесені перли Миколи Янчука... Строкато, колоритно, а подекуди просто, по-своєму. Літературне попури, що подекуди межує з дежавю, а потім перекреслює все досі пізнано-прочитане. Твори дивують і приземлюють, підіймають і відкривають.

Звісно, що антологія представляє багатюще розмаїття емоцій та щемливих регіонально-витончених образів великого підляського світу. Світу, що дивним чином досі загадково ховає свою національну приналежність, але так потужно відкриває свій внутрішній світ у художньо-літературних роботах.

Упевнений, що багато текстів, як і їх авторів будуть критикувати за надмірну примітивізацію оточуючо-зображуваного. Однак сила антології в іншому – акцентації уваги на матеріально-духовному багатстві Підляшшя. Книжка вийшла вкрай вчасно і доречно, бо ж щемить і цей ареал може навіки лишитися нерозгаданою Ойкуменою чи ж бо Атлантидою. Навіки втраченою і для України, і для Польщі. Маю сумніви, що теперішня Білорусь має якісь свій піттет до духовності Підляшшя...

Особливої уваги заслуговує розмаїття ілюстрацій, представлені картинами Василя Альбічука

«З різдвяною зіркою» (1982), «Пейзаж» (1976), «Вечір у червні» (1986-1991), Івана Коренівського «Біляві хати Заболоття до Першої світової війни» (1913), Анатолія Кравчука «Кривая весною» (1999), Миколи Яновського «Спогад про колишнє жниво» (2016). Є тут і документи-світлини, а ще кілька змістовних мап. Вони гармонійно доповнюють літературну частину книжки. Упорядник вміло, скрупульозно зібрав, підсумував, увіковічнив непоєднане. Зробив цілісну роботу з громаду-масиву текстів, документів, ілюстрацій.

Непомітно вислизують хвилини, години, а я без жодної втоми пізнаю підляський світ із антології. Робота точно лишить свій слід, бо ж є документом присутності, самотності, автентичності й мелодійності прекрасних людей від Угрова на заході, аж до самих Костомолот на сході; від Нарви на півночі, аж до Голі на півдні.

Віктор ЯРУЧИК

Завідувач кафедри української літератури Волинського національного університету імені Лесі Українки (Луцьк)

Віктор Яручик – письменник, перекладач, журналіст та університетський викладач. Народився 23 серпня 1979 р. в м. Рожище (Волинська область). Навчався у Волинському державному університеті імені Лесі Українки на факультеті україністики, відтак, від 2001 р., в аспірантурі в Європейському колеґіумі польських та українських університетів (Люблин). У 2006 р. в Університеті Марії Кюрі-Склодовської захистив докторську дисертацію «Українська поезія, творена у Польщі, після Другої світової війни». Наслідком цього періоду його творчої біографії стали численні статті, присвячені українській літературі у Польщі, в тому числі й на Підляшші, публіковані, між інш., на сторінках «Над Бугом і Нарвою», відтак монографії «Українська література в Польщі» (Луцьк, 2009) і «Українська поезія, творена в Польщі після Другої світової війни» (Луцьк, 2010), а також «Наближені до України, Антологія сучасної української літератури, твореної у Польщі» (Луцьк, 2012). Найновіша «пропідляська» публікація – стаття «Специфіка вживання образу малої батьківщини у творчості українських письменників Підляшшя» у антології «Сучасні мово- та літературознавчі методології та нові прочитання художнього тексту» (Луцьк, 2018).

Поміж Володимиром, Києвом та Супраслем

Існуюча сьогодні система державних кордонів і адміністративних меж воєводського/обласного та повітового рівня, хоч мала деякі свої обумовлення у давнішому часі, сформувалася щойно поміж кінцем XVIII та серединою XX ст. Тому для зрозуміння історичних та етнокультурних процесів, які формували нашу історичну долю та залишали культурні пам'ятки, треба трактувати всі, заселені етнічними українцями частини географічного Середнього Побужжя – Південне і Північне Підляшшя у Польщі та Берестейщину у Білорусі, як одне ціле. На їхню цілісність вказує й факт, що аж до 1790-х років, коли почалася перша стадія розрізання державними кордонами, яке згодом програмувало три своєрідні шляхи дальшого розвитку, майже весь цей простір охоплював Берестейський кринос Володимирсько-Берестейської єпархії¹ з центрами намісництва (деканатів) у Більську, Дорогичині, Мельнику – Підляське воєводство (у межах з 1566-1795 рр.) та Бересті, Каменці, Пружані, Кобрині, Дивині², Білій і Володаві – Берестейське воєводство (утворене у 1566 р.). Було це віддзеркалення стану з першої половини минулого тисячоліття, коли в ході чергових хвиль слов'янської колонізації, у X-XIV ст. такою чи іншою мірою пов'язаних з політичною діяльністю руського князівського роду, отже володарів Києва та Володимира (волинського), Гали-

ча і Холма, виник тут україномовний етноконфесійний ареал з «опорними пунктами» у формі руських волостних городів та церковної мережі, підпорядкованої Київським митрополітам, а на єпархіальному рівні, як вже згадувалося, Володимирським єпископом, в числі яких у XVI ст. були також уродженці Середнього Побужжя, зокрема Більська.

Перший з них це «владыка Володимирский и Берестѣйский Пафнотей» – саме таку форму імені Пафнутій (церк. **Пафнѣтій**), з типовою для української мови заміною 'ф → х', бачимо в майже всіх відомих прижиттєвих документах ієрарха (1510-ті – 1520-ті роки), в тому числі й на печатці, з легендою «Єпископъ Володимирский Пахнотий» (інші варіанти запису імені: «Пахнотый» та, рідше, «Пафнотей»). Ім'я не дуже популярне серед духовних Київської митрополії, однак серед подвижників Печерського монастиря був преподобний Пафнутій, який жив у XIII ст. (за іншими даними у XII ст.). Це може вказувати на те, що майбутній володимирський (1511), а від 1526 р. луцький єпископ (†1528), чернечий постриг та нове ім'я прийняв саме у Печерському монастирі, тоді ще на деякій відстані від міської забудови Києва. Думку, що владыка Пахнотей та сама особа, яка у поміннику Супрасльського монастиря та його польськомовній хроніці названа «игумень Пафнотій родомъ изъ Бѣльска» та «superior albo hegu-

men Paphnutiusz Sieheń», ще у XIX ст. висловили українці Орест Левицький (1883) та Микола Теодорович (1893). У нашу добу велику увагу цьому питанню присвятив білостоцький історик Антоній Миронович, публікуючи у 2015 р. розвідки про «невідомі доли» перших супрасльських ігуменів. Дослідник висунув припущення, що ігумен Пафнутій був обраний на володимирську катедру на соборі у Вильні, який відбувся на зламі 1509/1510 років. На його думку також черговий володимирський єпископ, відомий під чернечим іменем Йона, також більщанин, а навіть родич Пафнутія – колишній бурмістр Більська Іван Сегень. Овдовівши, прийняв він чернечий постриг, у 1513-1516 рр. був супрасльським ігуменом, відтак пинським єпископом, й саме з Пинська перейшов до Володимира – як «наречений владыка Володимирский» він виступає вже у документі з 1523 р., а кінець його перебування на катедрі це 1535 р.

Ігумен, а відтак єпископ Пафнутій Сегень гідний уваги не лише як організатор церковного життя, але й перший відомий з імені письменник більського роду – автор-зачинатель першого синодика³ Супрасльського монастиря. Орієнтовно у 1500 р. почав він складати «Поминаніє святоє, сій суботникъ... нашає новоцвѣтушця обители, еже естъ въ пустыни⁴ въ скрай рѣкы Супрѣслы», з передмовою, в якій, між іншим, по-

1. Як стверджують історики та Західної Волині, зумовлене Анджей Гіль та Ігор Скочиляс: політичними чинниками, привело до того, що обидва регіони втратили спільну адміністративну границю – їх розділили парафії сусідньої Холмської єпархії. [...] Принаймні з XVI століття Володимирська єпархія складалася з двох іс-

торично, культурно й етнічно пов'язаних між собою церков-

но-адміністративних округів – криносів (або, як їх ще називають джерела, «єпархій», «катедр», «синодів», «соборів» чи «офіціалатів») – Володимирського (зі столицею у Володимирі) та Берестейського (з голо-

вним осідком у Бересті-Литовському)». 2. Намісництво з центром в Дивині мало назву *Поліського*. 3. Синодик, тобто пом'яник, суботник (субітник) – рукописна книга, до якої записували імена померлих для поминання на богослужіннях.

Чернці (монахи) та Успенський собор Печерського монастиря на графіці з «Патерика печерського» (1661 р.). На наступній сторінці: Більськ, Володимир, Київ і Супрасльський монастир на карті Великого князівства Литовського (1613 р.)

яснюється значення книги для спасіння душі. Хоч не називає він свого прізвища і походження, представляючись як «худий и недостойный и многогрѣшный рабъ Иисуса Христа Пафнотій», більський родовід автора показує поминальний запис: «Здѣ родъ Пахнотієвъ і пана Ивана Сегеневича и зъ братію его».⁵ На жаль, «Суботникъ» першого супрасльського ігумена зараз відомий лише з російських публікацій 1860-х – 1900-х років, зок-

рема, у виленькому археографічному збірникові (передрук зі скороченнями)⁶, кількох історичних нарисів про Супрасльський монастир та окремої статті єпископа-археографа Никанора (Жаменського)⁷, який у 1904 році бачив рукопис в монастирі⁸.

У 1631 році Сегенів синодик «за ветхость лѣтъ поновлено». Трудом священноінока (ієромонаха) Стефана Коханевича, також уродженця Більська⁹, виник його новий варіант

– «Суботнікъ или Поминникъ», який у XIX ст. потрапив до Виленької публічної бібліотеки¹⁰. Коханевич, переписуючи старий суботник, зробив свої редакторські та історичні доповнення – на титульній сторінці нагадав, що перше «поминаніє» було ініційоване ігуменом Пафнутієм у 1500 р., дописав також коротку розповідь про початки монастиря, знов згадуючи особу Пафнутія та підкреслюючи його більський родовід.

4. «Новоцвітушая... в пустині» – тобто ново заснована у раніше не заселеному місці. Автор польськокомовної хроніки монастиря (середина XVIII ст.), яким вважають о. Миколу Радкевича (до речі, прізвище дозволяє підозрювати більський родовід також у нього), датою заснування очолюваної ігуменом Пафнутієм Сегенем чернечої спільноти у місці, де згодом виникло місто Городок, зараз гмінне село Gródek у Білостоцькому повіті (білоруською – Гарадок), називає 1498 р., однак на місці сучасного розташування Супрасльського монастиря монахи мали перенестися у 1500 р.

5. На «надзвичайно підприємливий більський рід Сегеневичів-Сегенів» та «меткого торговельного підприємця» – Івана Сегеневича (старшого) звернули увагу у 1900-х роках польські історики Ігнацій Барановський і Александер Яблоновський.

6. Видавець у примітці додав коментар «...написанъ на пергаментъ (46 облінованихъ

киноварью листовъ) четкимъ почеркомъ – разными руками. Первые четыре листа замѣтно отличаются письмомъ отъ дальнѣйшихъ. Между родами оставлены пробѣлы, а поля исписаны годами и нѣкоторыми фамиліями и весь почти измаранъ отъ употребленія. Поминникъ этотъ доведенъ до 1630 г., когда стараніемъ архимандрита Великонтія онъ былъ переписанъ; начатъ онъ, безъ сомнѣнія, первымъ Супрасльскимъ игуменомъ Пафнутіемъ Сѣгенемъ и при Іосифѣ Солтанѣ, митрополитѣ (и єпископѣ Смоленскомъ). Названіе Субботникъ дано ему Пафнутіемъ; названіе Поминникъ (а не помянникъ, какъ читаютъ иные), давалось ему впоследствии...».

7. «Старый Супрасльскій Синодикъ носитъ во всемъ печать великой старины и достопочтеннѣйшаго отношенія къ тому святому дѣлу, которому служилъ онъ. Синодикъ этотъ въ полулистъ, обложенъ отличною кожею, которая съ обѣихъ сторонъ украшена разнаго

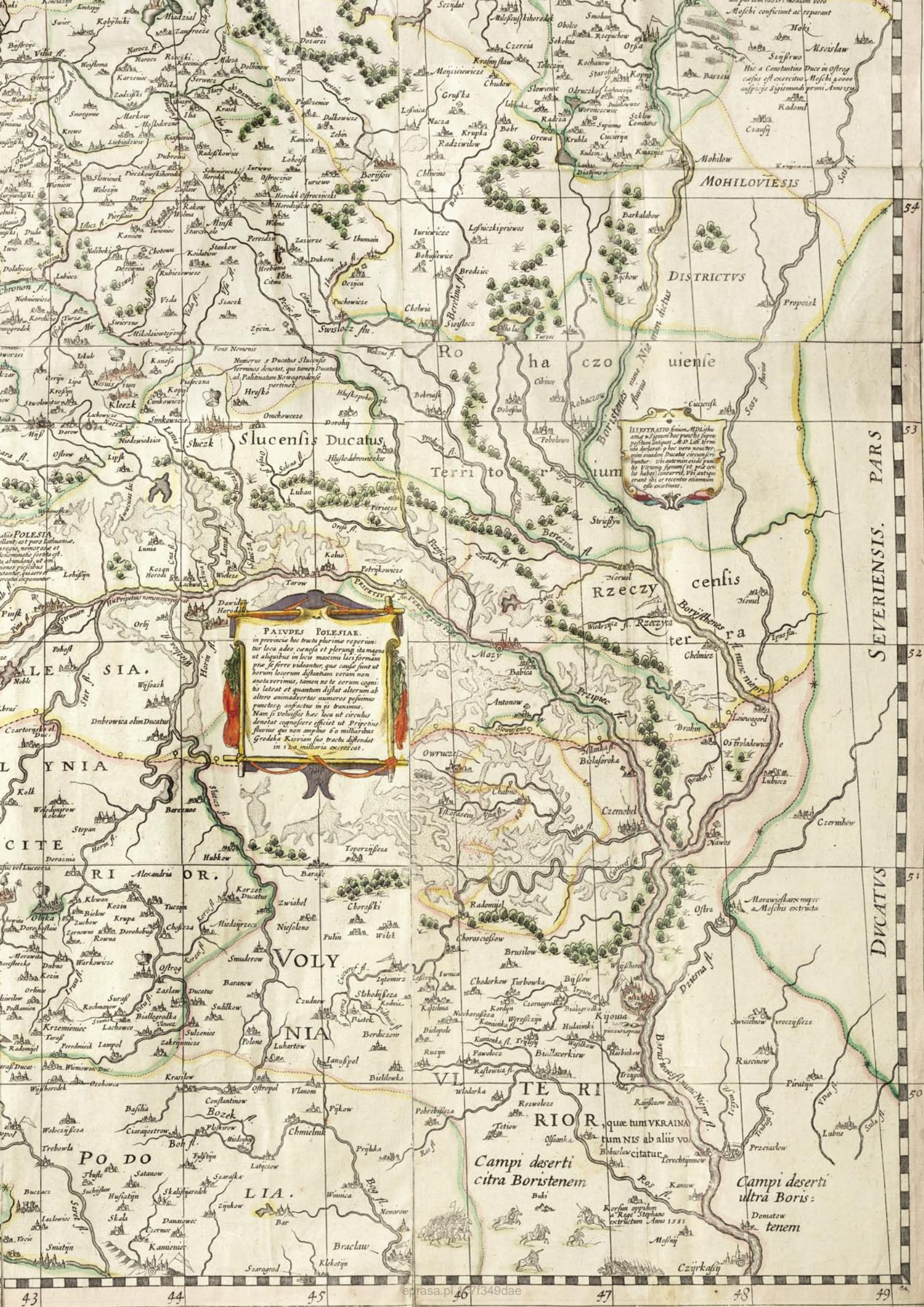
рода тисненіями, сохранивши слабые остатки благороднаго металла. (Оборотная сторона первой покрышки подклеена старою рукописью, въ которой говорится о ней какъ о книгѣ и трактуется о вѣрѣ, которая имѣеть стоять до конца всего міра, до захода солнца. Вверху этого древняго листа сдѣланы позднѣйшія надписи о вкладахъ). Рукопись Синодика пергаментная. Въ ней помѣчено арабскими цифрами 45 листовъ, въ главѣ которыхъ не значатся вновь списанные листы (воспроизведенные по другой рукописи). Можно думать, что при такомъ прекрасномъ «Синодикѣ» было и особенное заглавіе. Каждая страница обведена киноварными лініями, а передняя украшена и вишнеткою». Автор статті у 1904-1905 рр. очолював Гродненську єпархію, згодом Варшавську (кінець 1905 – 1908 р.).

8. «Но въ бытность мою въ Супрасльскомъ монастырѣ настоятель его архимандритъ Николай заявилъ мнѣ, что этотъ Си-

нодикъ долго пропадалъ и находился. Съ него сдѣланъ былъ списокъ архимандритомъ Николаевичемъ. И вотъ я записалъ въ 1904 году: «слава Богу, что старій Синодикъ обрѣтенъ и монастырь хранитъ его тщательнѣе». Въ тоже время мною многое изъ сего Синодика выписано и напечатано».

9. На його родовід вказує, поміщений під 1622 р. запис «Родъ пана Стефана и брата его Іоана Коханевичовъ з Більска», де в числі більше 30-ти імен знаходимо також «священноінока Стефана». Вписаний тут також «Родъ пановъ Великонтієвъ зъ повѣту дорогицкого», тобто предки і родичі тодішнього архимандрита.

10. «Суботнікъ или Поминникъ. Въ немже уписашася и уписуются душа благовѣрныхъ христіанъ, хотящєи спасенія душамъ своимъ и помощи въ страшный и великій день грознаго и третєнаго суда Христова». Рукопис зараз зберігається у Бібліотеці Академії наук Литви імені Врублевських.

PAUVDES POLESIAE.
in provincia hoc tractu plurime reperitur
tur loca adeo cœnosa et plerumq; ita magna
ut aliquibus in locis maximi lacus formant
pro se ferre videntur, que caule sunt ut
horum locorum distantia verum non
satis certum, tamen ne se coram cogni-
tis lateat et quantum distat alterum ab
altero animadvertat numeros pefimus
punctos, anfractus in se traximus.
Nam si voluisset hoc loca ut circulus
denotat cognoscere efficitur ut Prępietis
fluvius qui non amplius 60 milliaribus
Grodzka Kiovia hoc tractu distendit
in 120 milliaribus crescat.

ILLUSTRATIO fluminis ADIsthe
antiqua a signant hoc punctis supra
positum ad punctum M.D. LIII. hinc
non declarantur hinc vero manifeste
non eadem Ducatus circumscribit
ruber. Vis autem ex hoc puncto
hinc Prępietis fluvius in præceteris
habetur, conseruit. Vis autem
erant ibi et recentis etiam
de existima.

Campi deserti
citra Boristenum

Campi deserti
ultra Boris:
Domatow tenem

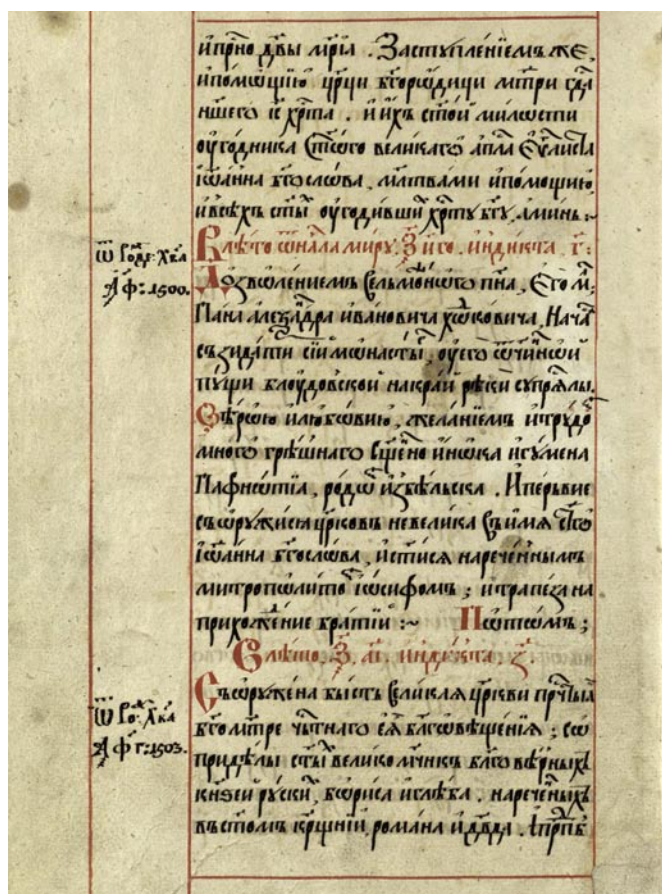
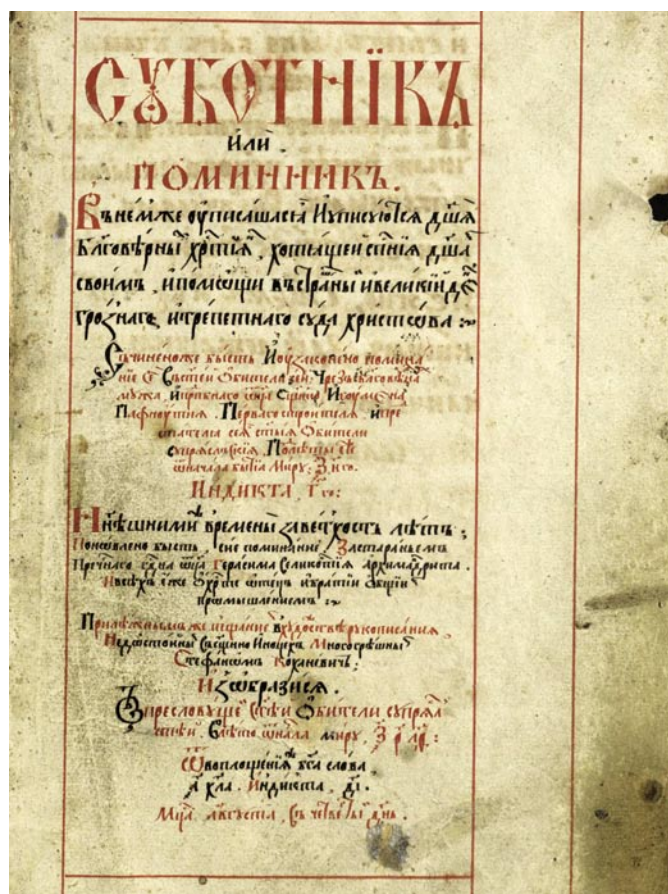
Ось цей перший історіографічний текст, написаний відомим з імені більшанином:

«Въ лѣто отъ начала миру 7008 го индикта¹¹ 3 (на маргѣнесі: Отъ Рождества Христова 1500): Дозволеніємъ вельможного пана Александра Ивановича Ходковича, начася съзидати сій монастырь, у его отчинной пуши Блудовской на край рѣки Супраслы, вѣрою и любовию, желаніємъ и трудомъ многогрѣшнаго священнонока игумена Пафнотія, родомъ изъ Бѣльска¹². И первіе съоружися церковь невелика въ имя святого Іоанна

Богослова, и святися нареченнымъ митрополитомъ Іосифомъ, и трапеза на прихождение братий. Потомъ, в лѣто 7011 индикта 7 (на маргѣнесі: Отъ Рождества Христова г. 1503) съоружена бысть великая церкви пречистыя Богоматере чѣстнаго ея Благовѣщенія, со придѣлы святыхъ великомучникъ благовѣрныхъ князей русскихъ Бориса и Глѣба, нареченныхъ въ святомъ крещеніи Романа и Давыда і преподобныхъ святыхъ Отець строителей печерскихъ и начальникъ общему житію Антоніа и Теодосія богоспосаемого града Києва въ

Русѣй земли. Сія же святыя божи хъ церкви священны быша освященнымъ епископомъ нареченнымъ митрополитомъ киевскимъ и всея Руси, кірь Іоною, мѣсяца октоврива в 14 днь, на память преподобнаго отца нашего Сѣвфимія новаго, и святомученика Лукіана, презвитера великія Антиохія, индиктъ 7».

Джерелом для Коханевича були, звісно, документи з монастирського архіву, адже його розповідь це, по суті, переважаючий абзац з монастирського уставу, в якому пояснювались початки обителі¹³. До заміни го-

Сторінки з «Суботника или Поминника», писаного о. Стефаном Коханевичем у 1631 р.

11. Индикт – номер року у 15-річному циклі податкового обліку у Римській імперії, який у IV ст. став обов'язковим елементом літочислення, та разом з ерою «від створення світу» прийшов через Візантію в Русь.
12. У списку учасників церковного собору у Вильні, взимку 1508/1509 рр. маємо запис: «Пречистое Богоматери Благовѣщенія патриаршеское обители игумень Пафнотей». Цікава у цьому контексті думка А. Мироновича: «Monaster od samego początku miał wyjątkowy charakter. Otrzymał od patriarchy Joachima tomos w 1505 r. Większość monaste-

row ufundowanych przez osoby świeckie znajdowało się pod wpływem swych opiekunów i ktitorów. W takich klasztorach ihumen był wybierany przez ktitora lub miejscowego biskupa. W przypadku monasteru nad rzeką Supraśl monaster podlegał jedynie patriarsze konstantynopolitańskiemu. Nie wiadomo, z jakich powodów Aleksander Chodkiewicz nie skorzystał z prawa “podawania” przysługującego mu jako fundatorowi monasteru. Ażeby wykluczyć możliwość przejścia władzy w klasztorze, w regule uczyniono zastrzeżenie, że ihumen powinien zostać wybrany tylko spo-

śród braci przebywających w monasterze. Możliwe jest też, że założycielem monasteru był sam ihumen Pafnucy Sieheń, a Aleksander Chodkiewicz stał się ktitorem dopiero po wybudowaniu zamku w Gródku». Ентузіастом такої гадки є Ю. Марошек, який однак зсилається на фінансові спроможності родини Серенів: «W najstarszym okresie dziejów wspólnoty zakonnej ważna rola przypadła mieszczańskiej, patrycjuszowskiej bielskiej rodzinie Sieheniewiczów, której członkiem był pierwszy ihumen – Pafnucy Sieheń. (...) Sam ihumen był zaangażowany w budowę zespo-

łu klasztornego nie tylko duchowo, ale również poprzez uruchomienie rodzinnych środków finansowych. Pewnie w tym tkwi tajemnica szybkiej budowy kompleksu zakonnego». Треба зазначити, що історик своє судження великою мірою будує на мало ймовірному здогаді, що цю «похвалу» сам собі написав о. Пафнутій.
13. «Указъ устава общаго монастыря у скрай рѣки Супраслы... Въ лѣто 7018 индиктъ 14, при державѣ господаря короля и великого князя Жикгимонта Казиміровича, мы, Іосифъ митрополитъ и панъ Александръ Ивановичъ Ходкевичъ, на-

Супрасльський монастир на фотографії другої половини XIX ст.

ловної дієвої особи могли о. Стефана спонукати грамоти, в яких чільна роль належить саме ігуменіві, як це бачимо у «листі» великого князя Жигимонта з 1509 р.: «Биль намъ чоломъ игумень Супрасльскій Пафнутей о томъ, штожь онъ працою своєю...»¹⁴ будувати монастирь вь пуци пана Александра Ходкевича на рѣцѣ на Супрасль...* и просили насъ о томъ, штобъ дозволили церковь и монастирь муровати. Ино мы зъ ласки нашое на его чолобите дозволили ему церковь и монастири муровати вь той пуци пана Александра Ходкевича, гдѣ ся будетъ видѣти ему угодно будувати. И на то казали есмо ему дати сесь нашъ листъ зъ нашою печатью».

Ще одну монастирську «повѣсть временныхъ лѣтъ» знаходимо у грамоті з 1533 року, якою Олександр Ходкевич, на той час господарський маршалок і берестейський староста, впорядковував свої відносини з монастирем: «...чиню явно тымъ

моимъ листомъ, кому будетъ потреба того вѣдати, альбо чтучи слышати, нынѣшнимъ и на потомъ будучимъ, самъ своєю доброю волею, безъ кожного примушення и намовы дюдзкоя, вь зуполномъ здоровью и розумѣ, што былъ есьми монастирь общій вь отчизнѣ моей вь пуци у скраи рѣки Супрасли сооружилъ и потомъ вь томъ монастирь учинили есьми городъ нашъ на жадане игумена Пафнутія, собѣ и слугамъ нашимъ ку схованю; и вь онъ часъ мовиль мнѣ господинъ отецъ нашъ митрополитъ Кіевскій и вся Русь небошикъ Юсифъ, рекомый Солтанъ, и при нимъ вси старцы, еже о Христѣ братія моя честныя лаври, ижъ имъ для доуки мирской общаго монастиря жителства зъ трудностію то имъ держати, и просили мене, абы имъ даль мѣйсце одѣтоль переселитися, – вь нашой же пуци вь низъ тойже рѣки Супрасли берегъ Грудъ Сухій межи дву рѣчокъ малыхъ Березовки и Грабовки, и вь тотъ часъ намовившися зъ господи-

номъ отцемъ митрополитомъ его м. [милостю] и по благословенію его, дали есьмо тоє мѣйсце тотъ монастирь тамъ переселити и дозволяли имъ зъ той пуци нашой будованіє и дрова и всякія потребы брати и огородъ и садъ мѣти и сѣножать вь пуци нашой прокосити и на тыхъ рѣчкахъ вышей писаныхъ сажавки рыбныє и язы на рѣцѣ Супрасли игумену и братіи вь томъ монастирь вѣчно мѣтъ, а ку тому тежъ на онъ часъ за дозволеніємъ теперешняго господаря нашего короля его м. великого князя Жигимонта Казимировича, хотячн мѣтъ, абы на потомъ тотъ монастирь общій вь нанной отчизнѣ твердо и ненорушно на вѣки стоялъ, ку хвалѣ Божой Греческаго закону, а ку богомоллю господарскому и нашому и для памяти душъ зошлыхъ родителей моихъ и всего рода нашого, а намъ грѣшнымъ ку вѣчной памяти»¹⁵.

Закінчення в наступному числі.

Юрій ГАВРИЛЮК

шею любовію и желаніємъ начахомъ съзидати сій монастирь общій, мѣсяца Октября». 14. * – знищений фрагмент документа (можливо, що у 1631 р. був ще цілий). 15. Микола Радкевич передав цю розповідь з новими подробицями: «Najwprzód roku 1498 w Gródku tę ławrę albo monastyr fundować zaczął p. m. Aleksander Chotkiewicz wojewoda

Nowogrodzki y marszałek w. x. Lit. w dobrach swoich dziedzicznych stąd o mil cztery [близько 30 км], i tam na pierwszym tym funduszu osadził był zakonników z. s. Bazylego W., żadnych jeszcze nie czyniąc im zapisów, i pierwszy był superior albo hegumen Paphnutiusz Sieheń. A gdy się te miejsce w lat dwie nie podobało zakonnikom (jak

archimandryta *dermański*, który miał u siebie p. m. x. Kaszyc bazylianin provinciae Lithuaniae) prosili fundatora, aby na innym spokojniejszym miejscu ich ufundował. Ten pan świętobliwy, pozwolił im onego samym upatrywać, i obrać. A tak już mając na to od fundatora konsens, zrobili krzyż drewniany, i puścili z Gródka rzeką Supraślę, tą intencją, gdzie na którym mie-

scu stanie, tym się mieli kontentować. Jakoż z providencij Pana Boga na tak pięknym, spokojnym y pożytecznym mieyscu nazywającym się Hrudzie w puszczy Błudowskiej, dziedzicznych dobrach tegoż fundatora pomieniony krzyż przy brzegu rzeki Supraśla znalazzy, oznaymili fundatorowi, który przeniósłszy z Gródka zaczął fundować».

Феномен писемних діалектних текстів (наївна поезія Північного Підляшшя)

Закінчення з попереднього числа

Двогодинне інтерв'ю з Володимиром Сосною (пол. Włodzimierz Sosna), 1937 р.н., я записав у його домі в селі Пашківщина Більського повіту (діал. Пашкуовщина, пол. Paszkowszczyzna) 28 листопада 2005 р. Приблизно за три роки до цього, у шістдесят п'ять, він почав писати вірші рідною говіркою: «Троху зачали писати, таким займатись. Не знаю, як воно, скуоль пришло, так десь од годов шеїсєти пєти. Щось таке стало – і так я потроху описую всьо: природу, жите... А большинство мене інтерєс – прошлє, колїшнє, як тє людє жилї, як косилї, як жалї, ну і вобше всьо...».

Вірші він записував у щоденниках, блокнотах, про що казав так: «Всяка всячина в мене тутака така порозкіда-

на оно. Що ще, кажу, як хватит карток у калєндарови, то може колїсь ми його зложим. А як нїє – то, дєсь, може, хто викинє чи так воно й тєє...».

На момент інтерв'ю мав уже багато написаного: «А я маю споровато. Я, коб так, то я там такі маю приготувити жєчи цікави, як я колїсь там з дїєдом господарив, як батько вродився, як ми з дїєдом хрєстини вироблялі, о, людї насклікалі. То знаєтє, то так уривкамї... дїсь несут пранїкі... Колїсь що ж неслі? Мієлі корови – сметану неслї. То налілі тєї сметани цієлу хату – а ми з дїєдом взялі диня ('гарбуза') і давай тєє маслє бити диньом. Але то таке ще, понїмаєтє, таке цікавє воно й довговатє...».

Залєжно від теми розмови В. Сосна знаходив у своїх іще невпорядкованих записах відповідні вірші. Першим про-

читав вірш «Прошлє» («Як всьотко зминилось за памєти мєї...»). Ностальгїїні згадки конкретних локацій у вірші прокоментував так: «Ну, а на туєм місці вжє усьє шєзлє. Нєма ни хлїва, ни клунї, хати, ну й... Так час прохєдїв – і всьє муог забрати, зарумняв усьє. Зарослє що кропївою, що деревїною вжє...».

Тєкстї віршїв В. Сосни наводжу паралєльно польськєю латїнїцєю (за авторським рукописом) та в моїй транслїтерації українськєю кирилїцєю (зї збєреженнєм діалєктних особливостєй).

PROSZŁOJE

Jak wsiutko zminyłoś
Za pamety mejj
Nema wżє koliśniojji
Chaty i odnejj

Wżє i bruku ne wydno
Na jum asfalt leżył
Chto po jum jide
Wse chutko byżył

Sołomy ne wydno
Wżє stricha propała
Jak tut komuna
Prawyty stała

Ne stało wżє czuty
Laskotniawy zwuku
Jak terła baba lon
Kotory brała w ruku

Do toho szcze treba
Trepaczkoju byty
Zhanesz jak tuj baby
Tiaszko buło żyty

Bówało czuty – siczku deś rizut
Tam żorna hudut
Wżє weczorije
Pokudilnyci idut

Wydno tam dalej
Muszczyzny stupajut
Stółki i ławu
u Pantia zajmajut

Jak wsi naraz zakurat
Parasoczki ne widno
Tak buło pryniatє
Nekomu ne wstydnє

Gaznyk czerez dym
Czut probywawsia
Wżє z tych ludy
Nechto ne zostawsia

Іду не раз, коло Марти⁶
стану,
На два боці гляну –
Вже тут чоловіка
Мало де застану.

Всьо тут погасає,
Як в печі дрова.
Не бечит овечка
І не іде корова...

Примітки: 1 згадати; 2 прялі на вечорницях; 3 ім'я односельчанина; 4 ім'я односельчанки («А Параска – то... попросту там збераліся на вечурці мужчини...»); 5 керосинка; 6 ім'я односельчанки («Марта то попросту жихарка була – і коло ей хати, так же із того місяця видно і в одьон кунець села, і в друзі – бо то такі якби поворот»).

Біль викликало у В. Со-
сни руйнування школи,
збудованої 1936 року серед
поля, щоб з неї «користало
штири селіе» (до речі, ці-
кавий приклад двоїни). Ді-
тей у селах стало обмаль –
«вядомо, як пошла тая...
той ніж, же як то звут де-
мографічни, ну і вже тепер
довозят до Вуорлі. А тут
уже сяя якби школа має
йти пуд молоток». У вір-
ші «Школа» автор згадує
своє дитинство, парту, за
якою сидів («Tuta ja uczywsia || I ławku pomentaju...»),
учнів, з яких вийшли офі-
цери, ларингологи, медсе-
стри, аптекарі, педагоги...
Гнівно пише про вандалів
і представників влади, які
допустили до руйнуван-
ня: «Peczy wsi kachlowy ||
Wsi dwerci ne majut || Smi-
ło wandale wchodiat || I wsio
wuguwajut». Читаючи вірш
під аудіозапис, автор екс-
промтом дещо пом'якшив
інвективи на адресу міс-
цевого начальства; тут по-
даємо за рукописом («Kob
jak komu w gmunu || Krop-
nuw po łobowy...»).

ШКОЛА

Stoit smutna szkoła
Szyby wybywajut
Szczo tuta uczyliś
Czy ż toho ne znajut

Do koho ż należysz
Szkoły zapytawsia
Chto szczo tak nad toboju
Ciły czas znuszczawsia

Gmyna prychiliła
I ne barzo dbała
Tut ja odinoka
W poli sama została

Nema szczo wstęp
wzbroniony
Chto chocz tut zachodyt
Czerez okno włazyt
I tak nazad wychodyt

Bulsh mni ne rozkazuj
Bo ja wsiutko znaju
Tuta ja uczywsia
I ławku pomentaju
Sydiw pry ostatku
Druha buła od zadu
Buło dla mni wydno
Dyty ciły hromadu

Wyjszli oficery
Z Paszkóskeji szkoły
Dziś wybyty szyby
I wsi styny hoły

Je laryngologi
Nema na wydoci
Odion u Hajności
Druha w Byłostoci

Bar z mene zrobili
I kasety hrali
Potum wziali pyłku
I stynu wytynali

Opomynysia Timoszka
Czy Waśka Kundrata
To jazby stojala
Szcze dowhi lata

Toż tuta uczywsia
Z Koszków Szura Biszczuk
Mohilewskojo Pawoł
I Sosny Iwana Unuk

Siemisiat lit szkoli mynaje
Buła w dobrum stanie
Z nyzu sali lekcyjne
Na hori mieszkanie

Wyjszli pielęgniarki
Aptekarki stali
Wyjszli pedagogi
I dyty nauczali

Posadowyli szkołu
Na paszkowskum poli
Szczo do toho dujde
Ne dumali nekoli

Ne to szczo bjut szyby
Za ramy berutcia
Właziat u seredynu
Chłajut i smijutcia

Peczy wsi kachlowy
Wsi dwerci ne majut
Smiło wandale wchodiat
I wsio wyrwajut

Szczo buło do srania
Sedes wże zabrali
De jakiji kabli
Wsiutko pozrywali
Ostanutsia butli
I smorud w kutkowy
Kob jak komu w gmunu
Kropnuw po łobowy

Budowali szkołu
W trytset szostum roci
Kob buło wsim blisko
I stała na wydoci

Semiset lit dochodyt
A jak wyhladaje
Každy toje zobaczyt
Chocz ne ponimaje

ШКОЛА

Stoit smutna szkoła.
Shibi wybivajut.
Shco tuta uchyliś,
Chi zh togo ne znajut...

– До кого ж належиш? –
Школи запитався. –
Хто що так над тобою
Ціли час знушався?

– Гмина прихиліла
І не барзо¹ дбала.
Тут я одінока
В полі сама została.

Нема що «встемп
взброньони»² –
Хто хоч тут заходит.
Через окно влазит
І так назад виходит.

– Бульш мні не розказуй,
Бо я всютко знаю.
Тута я учився
І лавку поментая.

Сидів при остатку,
Друга була од заду.
Було для мні видно
Дити цілу громаду.

Вийшли офіцери
З Пашку(в)скеї школи,
Дзись³ выбити шиби
І всі стини голи.

Є лярингологі,
Нема на видоці:
Одьон у Гайну(в)ці,
Друга в Білостоці.

– Бар з мене зробили
І касети гралі,
Потум взяли пилку
І стину витиналі.
Опоминися Тімошка
Чи Васька Кундрата,
То я ж би стояла
Шце довгі лята.

Тож тут учився
З Кошкув Шура Біщук,
Могілевскоjo Павол
І Сошни Івана унук...

Семісят літ школі минає,
Була в добрум стане –
Знизу салі лекційне⁴,
Нагорі мешкане.

Вийшли пеленгняркі⁵,
Аптекаркі сталі,
Вийшли педагогі
І дити научалі.

Посадовили школу
На пашковскум полі...
Шчо до того дуйде,
Не думали неколі.

Не то що б'ют шиби –
За рами берутця,
Влазят у середину,
Хляют⁶ і сміютця.

Печи всі кахльови,
Всі дверці не мают.
Сміло вандале входят
І всьо виривают.

Шчо було до сраня,
Седес⁷ вже забралі.
Де які каблі,
Всютко позривалі.

Остануться бутлі
І сморуд в куткови.
Коб як кому в гмини
Кропнув по лобови!

Будовалі школу
В тритцет шостум році,
Коб було всім бліско
І стала на видоці.

Семісет літ доходить,
А як виглядає –
Кажди тоє зобачит,
Хоч не понімає...

Примітки: 1 дуже (пол.); 2 «вхід заборонено» (пол.); 3 сьогодні (пол./діал.); 4 класні кімнати (пол.); 5 медсестри (пол.); 6 п'ять (пол.); 7 унітаз (пол.).

У своїй школі В. Сосна закінчив сім класів (навчання було польською мовою), потім вчився в білостоцькому технікумі: «Далі ми б там вибіралися учитися, но, знаєте, то були часи такі, мусит... бодай же піссят други руок був, час ще такі трудновати. Ну, і зложил ми до – я і з сіей школи нас, мусит, трох – зложил до Технікум пшемислу бавелнянего до Білостоку. Ну, там принялі, всьо, ну, бо то, знаєте, як то колісь опінія була байкова, по батькови, по туом... О. Але шо варункі... О грошах ходило діело. І так остались там – то по роботах, то так, то с'як».

Згодом, після служби у війську, навчання й роботи в місті, повернувся до рідної Пашкуовщини: «І так до настоящего время тут проживаю в сьоом селіе. Яко землероб був, все трудився на туом загони. І так тепер став уже пенсіонером. І так із жуонкою тут у теплі у хати одпочиваем». Характерно, що в селі всі мешканці спілкуються рідною говіркою: «А так – ну то попросту говорим розговором, як то кажут, по-своёмому».

Дружина В. Сосни приєдналася до розмови й сказала, що її непокоїть його

Так у 2004 р. виглядала школа описана Володимиром Сосною

віршування: «Я йому попросту не позволю, коб вуон пісав... Думаю: може, то вже задужо того пісаня. Може, йому пошкодит де... Дужо піше. Барзо. І так піше то вуон на день, то кільканацеть рази. Так іде з-пуд клуні – і так бачу, шо вже такі задумани... І просто пошов до свого габінету і вже там піше». Зате дорослі онуки (17 і 20 років) сприймають поезію діда із захватом. «Ну, внуки як поприїжджают, то сміються, аж пукают з його!» – розповідає дружина.

У вірші В. Сосни «Діед» є такі рядки: «Як про колісьне хоч шось знати, || То мусиш мене запитати». У цьому великому творі детально описані види чоловічої й жіночої селянської роботи, хата, подвір'я, город. Зокрема, автор перераховує набине ткацьке знаряддя, що зберігається на горіщі (подаю за аудіозаписом): «За матовило зачепився, || Чуть на буюк не перевалівся. || Бердо й ничункі звезала, || Тоє всьо в сундук сховала. || Є затикач, там човник, цівка, || Що баба ткала, як була дівка...». Інколи ностальгічну розповідь про минуле змінюють психологічні спостереження: «Весна одиходит, літо пуходит – || Баба роботу все находит. || Осень і зіма... Зіму все робила – || І не бачила, колі і постариела...».

В. Сосна розповів, що пише і на історичні теми, зокрема про акцію «Вісла»: «І так попросту инчий раз станеш, задумаєш то што: взяли повикідали із гніздуд із своїх, шо там діди їх і прадіди їх, узялі поодпортовлювали на Захуд...». Четвертим твором, зачитаним автором під час інтерв'ю, став вірш-роздум «Хто ж я є? Чи ж українець?». – із висновком: «Я гарни хлопець і голос маю – || Ну, й буольш, мусит, на українця подобаю».

Цікавими є спостереження В. Сосни щодо мови. Свою говірку він вважає українською: «Ну, такі як розговор наш, ну то

вуон же ж не пудийде ни пуд пуольську, ни беларуську, оно вуон... То ж то така мова найбуольш вона пуд українську. Но вона вже така перемішана так, як би тая салатка. І пуольські, і беларускі, і українські – але большинство, то буде... пудходити на українську».

Інформант згадував, що під час перебування на Берестейщині (у Пінську й Кобрині) тамтешні мешканці сприймали його говірку за свою, а білоруську мову чув тільки в поїзді: «Тута дядькі були, у Пінську... Ну, і ми десь там заїхали... чи де Припеть, чи десь ше якось там заїхали. Ну, й пудходит до мене такі паринь, молодши од мене, і говорит. Я говору й вуон. І дословне так якби ми були з одного села. Вуон давай мніе говорити. Вуон говорит тоє: «А віете знаєте тоє...». Я йому кажу: «То я ж поляк!» – «Шо віете говорите, шо віете поляк?!». Віете ж... нормальні розговор, каже, такі, як у мене. (...) Там буольш Кобринь, усіє такіє – то воно большинство розговор такі пошов наш тако. У Пінську куолькі були, куолько люди приходило – то вже там «шо», тако буольш говорат, такі розговор. А як такі-о, десь там у вагонови їдеш, то є такі, шо цієто по-беларускі, такі акцент говорат...».

В. Сосна проявляв цікавість до особливостей говірок навколишніх сіл, він зазначав, що розбіжності (наприклад, «що/што») помітні навіть у сусідніх селах і що в говірках на південь від Пашківщини ще більше українських рис: «Не то, шо така мова тут у нас, у Пашкуовщини. Оно возьми każde село – і вже там не буде такой барзо інакший розговор... Тут уже «що» в нас, ну. Уже взяти далі, як то вони звут пудмейська та стрефа, Парцьово, Спичкі, – уже там «што». Ну, як воно так кшталтовалося, чуєте? Тут раптом такое расстояние невелике і тут уже такі розговор іде, во. Да-

лій-даліей пошов уже в ту сторону, вже вон такі твердіший, вже вон боульш, ще боульш пуд українські. Черемху взяти, отуди... Черемха – там совсієм тоже не такі, як у нас. (...) Ну, там уже то «кінь», то «віз» говорат...».

Утім, він відзначав, що українськими говірками послуговуються переважно «люди старшей генерації», а серед молодших є навіть такі, що стидаються рідної мови. В. Сосну таке ставлення обурювало: «То я кажу: то що ж ти за чоловік, як ти встидаєся мови своїх батькуов?! Як там якийсь поет українські казав... як-то там вон говорив: «Хто рудну мову забуває, то в грудях не серце, оно камінь має». То фактичне правда, встидатися своєї рудної мови – ну, то то попросту якось не так, як повинно бути». Перекладена на рідну говірку цитата з вірша українського класика Сидора Воробкевича «Рідна мова» засвідчує культурно-етнічну орієнтацію респондента.

В. Сосна визнавав, що і його онуки з Більська рідко користуються рідною говіркою: «Говорити вони вміють, оно їм попросту якось вже їм не хочется, о... Внук буде говорити, бо його... попросту внука мати вихо-

дит стуоль, де «што» говорат, о, а вже батько – шо «що». Ну, то вже... вже внучка, то вже вона боульш як десь щось і стане говорити по-своєму, то вже боульш по-материному. А вже внук – то вже боульш по-батьковому, вже вон по-пашкуовську, вже так і «що» говорит...».

У його віршах та коментарях до них знаходимо добре збережену граматичну й фонетичну систему говірки, багато діалектизмів: байкови («непоганий»), віете («ви»), дзюган («товкач»), динь («гарбуз»), мидель («кладка снопів»), пресняк («корж із вареної картоплі та борошна»), приступи («прийми»), швед («шашіль») та ін. Водночас як у віршах, так і в усному мовленні чимало польських запозичень, здебільшого на позначення релігій, що виходять за межі лексикону традиційного сільського життя: варункі («умови»), встемп взброньони («вхід заборонено»), здевастовани («зруйнований»), пеленгнярка («медсестра»), пшеважне («переважно»), пшетарг («аукціон») та ін.

Висновки й перспективи дослідження. Публікація текстів народних поетів Ольги Онацик та Володимира Соєни має стати внеском у збережен-

ня етнокультурних надбань українців Північного Підляшшя. Використовувані ними архаїчні підляські говірки як одна з найважливіших частин етнокультури заслуговують на особливу увагу українських вчених. Системні дослідження, публікація детальних етнолінгвістичних описів, діалектних текстів та словників дозволять створити достовірну картину теперішнього стану говірок межиріччя Бугу і Нарви – цього останнього на території Польщі ареалу компактного проживання українців.

Першочерговим завданням є фіксація мовлення найстарших представників східнослов'янського населення цієї території. Ми бачимо, що молодше покоління, на жаль, поступово втрачає рідну говірку – тому треба ретельно вивчити вихідний стан і докласти всіх зусиль, щоб скарби нашої мови та культури не пішли в небуття разом з найстаршими носіями традиції.

Юрій БІДНОШИЯ

*науковий співробітник відділу
«Український етнологічний центр»*

*(Інститут мистецтвознавства,
фольклору та етнології*

ім. М. Т. Рильського НАН України)

Фото Ю. Гаврилюка

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Аркушин Г. Голоси з Підляшшя: Тексти. Луцьк: РВВ «Вежа», 2007. 534 с.
2. Аркушин Г. Західнополіська діалектологія. Луцьк: Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2012. 256 с.
3. Бідношия Ю. Аналітичні тенденції в північноукраїнських говірках (заміна безприйменникового давального прийменниковими конструкціями в говірках Підляшшя та Київського Полісся). Волинь філологічна: текст і контекст. Луцьк, 2007. Вип. 4. С. 32–45.
4. Бідношия Ю. Етнолінгвістичні записи з Північного Підляшшя. Діалектологічні студії. Вип. 6. Львів. 2006. С. 335–356.
5. Бідношия Ю. Закордонні українці-автохтони в діалектній текстографії: джерелознавчий аспект етнографічних студій. Наукові студії ІМФЕ. Вип. 8. К. 2014. С. 132–165.
6. Бідношия Ю. Од Коляди до Коляди. Зимові святки в селі Відова коло Більська. Над Бугом і Нарвою. 2005. № 6. С. 45–46.
7. Демірська Г. Великдень у Романівці. К.: Видавництво «Верещинські», 2011. 156 с.
8. Зілинський О. Григорій Олійник і його вірші // Зілинський О. Вибрані праці з фольклористики. У 2 кн. Кн. 2; [голов. ред. Г. Скрипник; упор. М. Мушинка]; НАНУ, МАУ, ІМФЕ ім. М. Т. Рильського. К., 2013. С. 460–497.
9. Лесів М. Українські говірки у Польщі. Варшава: Український архів. 1997. 496 с.
10. Лурье М. Л. О феномене наивного сочинительства. «Наивная литература»: исследования и тексты. Сост. С. Ю. Неклюдов. М.: Московский общественный научный фонд, 2001. С. 15–28.
11. «Наивная литература»: исследования и тексты. Сост. С. Ю. Неклюдов. М.: Московский общественный научный фонд, 2001. 248 с.
12. Народная культура Полесья (анкета-вопросник для этнолингвистического атласа). Сост. А. В. Гура, О. А. Терновская, С. М. Толстая. Полесский этнолингвистический сборник. М.: Наука, 1983. С. 47–49.
13. Програма полесского этнолингвистического атласа. Сост. А. В. Гура, О. А. Терновская, С. М. Толстая. Полесский этнолингвистический сборник. М.: Наука, 1983. С. 21–46.
14. Співаюче Підляшшя: українські народні пісні Північного Підляшшя у записах Оксани Савчук. Більськ: Союз українців Підляшшя, 2006. 215 с.
15. Традиційні пісні українців Північного Підляшшя: за матеріалами експедицій 1999–2001 років Лариси Лукашенко та Галини Похилевич. Львів: Камула, 2006. 308 с.
16. Яручик В. Українська поезія, творена у Польщі, після Другої світової війни. Український літературний провулок. 2006, т. 6. С. 264–275.
17. Atlas gwar wschodniosłowiańskich Białostoczczyzny. Pod red. S. Glinki, A. Obrębskiej-Jabłońskiej i J. Siatkowskiego, oprac. przez Zespół Instytutu Słowianoznawstwa PAN, t. I–VI, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk, 1980–1996.
18. Hawryluk J. «Chto my je?» Jaka jest nasza mowa i historia? Bielsk Podlaski. 2005. 32 s.
19. Hawryluk J. «Kraje ruskie Bielsk, Mielnik, Drohiczyn»: Rusini-Ukraińcy na Podlaszu – fakty i kontrowersje. Kraków: Fundacja Świętego Włodzimierza Chrzcziciela Rusi Kijowskiej. 1999. 240 s.
20. Hawryluk J. «A kuolki to je naszoho narodu na Pudlaszu?» Над Бугом і Нарвою. 2012. № 1. С. 9–12.
21. Kulturowo-językowe dziedzictwo Podlasia, pod redakcją N. Barszczewskiej, M. Chaustowicza, M. Timoszuka. Warszawa 2016. t. I, s. 300; t. II, s. 399; t. III, s. 411.
22. Nikitorowicz A. Ukraińcy Podlasia: dylematy tożsamościowe. Kraków: Nomos. 2014. 298 s.
23. Sajewicz M. O białorusko-ukraińskiej granicy językowej na Białostoczczyźnie. Ze studiów nad gwarami wschodniosłowiańskimi w Polsce. Lublin: Wydawnictwo UMCS. 1997. S. 91–107.

Історична пам'ятка XVI ст. при телятицькій церкві

У першому числі «Над Бугом і Нарвою» (1991) опублікували ми статтю (з рисунком) про надмогильну кам'яну плиту з сірого граніту, яка ще у 80-х роках, під час одного з рейдів «Підляшшя», була виявлена перед церквою в Телятичах (колишній Берестейський повіт). Тоді лежала вона перед входом до церкви, згодом була перенесена трохи вбік, щоб по ній люди не топтали. Сьогодні, як видно на фотографіях, плита за церковним вівтарем, у оправі належній такій цікавій пам'ятці минулого. На жаль, польських авторів зошити Каталог пам'яток мистецтва (1996), який присвячений Сім'ятицькому повітові, пам'ятка руської епіграфіки не зацікавила, адже жодної згадки про неї тут не поміщено.

Напис «Тутъ лежить панъ Феодоръ Маскевичъ, зять пана Туровъ», ймовірно, відноситься до особи, яка згадується у написаному 30 X 1530 р. у Кракові «листі» великого князя Жигимонта (Зигмунта Старого) – «послали есмо тамъ дворенина нашого Федора Маскевича». З напису на плиті довідуємося, що він був *зять Турів* («зять Туровъ» – підкреслююче високий статус слово «пан» вставлене в напис дещо неідеально, наслідком чого хтось може собі ламати голову, що це за *зять Панатуров*).

Першу згадку про боярський рід Турів маємо з середини XV ст., коли-то великий литовський князь Казимир робив надання *Турові Берестейському*. Відомо, що в 2-й половині XV ст. власністю Тура, який помер перед 1499 роком, була маєтність, що охоплювала Зубачі, Литвиновичі, Клюковичі, Микшичі, Польвиця, Лумно й Нурець. Генеалогічною загадкою залишається, чи свою дочку за Маскевича видав саме він, чи може один з його синів – Курило або Сенько.

Як би не було, пам'ятка, яку побачимо при телятицькій церкві (мала сюди бути привезена з Піщатки), виникла не раніше 1530-го року та й по сьогоднішній день залишається свідомством доби, коли носіями української мови і культури у Берестейській землі були не лише селяни, але й бояри-шляхта.

Юрій ГАВРИЛЮК
Фото автора статті

«Хоч би й за вола, аби дієвкою не була»... Весієле в Курашеві (III)

Перши день весієля. У молодої в хаті і в церкві

У неділю рано старша дружка вбірає молодую, а весієльнікі співають, тие вже стариєйши, коровайніці, вони там співалі. Вони там два дніє. Співалі всякі пісніє.

Молодую вбірают. Вже там нектори остерегаються, бо разни ж є люде, жеб ніхто там їїє чогось там не пришпівів. Усе ж бояліся і думалі нераз, у родові, чи колежанка заздросна є, жеб вона штось там не всаділа.

Як убірают молодую, то навет зачиняються в покою. Бо то не то, што тепер, а то ж треба було ще вельона зобраті. Ще ж била одна чи двіє на село, котора вмієла вельона збраті. А колісь то ще вельон бив широкі, бив зобрани, менша фальбуонка била. І тогди у туой фальбуонці мнуого шпарагусу зельonego. Одін радок і послі у зуби, і ще одін радок. І по вельонові гулькі билі причепляни шпарагусу. То то била такая вже молодая правдзіва.

Тогди вже благослов'ят батькі, як уберут. Маршалок говорит: «Благословієте нашим дієтям за стуол сієсті, снедане з'їєсті і до Божого дому заїхати?». Тогди уже батько пудходіт і благословіт.

Сядалі за стуол: молодая, старший сват (там, де потом сяде молодий) і старша дружка (з лієвого боку), в куткові. Молодий їєсть снедане в себе, а молодая в себе. Позбіраютьє сябаи всіє не запрошани на весієле і тогди співають:

Вишла Манечка за воротонька,
Пуд каліною стала.
Каліну ломіт, сльозонькі роніт,
В Бога доленькі просіт:
– Ой як якая доля добрая –
Їєдь до шлюбу зо мною,
А як якая доля ліхая –
Пливі на море з водою.
Вийшов до їїє батенько їїє:
– Чого, дієтятко, плачеш?
Я тобіє даю, што туолькі маю –
Доленькі не вгадаю.
Вийшла до їїє матьонка їїє:
– Чого, донечка, плачеш?
Я тобіє даю, што туолькі могу –
Доленькі не вгадаю.

Вийшла Манечка за воротонька, розсипала карти,
Вже й мінаються, вже й мінуліся всіє дівоцькія жарти.
Вийшла Манечка за воротонька, розсипала дрова,
Вже й мінається, вже й мінулася вся дівоцькая мова.

Вийшла Марися на подвуор'єчко, розсипала карти,
Вже й мінаються, вже й мінулісе дівоцькіє жарти.
Вийшла Марися за воротонька, пуд каліною стала,
Каліну ломіт, сльозонькі роніт – доленька нещасная.
Прийшов до їїє батенько їїє: «Чого Марисю плачеш?
Я тобіє даю, што в хаті маю – доленькі не вгадаю?».

Як сирота, то співали:

На подворку новий колодець і відро,
Ой чом же твого, Маню, батенька не відно?
Ой перейді сієні, комору перейді,
В новуй комори свого батенька ти найді.
Не раз, не два сієні, комору перейшла,
В новуй комори свого батенька не нашла.
Спустилася на широкою долину
І натрапіла на батенькову могільку:
– Ой встань, устань, муой ти батеньку, до мене.

Ой там на двориє нови колодець і відро,
Чом же, Манечко, твоїє матери не відно?
Ой перейді хату й сієні перейді,
В новуй комори свою матулю однайді.
Ой перейшла хату й сієні перейшла,
В новуй комори своє рудное не знашла.

Колісь до вінцю молодая ж і не їла, і не піла. Але молодий, то ще як такіє цвани колежкі є, то ще перед вінцьом скажут: “Ході до комори, дьорнеш, будеш лепі стояв на вінцю”. Але некотори то сповняли.

Вже як люде троху там перекусят, пара кілішків вип'ють, несут пувміска, засланого хусточкою, і люде кідают гроши на спомагане.

Колесом слонечко угору їде.
Млода Гануля до шлюбу їде. x2
Ой їде, їде, вже й од'їжджає,
Просіт батенька на спомагане. x2
– Нех тебе, доньку, сам Буог споможе
І всіє святія люде добрия. x2
Ми тебе, доньку, вигодовали,
Щастя і долі тобіє жадали.

Вперуч батько, маті, потум родзіна, потум всіє, чужиєйши їдут. Гроши тия треба било з собою браті до вінцю. Тогди вже старший сват або старша дружка збірає рогі хусточки, не зав'язує і дає в руку молодую. І ще ж треба било їх тримати із свічкою у кулакові в церкві.

Посідіт ще троху і вже вилазіт молодая. Знімают образ убрани, пшеважне може сват старший зніматі. І вже батькі розстілают плахту. Весієльнікі помалу виходят на двур. Молодая виходіт з-за стола і стає на колієна. Батько бере ікону і благословіт іконою молодую, коб до Божого дому заїхала. І вона цілує. Батько жичит щастя, жичит всього доброго. Потом оддає матери, коб поблагословила. І дают тую ікону юой, молодую, і вона з тею іконою їде до вінцю.

Як посядают усіє вже на фуори, батько бере склянку з водою і зієле свещоне і всіє фурманкі три рази обийде. Тогди тую склянку кладе далеко напереді пуд копито, жеб розбілась, а як ніє, то хоч колесом коб наїхав. Розоб'ється, то вельмі буде добре жице.

Три рази кропіт свещоною водою і так їдут до вінцю.

Як їдут, то треба било гуску у хустку якуюсь нав'язаті і старша сванька (а старша сванька – то тая била, котора ладіла полотно в церкві, як тьогалі молодіє, менжатка мусіла биті, з родзіни, братовая, не братовая, а як ніє, то сестра, а як

є в молодій молодая маті хрищона, то пшеважне вже маті хрищона) кідає гуску, хто де стоїт на гуліці.

Батькі до вінцю не їхалі. Таке било право. Ну, як? На фурманку маті сяде з кольонії і поїде на вінець? То ж треба в хаті попатати. Але то пшеважне би то не можна било.

Колісь то молодая попереді їхала, але послі, як всякі виходілі комедії по людях, то вже пускалі фуору першу. Як їхалі до вінцю, співати не можна.

І заїжджає до церкви. Вона вже має гроши нашіковани і на порозі кладе – чи десеть злоти, чи двадцеть злоти, як уже яке право тогди било. На першум то ніє, но на тому, што з притвуорця до церкви. І кладе тие гроши на порозі, розстілає і правою ногою наступає. І пушла далей. То вже там жебруща баба чи сторож хучиєй забирают. А як нікого нема, то берут їх там у касу церковну. То тепер. Колісь, то билі жебрущи баби, діди, то пільнуют.

Треба молодой било першуй приїхати. То нібито вона буде жондіті в жицьові, буде браті верх над молодим.

Колісь молодая мусіла застаті службу. Мусіла цілу обїдню стояті в вельюнові в церкві, не так як тепер, што в п'ять часуов вінчаються. А як вже не застане цілу, то хоч половину, жеб хоч перед Отченашом до церкви іті.

Місце, де стоялі молодіє, старша сванька застілала ручніком. Ручнічок то треба било тьогаті молодой кругом, бо дівчата будут виходіті замуж. Некотори то ще гроши клалі друобни пуд ногі, пуд полотно.

Їдучи із церкви, співалі на фурманках:

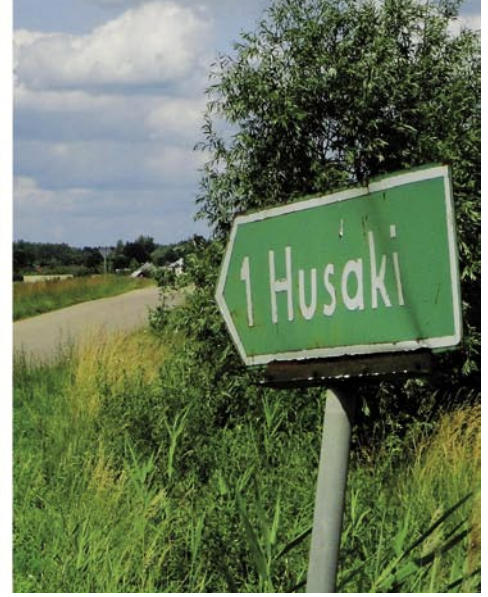
Над церквою хмара –	x2
Стояло діток пара:	
Обое молодіє,	
Обое хорошіє.	x2
Подякуймо Богу,	x2
Курашуовському попу,	
Што наши дітї звінчав,	
Невелікі вінець узяв:	
Четири золотіє	
За наши молодіє.	x2

Продовження в наступних номерах

Людмила ЛАБОВИЧ

Фотографії з весілюов у Курашеві зобрани билі Юрійом Плевюю

Михайлове щастя в час лихий

На початку моєї журналістської пригоди, шукаючи історії про те «як це було у колишній час», я часто навідувався у село Гусаки, що в гміні Більськ. Типове підляське село-вулицівка, розташоване серед полів і лугів, у XVI столітті належало плютицькому старості.

«Назва села походить від особового імені Гусак. До середини XVII століття мало назву Гусаково або Усаково. Розташоване поблизу місцевості кладовище свідчить, що ця околиця була заселена задовго до заснування села. (...) У 1602 році Гусаки були одною з місцевостей, спустошених солдатськими пограбуваннями, і були повністю звільнені від орендної плати. У наступні роки село також було частиною королівського маєтку, а потім уряду. За даними з 1900 року, село належало до гміни Райськ Більського повіту і охоплювало 483 десятини землі». Так про засноване в першій половині XVI століття село писав Лешек Зугай у краєзнавчій розробці «Історія гміни Більськ Підляський».

Героєм моїх записів у Гусаках був покійний вже Михайло Людвічук – на той час понад вісімдесятирічний мешканець села: хлібороб, кравець, пасічник, який майже до кінця своїх днів доглядав за своєю пасікою, в якій ще при здоров'ї мав понад 80 вуликів, а вже на старість «лише» понад 40. Після кожного візиту дарував мені глечик меду.

Як і багато хто з покоління наших дідів і прадідів, він жив у цікаві, тобто важкі часи. Однак, як згадував – йому щастило і всупереч нещастям, які переслідували цю частину Європи, дозволило уникнути смерті.

Вже сам час, коли Михайло прийшов на світ, міг передсказувати долю його покоління. Був це 1914 рік – саме почалась I світова війна.

— *Штирнастого року родівся і повезлі мене в пелюшках, то тільки наморозілі і достав простуди – простудів і неркі, і пенхеж, хучі́й хрестілі, бо такій «херляк» бив – про біженський ексодус малого Мішки дізнавався він уже зі спогадів старших осіб, але оце щастя об'явилося перший раз – багато дітей не пережило дороги на Схід. Його родина потрапила в околиці Самари, якої назву совети поміняли потім на Куйбишев. Людвічуки опинились в селі Матвеевка.*

— *Там бив пристанок і дедушка ходів на роботу на жезл'єну дорогу. Я стамтуоль поментая, што як мї'лі вже виїжджати у 1918 рокові, то прийшов ніций і мнї' далі «ке-*

ренку» – рубля і винюс я для його. Я винюс того рубля, дав тому дедушке, а вуон мене поблагословів, поціловав і сказав «многіх, многіх лет тебе жезлаю» – як виявилось, побажання, можна сказати, збулося. Може й ще тому, що коли хлопчик входив до хати, в сінях наздогнала його і вдарила, мабуть на щастя, коза.

Пан Михайло згадував також, що пам'ятав, як у 1918 році, коли йому вже було 4 роки, вертались вони додому.

— *Паментая, як до поїзда пудбігали і тьоткі – мамі сестри – вони молодши билі, такіє «подурвіси», а мнї' ушили рубаишку – такую матрьоску з пелериною, крацясту і обшита била чорною тасемкою. І як до поїзда пудбігали, то мене за руки тримали, і як подбігут, то хватают мене за руку й гон у гору!*

А приїхали з Росії у вусімнадцетому рокові, якраз на Петра. Пошли до Пілік до швагра, а швагор мї'в пару коні добрих і дишльови вуоз такій велікі. Приїхав і нас погрузів, привезлі нас пуд тополи'є, висаділі і тут як зачне дощ пада-ті, а я кричу – мамо а де наш дуом?! Бо все казали, що додому ї'дем.

А дому не було. Треба було жити у леп'янці.

— *Нас штири сі'м'юв зї'халось. Потум зачалі вже доїжджати буольш і зачалі розбудовуватісс. Тогди вже дядько леп'янку зробів на своєм городі – хату з гліни. Але добра била. Мнуого у Храболах било тих леп'янок. Зімою часом по углах заходіла вільгоць. Пудлогі тоже не било – земля, туок з гліни.*

Доми, господарські будинки та обладнання, все, що залишилося тут у 1914 році, іноді знаходили на так званій Шляхті – у католицьких селах, що межували із заходу з селами розташованими на окраїні території заселеної православними.

— *Туди далї'ї на Шляхту, як то ми говоримо, то вони не виїжджали, но то туолько тим і пользовались – згадував пан Михайло. – Полякі не билі такіє дурніє як руські. З Мулявіч кількох оно било – туди далї'ї на Росії, а тут нектори до Біловежи доїхали і саме фронт пройшов, то вони поворочались. Тіє, що приїжджали потум з беженства, то ходілі молотіті і служілі у їх парубками.*

А муой дї'д то пузнав свої' шиткі у одного шляхтіча. Бо дї'д сам бив майстер – зробів шиткі і оковав. Йому пудказали люде, де вони могут биті. Зайшов вуон до шляхтіча і каже –

«А то ти їх забрав?». – «Ноя». – «Но то що?». – «Но беж тен стари дом», – шляхтич саме побудував собі нову хату, стара була йому непотрібна, так що за сані – шитки – родина могла перевезти і збудувати дім.

Життя помалу ставало на свої колії. Колишні біженці почали відроджувати з облогів свої поля, заводили худобу, багато працювало столярами, бо було запотребування на працівників, щоб відбудувати оселі. Одягу не можна було купляти так просто, як зараз – у крамницях, отже потрібні були також фахівці – кравці. Цей шанс використав Михайло.

— В 1929 рокові жив у Храболах і пуйшов до дїда за кравця учитись. Проучився год і дїд той сказав – «Як пробудеш ще руок, то научишсе лепі робіті і не будеш мусів платіті», бо я з дїдом договорився, што 100 злотих йому заплачу за науку. Я прийшов до свого дядька і кажу, што така справа, а дедушка каже – «А хто тут од тебе роботи требує? Ході, то тобі не зашкодіт».

І так навчився він кравецького ремесла. Кравецтво то була добра робота, а якщо добрий фахівець, то й замовлень не бракувало. Крім одягу на щодень, шив костюми на весілля молодим і до Жепнева, Денисок, Райська, Плютич, Проневич і Гусакив. Шив також кожухи, як згадував у 1928 році така зима була – 42 градусів морозу. О, тоді то було запотребування. А кожухи ще оздоблювати треба було, ручна робота, а у цьому «жуонка била спеціалістка». Так що шилося все – від білля, майточок для дітей, по плащі і кожухи.

У 1933 році вернувся на батьківщину і став також господавити, успадкувавши 8 моргів землі по батькові і третю частину «седліска». Були там хліви і хата – така стара, що як згадував пан Михайло: «Ледво дихала, але я ще прожив у туой хаті до 1945 року».

У 1939 році спалахнула війна. Німецькі літаки обстріляли тоді й Райськ, і Гусаки. Пан Михайло саме засівав жито на полю під Мулявічами, коли побачив два літаки на небі, які почали знижувати політ. Михайло упав у борозну, але не було обстрілу й міг він вернутись до роботи і посівав жито.

Зараз пройшов фронт, прийшли німці, а потім совети і як згадував «встретіліся вони взаємно і побраталіся». З німцями наш герой зробив ще добрий бізнес – у Більську поміняв сало на махорку, а тютюн, як казав, німці мали дуже добрий. А потім почалась советська власть.

— Жеб били німці не прийшли, то я бив би у ГУЛАГ-у. Ми ждали советув, брами робілі, встречалі. Тож руські народ – руські – нація до нації склон має. Але правду сказав летіант з первой лінії. Ми розпитувалі в Храболах на шосі советскіх солдатув – як у вас там живут? А знаєте, яка била агітація советска – наговорив нам, наговорив. Потом подходить старшина – українець, бо ще й по-українську до нас говорив: «Люди, що ми маємо вам говорити? От, ми прийшли, освободили вас од панського іга, що вами пани орали, а побудемо – обачите й узнаєте самі як є. Бо як будемо говорити, то не повірите, а як побачите своїми очима, то переконаєтєся», – пан Михайло з іронєю в голосі згадував слова радянського жовнера з України, який певно також з гіркою посмішкою хотів передати реальність советського «краю», який прийшов з Росії.

І що цікаве, пан Михайло не доповів мені, у чому була загроза, що потрапить він до советської в'язниці й чому зневирився у радянській системі. Хоч, слід сказати, що потрапив

він у комуністичний «актив» і з цього приводу знов мусив розраховувати на своє щастя. У Мулявічах був тоді «Сельсовет» – там був голова, секретар і „воєнно-учьотчик», а Михайло став депутатом місцевої советської влади. Прийшло 1 травня 1941 року.

— Ми досталі приказ, коб прийти з дефілядою, з красним флагом до Мулявічув. А моя мама била в шпиталю в Білостоці і якраз на 1 мая єї випісалі. Приїхала до Страблі пояздом і переказала, жеб я приїхав її забрав. Одним словом – шиховало мні в жицію. Бо жеб бив пойшов на первое мая, то мусів би вуйті на трибуну і висказати гасла од Комсомола. А знаєте, як німець розцітувався з комсомольцями. Мої колегі з Грабувця, Шастал при першуй лінії голови положили. А я поїхав по маму, не пуйшов туди і не вліз на трибуну.

Як згадував пан Михайло, один зі свідків першотравневого советського мітингу у Мулявічах занотував прізвища осіб, які виступали зі сцени, і подав цю записку німцям, які прийшли тут влітку 1941 року.

— Коли їх забралі – што я пережив! Вночі спати не муог. Ще світало, кажу до жуонкі – «Знаєш што, я на дужок пуйду, коні попасу». А вона каже – «Што так рано?». Я сказав, же мїсця для мене нема. Прийшов з куоньмі, а жуонка каже, што пуйде до Райська до церкви. Я остався вдома – вийшов на двур, взяв відро і помився. Напомповав ровер і чую «пу-пу-пу» – німці мотором пудїхали, затрималіся, на мене подівіліся, але поїхали дальше. Думаю – як тут втечи, тож я бив у туом активі советському – ВЛКСМ-емі. А тут ще ціла машина їх приїхала. Стоят перед моім пудворком, дівляться і кажеди муой рух бачат. Мні аж шапка на голові пуднялась і серце залекотїло.

Михайло планував піти за клуню, потім у жито, а там вже був ліс – і так втік би. Але за клунею стояв німецький солдат. Вирішив він тоді йти просто на вулицю – на німців. Підійшов до них – привітався, вони також привітались і пішов.

— Думаю пудойду, бо там групка наших мужчин стояла і штось говорила. Йшов до їх і якби штось, то дав би нура в коноплі. Але дойшов і бачим, што ідут офіцери з керовніком колхозу. Пудошли до нас і одін каже «Здрастуйте» – чисто руськім язиком – «Граждане не разбейтєсь. Сідіте все по местам спокойно, нікто вас трівожіть не будет. Здезь несколько человек ми должни взять на допорос». Першого взяли «воєнно-учьотчика», потум секретаря і депутата сельсовета, а тут вже очередь на мою хату. Я за той час, што вони взяли їх і поїхали, скурич 25 паперосув – знаркотишовався нормально. Але мою хату мінулі і мні льоги стало. А їх завезлі пуд Верпехи і в ровові розстріляли. З нашого села розстріляли, з Мулявіч, Столовача, Ольшаніци.

Іншим разом німецький патруль затримав пана Михайла, бо був подібний до розшукуваної особи. Двох солдатів аж сварилося – чи то він, чи не він. Але подивились докладніше, мабуть на фотографію, і відпустили. Набагато більше прикрою і болісною була зустріч з представниками Червоної армії, які знов появились тут у 1944 році. Неподалік Плютич при залізничному шляху був понімецький бункер, а в ньому советські солдати.

— Вони понапіваліся «до дрезіни». А я ворочавсе од тесця. Два дні назад в Яцевічах банда била «Бурого» і одного чоловіка стамтуоль забралі і замучили на смерть. Але тії советські солдати то потрафілі когось зпанати і докумен-

ти провіраті, а як виймаєш кошелек з документами, то там і гроши є. Тогди вони гроши заберут, документи оддадут і йді «к бабушке». А в мене так zdarилось, што сусід пудіхав і каже – «Мишка, ході, до тесця завезу. Я за рику їду». А я сказав, штоб оно трошки почекав, то я яблик наберу у мішок, тесця завезу. Яблика взяв, а документув забив. Кажу солдатам – «Ізвініте товариці, но такая справа – я документов забив». Кажу їм, што я з Гусакуов. А вони, што я «бандіт». Став мене одін в жолудок біті карабіном. Якісь баби йшли, зобачили, што мене там «тормозят», як копнули за клуню і повтікали. Дівлюся, што там з даля мужчина йде. Кажу йому «Нікіфор, ході сюди». «А што такое, што ви до його маєте?». «Ти знаєш його?». «Ну, як не знаю? Тож то сусід з нашого села, добри чоловік, спокуйни». І так якось одвезались вони од мене.

Щастя черговий раз допомогло йому вийти з важкої ситуації, яка в умовах триваючої війни могла означати загибель. Тим більше, що у спогадах людей та історичних дослідженнях часто можна прочитати думку, що німці, на відміну від советів, діяли по законам і були перебачувальні, тоді коли зустріч з «красноармійцями» могла означати смерть. З другого боку, саме відділ «Бурого», якого членів шукали совети, поставив мешканцям Гусаків ультиматум, що мають виїхати до Радянського Союзу, або чекає їх горе.

Всього покійний пан Михайло мені однак не розказав. Хоч було це вже після падіння комуністичної системи, не розповів, чому загрожувало йому засланню до Сибіру.

— Ай, не варто чогось такого згадувати. Всякі часи бивають. Тое споменути і сказати правду? А як її розказати, як люде дзись не люблять правди. От, я сусідові правду сказав, то вже понад руок до мене не одзивається.

Коли записував я пана Михайла, почув дзижчання. Прилетів комар і сів йому на голову. Старець посміхнувся і сказав: *От, бачиш, навіть комарик сів на лоб і каже – «Мишка не говори всього. Мовчи лепі».* На щастя багато чого розказав.

Славомир САВЧУК
Радіо Білосток

Слова, яких my ne znali abo zabyli

Od czytaczuw można czasem poczuć, szto ne wsi słowa w ukraińskich tekstach dla nich dobrze zrozumiały. Niczego dywno w tym, choć by to, szto nimało słów naszej tu białosko-hajnuśko-simjatyckoj dialektnej mowy zabułosia, choć w kijowskiej literaturnej mowie dalej używają się (choć by to awże). Insza sprawa, szto piśmenniki, za sprawoju jakich u XIX stolittiu formowała literatura ukraińska mowa, jak Iwan Kotlarewskij czy Taras Szewczenko, używali słów i mownych form typowych same dla dialektnej mowy lenia jichnich okolic – tohdyszni huberniji Połtawska i połudenna czastyna Kijowskoj, w tymu czysli j takich, kotory na Wołyni, Polisiowi i Pudlaszowi ne używali – chyba szto w pisniach, jakiji swobodno “hulali” po wsioomu ukraińskomu prostorowi. Do toho

dochodiat szcze wsiaki nowy słowa, kotory tworzyli (“kowali słowa”, neolohizmy – “kowny słowa”) konkretny osoby, jak i zapozyczenia z inszych mow. Tomu nawet ludiam, kotory wyrosli w seredowiszczowi zusim szcze naszomownomu, treba toj “nepudlaški” leksychny zapas poznawati i pryswojuwati. Same stul wynika idea sioho praktycznoho słowniczka, z jakogu my nosilisia wże kilka lit, a teper realizujemy, za pryncypom “Od dumki do słowa, od słowa do diła – a diłom słowo ż bude!”. Adresowany wun ne ono tym, chto wże wprawiwsia w czytaniowi ukraińskoj abetkoju, ale j tym, chto ono słuchaje ukraińskich awdycijuw u radiwi. Same tomu perszoju stojit forma zapisana abecadłom – znajut joho ż wsi, nawet tyji, szto nikoli ne “uczylis kirylici” j ne czytali jakimi-nebud “ruskimi literami”.

Re-D.

Praktycznyj słowniczok dla słuchajuczich i czytajuczich

A

abétka – (ukraińska) abétka – alfabet (ukraiński)

abrażywnyj – абразивний – ścierny
abrykos – абрикос – morela
absolutnyj – абсолютний – bezwzględny
abzac – абзац – akapit
adze (ad-že) – адже – bo, albowiem, przecież
adresant – адресант – nadawca
agrus – агрус – agrest
ajstra – айстра – aster
akadémič – академік – członek akademii

akompanémént – акомпанемént –
akompaniament

aksióma – аксіома – aksjomat, pewnik
aktówyj zál – актовий зал – aula
akula – акула – rekin
alweóły – альвеолы – pęcherzyki płucne
alkasz – алкаш – alkoholik
almáz – алмаз – diament
alfawit – алфавіт – alfabet
amfíbiji – амфібії – plazy
aminokysłota – амінокислота – aminokwas
analizy – аналізи (здавати аналізи) –
badania laboratoryjne

anemometr – анемометр – wiatromierz
anhar – ангар – hangar
anhlijška szpylka – англійська шпилька –
agrafka

ansámbł – ансамбль – zespół
antycyklón – антициклон – wyż baryczny
antyczastynky – античастинки – antycząstki
antyfryz – антифриз – płyn chłodzący
antytilo – антитіло – przeciwciało
apendyčs – апендікс, апендицит – wyrostek (ślepa kiszka), zapalenie wyrostka
aplodysmenty – аплодисменти (аплодувати) – brawa (bić brawa)

aráčis – арáxic – orzech ziemny
archejska era – архейська ера – archaik
archiwator – архіватор – archiwizator
areál – ареал – areal, powierzchnia; zasięg, obszar występowania

árfa – арфа – harfa
arka – арка – łuk (np. triumfalny)
arterija – артерія – arteria; tętnica
arterioły – артеріолы – tętniczki
arterioskleroz – артеріосклероз – miażdżycza
artryt – артрит – zapalenie stawów
artyszok – артишок – karczoch
asociácija – асоціація – skojarzenie; asocjacja (stowarzyszenie)

asociatýwnist? – асоціативність –
asocjatywność, łączność działania
aspiránt(ura) – аспірант(ура) – doktorant, studia doktoranckie

ateljé – ателье – pracownia (np. krawiecka)
atestat – атестат – świadectwo (atestat zpiłocności – ś. dojrzałości)
atmosférnyj tysk – атмосферний тиск –
ciśnienie atmosferyczne

awáns – авáнс – awans; zaliczka
awarija – аварія – awaria; wypadek drogowy
awrał – аврал (авральний) – działanie wymagające wszystkich sił (ang. over all)
awtoruczka – авторучка – wieczne pióro
awżez – авжеж – tak, oczywiście, naturalnie, rozumie się

azárt – азарт – hazard
azbuka – азбука – abecadło, alfabet
aziotaż – ажіотаж – podniecenie, poruszenie

B

babij – бабій – babiarz, kobiecierz
bábky – бабки, бабло – forsa
bachmat – бахмат – koń wierzchowy, bachmat

- báczennia – бачення (бачити) – widzenie, pogląd
- badioryst’ – бадьористь (бадьорий, підбадьорувати) – energia, żwawość
- bahato – багато, багачко – dużo, wiele
- bahatobórstwo – багатоборство – wielobój
- bahatohrannyj – багатогранный – wielokątny; wielostronny
- bahatopowrchówyj – багатоповерховий – wielopiętrowy (багатоповерхівка – budynek wielopiętrowy, blok)
- bahatoriczna merzlóta – багаторічна мерзлота – wieczna zmarzłina
- bahatstvo mówłennia – багатство мовлення – bogactwo językowe, bogactwo wypowiedzi
- bahattia – багаття – ognisko, stos
- bahrianeć – багрянець (багряний, багровий), багрянця – ругра; ругрова szata
- bajdykuwaty – байдикувати – wałkonic się, próznować, lenić się (байди/байдики бити – zbijać baki)
- bajdak – байдак – dawna łódź rzeczna
- bajdarka – байдарка – kajak
- bajduzist’ (bajdużyj) – байдужість (байдужий) – obojętność (мені байдуже – jest mi to obojętne, jest mi wszystko jedno, nie robi różnicy)
- bajrak – байрак – parów, wawóz; lasek w parowie
- bajstría, bajstriuk – байстрия, байстрик – bękart (nieślubne dziecko)
- baky zabywaty – баки забивати – odwracać uwagę rozmową
- bakłaha – баклага – płaska manierka
- bałaczka (bałakaty) – балачка (балакати) – pogawędka, rozmowa (także nazwa dla ukr. wersji komunikatora gadu-gadu)
- bałahan – балаган – szopa, budą jarmarczna
- bałakanyna, bałakun – балаканина, балакун (балакучий, балакливий) – gadanina, gadanie; gaduła
- bałamut – баламут – uwodziciel; bałamut
- bałka – балка – belka; parów na stepie (hazowyj) balon – (gazowyj) balon – butla gazowa
- bałonczyk – балончик – pojemnik pod ciśnieniem
- bámpер – бампер – zderzak
- banderol – бандероль – banderola; przesyłka pocztowa (pakiet)
- bandura, banduryst – бандура, бандурист – bandura (strunowy instrument muzyczny), bandurzysta
- bánia – баня – kupała cerkiewna; łaźnia
- banka – банка – bańka; puszka do napojów; sloik (skłobanka)
- bankiwsyj – банківський – bankowy (банківський білет – banknot; банківський рахунок – konto bankowe)
- baraban – барабан – bęben
- barabanna peretynka – барабанна перетинка – błona bębenkowa
- baraboli – бараболі (-ля) – kartofle, ziemniaki
- barchat – бархат – aksamit
- bareljef – барельєф – płaskorzeźba
- barýło – барило – baryłka, becza
- barysz – барыш – dochód, zysk, korzyść
- barytysia – баритися – działać niespiesznie, przewlekle, zwlekać
- baséjn – басейн – basen, dorzecze (rzeki), zagłębienie (np. węglowe)
- basketbol – баскетбол – koszykówka
- batareja – батарея – bateria; kaloryfer
- batarejka – батарейка – bateria elektryczna
- bat’kiwszczyna – батьківщина – ojcowizna
- bat’kiwszczyna – батьківщина – ojczyzna
- bat’ky (bat’kiwskyj) – батьки (батьківський) – rodzice, rodzicielki
- batón – батон – baton; podłużne pieczywo pszenne
- bawówna – бавовна – bawełna
- bazikaty – базикати – pleść, paplać
- bazylik – базилик – bazylia
- bażannia – бажання (бажати) – chęć, pragnienie, życzenie, powinszowanie
- bażanyj – бажаний – pożądaný, upragniony
- bdzoła – бджола (бджолиний, бджоляр) – pszczoła, pszczeli, pszczelarz
- behemot – бегемот – hipopotam
- belkotinnia – белькотіння (белькотіти) – bełkot, bełkotanie
- belkotun – белькотун – pleciuga; mówiący bełkotliwie
- benkét – бенкет (бенкетувати) – uczta, bankiet
- bentézyty – бентежити – peszyć, konfundować, zbijać z tropu
- benzozaprawka – бензозаправка (заправляти(ся)), бензоколонка – stacja benzynowa; dystrybutor
- berehty(sia) – берегти(ся) – chronić (się), strzec (się), wystrzegać się
- bérest – берест – brzost, wiąz
- bézezeń – березень (березневий), березіль – marzec
- bérkut – бёркут – birkut (ptak drapieżny)
- besida – бесіда – rozmowa, pogadanka
- beszketuwaty – бешкетувати (бешкетник) – rozrabiać, psocić
- bezchat’ko – безхацько – bezdomny
- bezchrebetni – безхребетні – bezkręgowce
- bezchrebetnist’ – безхребетність (безхребетний) – brak charakteru, kośćca moralnego
- bezczesnyj – безчесний (безчесність) – pozbawiony czci, zasad moralnych; haniebny, niesławny
- bezczestia – безчестя – wstyd, hańba, niesława
- bezczestyty – безчестити – pozbawiać czci, hańbić, zniesławiać, osławiać
- bezdára – бездара, bezdarний (бездарність) – niewydarzony
- bezdilla – безділля (бездільник) – bezczynność, próżniactwo, nieróbstwo
- bezdohányj – бездоганный (бездоганність) – bez zarzutu, nienaganny
- bezdúmstvo – бездумство (бездумний) – bezmyślność
- bezhłuzdia (bezhłuzdyj) – безглуздя (безглуздий) – bezsens, niedorzeczność
- bezhramotnist’ – безграмотність – analfabetyzm
- bezhramotno – безграмотно – nieumiejętnie
- bezkoniecznist’ – безконечність (безконечний) – bezkres, nieskończoność
- bezkorýslywist’ – безкорисливість (безкорисливий) – bezinteresowność
- bezkosztownyj – безкоштовний – bezpłatny
- bezkyśnéwyj – безкисневий – beztlenowy
- bezlik – безлік, безліч – mnóstwo
- bezláddia – безладдя, безлад – nieład, bezład, chaos
- bezméžnyj – безмежний (безмежжя) – bezgraniczny
- bezódnia – безодня – głębia, otchłań, przepaść
- bezpeka – безпека (безпековий, безпечний) – bezpieczeństwo
- bezpécznist’ – безпечність – brak zagrożenia, bezpieczeństwo; beztroska
- bezperemínnyj – безперемінний – niezmienny, stały (безперемінний струм – prąd stały)
- bezperécžno – безперечно – niezaprzeczalnie
- bezposzczadnyj – безпощадний (безпощадність) – bezwzględny, bezlitosny, niemiłosierny
- bezrídnyj – безрідний – nieznanego pochodzenia; bez rodziny
- bezmértia – безмертя, безсмертність (безсмертний) – nieśmiertelność
- beztalánnij – безталанний – nieszczęśliwy, nieszczęsny, nieudolny, niezdamny
- bezturbotnist’ – безтурботність, безтурбоття – beztroska
- beztiamnyj – безтямний (безтяма) – nieprzytomny (любити до безтjami – kochać nieprzytomnie); bezmyślny
- bezumównyj – безумовний – bezwarunkowy, niewątpliwy
- bezúmstvo – безумство (безумний) – szaleństwo, brak rozsądku
- bezupýnnij – безупинний – nieustanny
- bezwidchodnyj – безвідходний – bezodpadowy
- bezwidradnyj – безвідрадний – smutny, niepokieszony
- bézwik – безвік – wieczność (na bezvik – na wieczne czasy)
- bezwírja – безвір’я (безвірний) – ateizm
- bezwłáddia – безвладдя – anarchia, rozprzężenie
- bezzakónnia – беззаконня (беззаконний) – bezprawie
- bezzáchysnist’ – беззахисність (беззахисний) – bezbronność
- bezmistównyj – безмістовний (безмістовність) – pozbawiony treści
- bezzálisnyj – безжалісний – bezlitosny
- bezzúrnist’ – безжурність (безжурний) – beztroska
- bhánnia – бгання (бгати) – napychanie, wciskanie
- bhaty korowáj – бгати коровай – miścić ciasto na korowaj (kołacz)
- bidolácha – бідолаха (бідолашний) – nieborak, nieszczęśnik
- bihém – бігцем – biegiem
- bízenec – біженець – uciekinier, uchodźca
- biýło – білило – bielidło
- biłka – білка – wiewiórka
- biłky – білки – białka, proteiny
- biłok – білок – białko (w jaju)
- bila – біля – koło, przy, obok; około
- biláwa, biláwka – білява, білявка – jasnowłosa; blondynka
- binókl – бiнокль – lornetka
- biser – бiсер – perła
- bisnuwatyj – бiснுவатий – opętany (przez biesy); wścikły, szalony

bjułeń – бюлетень – biuletyn;
 karta do głosowania
 bjusthalter – бюстгальтер – biustonosz
 blaszanka – бляшанка – puszka
 bliđnuty – бліднути – blednąć
 bliđeczko – блюдечко, блюдце – spodek
 bliđo – блюдо – duży talerz
 bliho – благо – dobro, szczęście (матеріальні
 блага – dobra materialne; всіх благ! –
 wszystkimiego najlepszego)
 blihowistyty – благовістити – zwiastować
 blihodat’ – благодать (благодатний) –
 błogosławieństwo, łaska, (божа благодать –
 łaska boska)
 blihodijnist’ – благодійність (благодійний) –
 dobroczynność
 blihorodnist’ – благородність (благородний) –
 szlachetność
 blihoczeštia – благочестя (благочестивий) –
 pobożność, nabożność; prawowierność,
 prawosławna wiara
 blihuj – благий – słaby, wąty, lichy; dobry,
 łagodny; błogosławiony
 bližennyj – блаженний – błogosławiony; błogi
 bliženstwo – блаженство – szczęście, błogość
 bliymaty – блиматы – migotać
 bliyskawka – блискавка – błyskawica, piorun;
 zamek błyskawiczny
 bliyskucze – блискуче – wspaniale, znakomicie,
 bardzo dobrze
 blok żywłennia – блок живлення – zasilacz
 bloknot – блокнот – notes, notatnik
 bloszczycia – бляшница – pluskwa
 bład – блуд (блудити, блудливий) –
 rozwiązłość, rozpusta, nierząd; bludnyk –
 блудник – rozpustnik
 bładuty – блудити – błędzić, błąkać się;
 popełniać błędy; блудний лицар – błędny
 guscerz; блудний син – syn marnotrawny
 blukanyna – блуканина, блукання (блукати)
 – błądenie, błąkanie się, wędrówka
 bez wyraźnego celu
 bliyniuky – близнюкі – bliźnięta
 bliynij – ближній – bliźni, bliski
 bober – бобер – bóbr
 bodnar, bodnia – боднар, бодня – bednarz;
 drewniana kadź
 bohatyr – богатир – siłacz; bohater dawnych
 legend; bogacz
 bohochulnyj – богахульний – bliźnierczy
 bohomilla – богомілля; богомолец –
 pielgrzymka; pielgrzym, pątnik
 bohosłow – богослов, богослов’я – teolog,
 teologia
 bohosłużinnia – богослужіння – nabożeństwo
 bojahuz – боягуз (боягузтво, боягузливий) –
 tchórz, człowiek bojaźliwy, lękliwy
 bojaryn – боярин – bojar; starszy na weselu
 bojazkist’ – боязкість – tchórzostwo,
 bojaźliwość, lękliwość
 bojeć – боєць – żołnierz; bojownik, szermierz
 bojeholowka – боеголовка – głowica bojowa
 bojekomplekt, bojejrgrupasy – боекомплект,
 боеприпаси – amunicja
 bojezdátnist’ – боездатність (боездатний) –
 zdolność bojowa
 bojowyk – бойовик – wojownik, bojownik;
 przebój (rozrywka)

bojowyśko, bojowyśzcze – бойовісько,
 бойовище – pole walki; boisko
 bokal – бокал – kielich, puchar
 bokowyj rozrız – боковий розріз – przekrój
 boczny
 bolharka – болгарка – szlifierka kątowa
 bolilnyk – болільник – kibic
 bolucze, bolacze – болуче, боляче – boleśnie,
 dotkliwie
 bomż – бомж – bezdomny (od sowieckiego
 БОМЖ – без определенного места
 жительства)
 bondar – боднар – bednarz
 borh – борг – dług (залізи в борги –
 poraść w dług)
 boroszno – борошно – mąka
 borot’ba – боротьба (боротися, борець) –
 walka, zmaganie się; zapasy (greko-rimська
 боротьба – zapasy klasyczne);
 боротьба за існування – walka o byt
 bort – борт (бортовий) – burta; pokład, samolot
 bosiak – босяк – obdarty, ulicznik; włóczęga
 bosoniż, bosoniżky – босоніж, босоніжки –
 boso; sandały, klapki
 bowdur – бовдур – komin; tępак
 bowtaty – бовтати – bełtać; pleść głupoty
 bowwan – бовван – bałwan
 bozewilla – божевілля (божеволіти,
 божевільний) – obłąkanie, szaleństwo,
 bożnycia – божниця – półka z ikonami; bożnica
 braslet – браслет – bransoleta
 bratanycz, brataneć – братанич, братанець –
 bratanek
 braty do widoma – брати до відома –
 przyjmować do wiadomości
 braty werch – брати верх – brać górę,
 dominować
 brawist’ – бравість (бравий) – odwaga,
 dzielność, śmiałość
 brechnia – брехня (брехати, брехун) –
 kłamstwo, łgarstwo (брехунець
 – w Ukrainńskiej SRR potoczna
 nazwa radia przewodowego,
 w naszych wsiach funkcjonującego
 pod nazwą «точка»)
 breńkaty – бренькати – pobrzękiwać; brzdękać
 bresty – брести – brnąć; wlec się
 brodninnia – бродіння – fermentacja
 (substancji zawierających cukry)
 brokoli – брокколи – brokuł
 bronchy – бронхи – oskrzela; бронхіт –
 zapalenie oskrzeli
 bronja – броня (бронюваний) –
 orancerzenie; zbroja
 bronza – бронза – brąz (stop)
 broń – бронь (бронювання, бронювати) –
 rezerwacja, dokument rezerwacji miejsca
 bruńka – брунька (брунькувати) – rączek
 wiosenny na drzewie
 brus – брус – ociosana belka; kamienna oselka,
 toczydło
 brusok – брусок – oselka; kostka
 brydnia – бридня – brednia
 bryl – бриль – kapeluszek słomkowy
 brynity – бриніти – dźwięczeć, brzmieć
 bryza – брижа – zmarszczka; fałda
 bryzi – брижі – lekkie fale morskie
 bubyk – бублик – obwarzanek

bubonity – бубоніти – bębnić, trajkotać
 buchaneć – буханець, буханка – bochen,
 bochenek
 buchaty – бухати – chlać (бухий – nachlany)
 buchalter – бухгалтер, бухгалтерія –
 księgowy, księgowość
 buhta – бухта – zatoka
 bucim – буцім, буцімто – jakby, jak gdyby
 bucza – буча – klótnia, awantura
 bud’ zdorow! – будь здоров! – bądź zdrow!
 bud’ łaska – будь ласка – proszę, proszę bardzo
 bud’mo! – будьмо! – bądźmy zdrowi!
 bud’te łaskawi – будьте ласкаві – bardzo proszę
 bude! – буде! – dość!, dosyć!, wystarczy!
 budennist’ – буденність (буденний) –
 powszedniość, codzienność
 budiak – будяк – oset, bodiak
 budiwnyctwo – будівництво (будівельний,
 будівельник) – budownictwo, budowa
 bufet – буфет – bufet; kredens
 buhor – бугор – pagórek, wzgórze
 bujaty – буюти – szybować, unosić się;
 kołysać się; bujnie rozwijać się, rozkwitać
 bujnij – буйний – bujny, obfity; gwałtowny
 bukinystyczna kramnycia – букіністична
 крамниця/магазин (bukinist) –
 księgarnia antykwaryczna
 buklet – буклет – folder
 buksuwannia – буксування (буксувати,
 пробуксовувати) – buksowanie
 buksyr – буксир (буксирувати) – holownik
 bukwa – буква – litera
 bukwalnyj – буквальний – dosłowny, literalny
 bulbaszka – бульбашка – bąbel (gazu)
 bulion – бульйон – rosół
 bulka – булька – ręczyk na wodzie, bańka
 bundiucznyj – бундючний (набундючитись) –
 nadęty, pyszałkowaty
 buntar – бунтар, бунтівник – buntownik
 burchlywyj – бурхливий (бурхливість) –
 burzliwy, gwałtowny (бурхливі оплески –
 burzliwe oklaski, aplauz)
 burełom – бурелом – wiatrołom
 burjan – бурян – burzan, chwast
 burymnyj – буремний – burzliwy
 burinnia – буріння (бурити, буровий) –
 wiercenie w gruncie (wiertnictwo)
 burkotaty – буркотати (буркотіння) – burczeć,
 gderać, zrzędzić
 burłyty – бурліти (бурління) – płynąć
 z szumem, bulgotać; buszować
 burulka – бурулька – sopel
 burun – бурун – wielka fala, bałwan morski
 buszuwannia – бушування (бушувати) –
 hałasowanie, awanturowanie się;
 wzburzenie morza
 buterbrod – бутерброд – kanapka
 buttia – буття – istnienie, byt (Книга Буття –
 Genesis, Księga Rodzaju)
 buwalszczyna – бувальщина – przeszłość,
 dawne dzieje
 buzok – бузок – lilak (Syringa L.)
 buzuwir – бузувір – zapiekły fanatyk,
 prześladowca
 buzyna – бузина – bez (Sambucus), czarny bez
 buzko – бузько – bosian
 bynt – бинт (бинтувати) – bandaż

З організованого життя над Бугом і Нарвою

Союз українців Підляшшя

Марія Рижик – радницею Більського повіту

7 квітня відбулися вибори до органів місцевого самоврядування. Громадяни Польщі обирали близько 47 тисяч депутатів місцевих рівнів, а також майже 2,5 тисяч війтів, бургомістрів та мерів міст.

У виборах по всій країні брали участь представники українського середовища. Як повідомляв український тижневик «Наше слово», з-посеред 79 представників української громади в Польщі мандат надано 23 кандидатам, які засідатимуть у раді одного сеймику, а також у повітових, міських і гмінних радах. У другому турі виборів, який відбувся 21 квітня, взяв участь лише один українець.

У Підляському воєводстві балотувалася, щонайменше, семеро українських діячів регіону. Радницею Більського повіту черговий уже раз стала Марія Рижик, теперішня голова Союзу українців Підляшшя (на фото). На місцевих виборах вона

балотувалася від виборчої комісії Більська коаліція (Koalicja Bielska), округ № 1, місце в списку – № 3. Голові СУП вдалося отримати 506 голосів, що забезпечило їй місце в Раді повіту в Більську.

Окрім Марії Рижик у Підляському воєводстві у виборах взяли участь члени Союзу українців Підляшшя:

д-р Андрій Артем'юк, заступник голови СУП – кандидат до Ради гміни Більська-Підляського, Komitet Wyborczy Wyborców Nasza Gmina – Wspólne Dobro;

д-р Мирослав Степанюк, член Головної управи СУП, кандидат до Ради Гайнівського повіту, Komitet Wyborczy Wyborców Najnowska Koalicja Samorządowa;

Ірина Вищенко, членкиня Головної ради СУП, кандидатка на віта гміни Черемха, Komitet Wyborczy Wyborców Nasza Czeremcha;

Марко Хмелевський, кандидат до сеймику Підляського воєводства, Koalicyjny Komitet Wyborczy Trzecia Droga Polska 2050 Szymona Hołowni – PSL;

Петро Осташевський, кандидат до Ради міста Більськ-Підляський, Komitet Wyborczy Wyborców Nasz Bielsk (увійшов у місце Івони Колос, яка стала заступницею бургомістра);

Олексій Рощенко, кандидат до Міської ради в Кліщелях, Komitet Wyborczy Wyborców Strażak.

Якщо йдеться про результати представників українського середовища у Польщі, то слід відмітити, що у Вармінсько-Мазурському воєводстві мандат у сеймику отримав Збігнєв Гомза. У районних повітових радах є 10 українців, у тому числі Марія Рижик у Більську. Найбільше – кільканадцять осіб – засідає в міських і гмінних радах. Двох представників української меншини стали війтами: Славомір Ковальчик – війтом гміни Свйонтки (Вармінсько-Мазурське воєводство) та Фома Головатий – війтом гміни Бесекеж у Західнопоморському воєводстві.

Великодні майстер-класи

9 і 12 квітня учні українських класів Початкової школи № 4 ім. А. Міцке-

вича у Більську побували на майстер-класах в Музею Обох Націй у Більську (на фото). Заняття були присвячені великим традиціям. Учні робили квіти з бібули та прикрашували ними вербові гілки, які потім могли освятити в церкві у Вербну Неділю.

30 квітня, також у більській ратуші, учні українських класів з «четвірки» взяли участь у майстер-класах з писання писанок.

Заняття відбувалися в рамках проекту Союзу українців Підляшшя «Майстер-класи української культури для дітей та молоді „До джерел”» завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Союз українців Підляштя – патроном конференції про війну в Україні

11-12 квітня на Факультеті міжнародних відносин Університету в Білостоці проходила Міжнародна студентсько-докторська наукова конференція «Світ у ставленні до війни в Україні». Головною її метою була наукова рефлексія міжнародних наслідків російського вторгнення в Україну. Взяли в ній участь, у першу чергу, студенти та докторанти з Польщі, України та Іспанії, зацікавлені глобальним впливом війни в Україні на суспільства, політику, економіку та культуру різних країн.

Конференція проходила під патронатом Союзу українців Підляштя. Як представник українського середовища регіону взяв у ній участь заступник голови СУП Лука Бадовець.

Конкурс української поезії

18 квітня в театральній залі Більського будинку культури відбулися конкурсні прослухову-

вання Воєводського декламаторського конкурсу «Українське слово» (на фото внизу). Взяв у ньому участь 81 декламатор з Більська, Білостока та Черемхи – з Садочка № 9 Лісова поляна в Більську, Початкової школи № 4 ім. А. Міцкевича в Більську, Громадської початкової школи св. св. Кирила і Методія в Білостоці, Початкової школи № 9 ім. 42-го Полку Піхоти в Білостоці, Інтеграційного садочка № 26 в Білостоці та Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі.

Садочок представляло 13 дітей, у категорії «класи 1-3 початкової школи» виступило аж 37 учнів, у категорії «класи 4-6 початкової школи» презентувалося 26 школярів, а з-посеред найстаріших учнів клас 7-8 виступило п'ятеро читців.

Нагороджені декламатори показали добре знання вибраного тексту, цікаву інтерпретацію поезії та гарну вимову, враховуючи правильну артикуляцію складних українських звуків та правильний наголос. Вони також показали свої артистичні здібності. Рівень конкурсу був набагато ви-

щим ніж у минулих роках та всі діти на належному рівні показали з українською поезією. Журі, присуджуючи численні перші, другі та треті місця, високо оцінило підготовку дітей до виступу.

Конкурс організував Союз українців Підляштя, при співорганізації Більського будинку культури, в рамках проекту «Зустрічі з підлясь-

ким фольклором, українською традицією і поезією» завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Більше про ідею заходу та нагороджених читайте та стор. 3-5.

«3 підляської криниці»

19 травня у Більському будинку культури відбулися конкурсні прослу-

ховування ювілейного ХХ Конкурсу української пісні «З підляської криниці» (на фото). З українським репертуаром виступило 79 виконавців різного віку. Виконували вони українські пісні в різних жанрах: фольклор, опрацьований фольклор, етно-фольк, авторська пісня, естрада, хоролий спів. Презентувалися солісти, дуети, тріо, квартети, ансамблі, хори – як діти і молодь, так і дорослі.

Конкурсантів оцінювало журі у складі: хореограф Борис Бунь з Рівного, Алла Ковальчук – фольклористка, співачка та аніматорка, пов'язана з гуртами «Горина», «Сільська музика» і «Ранкова роса» з Рівного та Віта Коцюбайло, інструкторка співу та диригентка, родом з околиць Рівного, зараз жителька Білостока.

26 травня найкращі виконавці українських пісень – лауреати перших і других місць – виступили в Більському будинку культури під час врочистого гала-концерту.

Про ювілейний конкурс, проведений українським середовищем Підляшшя, та його переможців читайте на сторінках 6-10.

ХХ Конкурс української пісні «З підляської криниці 2024» організував Союз українців Підляшшя при співорганізації Більського будинку культури. Пройшов він у рамках проекту «Зустрічі з підляським фольклором, українською традицією і поезією» завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Підляський науковий інститут

Директор ПНІ взяв участь у першому за понад 9 місяців засіданні Спільної комісії уряду та меншин

17 квітня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович – як співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин та представник української меншини в цій комісії – взяв участь у XXXII засіданні СКУНіЕМ. Це було перше засідання Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин за участю представників нового уряду.

Зустріч відкрив міністр внутрішніх справ і адміністрації Марцін Кервінський, який вручив акти призначення новим членам Комісії, що представляють уряд. Засіданням керували співголови Комісії: з боку меншин д-р Г. Купріянович та з боку уряду державний секретар у Міністерстві внутрішніх справ і адміністрації Томаш Шиманський.

На порядку денному засідання була низка ключових для меншин питань, особливо важливих після багатомісячної паузи в роботі Спільної комісії. На початку заступник міністра освіти Катажина Любнаур представила інформацію міністра освіти щодо закінчення дискримінації німецької меншини у сфері навчання німецької мови як мови національної меншини. Потім співголова СКУНіЕМ з боку уряду Т. Шиманський накреслив принципи державної політики

щодо національних і етнічних меншин та спільноти, що користується регіональною мовою, а співголова СКУНіЕМ з боку меншин д-р Г. Купріянович представив документ, підготовлений меншиною стороною Спільної комісії під назвою *Початковий баланс 2023. Національні та етнічні меншини в Польщі – найважливіші питання, які хвилюють середовища національних та етнічних меншин*. Представлено також інформацію щодо розподілу дотації на виконання у 2024 році завдань, спрямованих на захист, збереження та розвиток культурної ідентичності національних і етнічних меншин та збереження і розвиток регіональної мови. Проведено дискусію про можливість збільшення коштів на виконання у 2024 році цих завдань, а також про принципи їх реалізації. Обговорили питання функціонування самої Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин та плани її роботи у 2024 році. Важливим пунктом стала інформація, представлена Головним статистичним управлінням щодо результатів Загального перепису населення та житлового фонду

2021 року по відношенню до національно-етнічної та мовної структури населення Польщі. Д-р Г. Купріянович виступав у більшості пунктів програми LXXXII засідання СКУНіЕМ.

У пункті «Різні питання» директор ПНІ д-р Г. Купріянович як представник української меншини в СКУНіЕМ підняв, зокрема, такі питання, як: скандальне рішення прокурора ІНП про припинення слідства у справі акції «Вісла», 80-та річниця злочину в Сагріні, питання врахування культурного розмаїття та культурно-мовної спадщини регіону під час заходів задля захисту Біловезької пущі, питання побудови курятників та інкубаторів для курчат на Підляшші, що може вплинути на можливості збереження меншинами своєї ідентичності.

Делегація Волинського національного університету ім. Лесі Українки в Луцьку склала візит на Підляшшя

18-19 квітня візит на Підляшшя на запрошення Підляського наукового інституту склала делегація Волинського національного університету ім.

Лесі України. Делегацію очолював проректор з навчальної роботи та рекрутації ВНУ проф. Юрій Громик. У складі делегації були також: заступниця декана Філологічного факультету ВНУ з інноваційно-промоційної роботи доцент Ірина Левчук, завідувач кафедри конституційного адміністративного та міжнародного права ВНУ проф. Сергій Книш, доцент Зоряна Книш з Кафедри цивільно-правових дисциплін та доцент Юлія Васейко з Кафедри полоністики і перекладу.

Волинські гості ознайомилися з діяльністю і фондами Підляського наукового інституту. Представники ВНУ провели робочі зустрічі з керівництвом Підляського наукового інституту та Союзу українців Підляшшя, зокрема з директором ПНІ д-ром Григорієм Купріяновичем, заступником директора ПНІ і головним редактором «Над Бугом і Нарвою» Юрієм Гаврилюком, головою СУП Марією Рижик, заступником голови СУП д-ром Андрієм Артем'юком.

Делегація ВНУ, крім 14-томника Лесі України, передала бібліотеці

Інституту ряд видань Волинського національного університету ім. Лесі України, зокрема присвячених історії, мові та культурі Полісся та Волині. Своєю чергою, Підляський науковий інститут передав для ВНУ ряд підляських видань, зокрема видану нещодавно фундаментальну антологію україномовного письменства Підляшшя «Країна свого слова».

В Більську відбулася презентація і дарування 14-томника Лесі України

18 квітня в Більську в конференц-залі Союзу українців Підляшшя відбулася урочиста презентація та дарування 14-томного академічного зібрання творів Лесі України. Презентацію видання провів проректора Волинського національно-

го університету ім. Лесі України проф. Юрій Громик. Організаторами заходу були Підляський науковий інститут, Союз українців Підляшшя та Волинський національний університет ім. Лесі України. Медіа-патронат над заходом прийняв Український часопис Підляшшя «Над Бугом і Нарвою». Спонсорами події були Фондація Arhelan – Громадсько-відповідальні та Польська мережа магазинів «Arhelan». (Більше про захід на стор. 1-2).

Підписано Меморандум про співпрацю між Волинським національним університетом ім. Лесі України та Підляським науковим інститутом

Під час візиту на Підляшшя делегації Волинського національного університету ім. Лесі України було завершено підписання Меморандуму про співпрацю між Волинським національним університетом ім. Лесі України та Підляським науковим інститутом. З боку ВНУ документ підписав ректор проф. Анатолій Цьось. З боку ПНІ меморандум підписав директор Інституту д-р Григорій Купріянович, а відбулося це в Більську в присутності проректора Во-

линського національного університету ім. Лесі України проф. Юрія Громика.

Меморандум містить основні засади співпраці між Волинським національним університетом ім. Лесі України та Підляським науковим інститутом. Його предметом є співпраця, партнерство та досягнення цілей у освітній, науковій та виховній сферах, формування якісно нових умов освітньо-наукової діяльності у вищій освіті, що передбачатимуть запровадження новітніх форм партнерських відносин. Метою Меморандуму є дослідження історії та культури української громадськості Підляшшя, дослідження в інших сферах, документування життя української громадськості регіону, популяризація знань про Підляшшя, навчально-освітня діяльність, організація наукового, громадського та культурного життя української громади, діяльність, спрямована на збереження і розвиток української культури та ведення заходів, спрямованих на реалізацію громадянських прав української національної меншини у Польщі та інших осіб, у цьому числі іноземців,

благодійна діяльність на користь громадян Республіки Польща та громадян інших країн.

Меморандум передбачає співпрацю за такими напрямками: залучення фахівців до читання лекцій студентам Університету, взаємодія з відповідними кафедрами Університету, проведення спільних заходів, конференцій, організування спільних дослідницьких проєктів, програм та заходів, обмін інформацією, матеріалами та документами. Меморандум заключено на п'ять років, згодом строк його дії продовжується. Може він бути доповнений підписанням додаткових угод.

Відбулася конференція «Закордонне українство: від дослідження історії до прогнозу розвитку»

26 квітня відбулася Міжнародна науково-практична конференція «Закордонне українство: від дослідження історії до прогнозу розвитку», співорганізатором якої був Підляський науковий інститут. Членом Ради конференції був директор Підляського наукового інституту – д-р Григорій Купріянович, а членом Оргкомітету заступник директора ПНІ – Юрій Гаврилук. Головним організатором конференції був Інститут досліджень діаспори.

У конференції взяли участь доповідачі з різних країн. Виступив також директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович, який виголосив доповідь «Підляський науковий інститут – форму-

вання української наукової установи на Підляшші», та взяв участь в дискусії на завершення конференції.

Історики з ПНІ виступили у фільмі про митрополита Діонісія

Історики, пов'язані з Підляським науковим інститутом, проф. Роман Висоцький і д-р Григорій Купріянович виступили у фільмі «Митрополит Діонісій Валединський», присвяченому першоєрархові Православної Церкви в Польщі в 1923-1948 роках. Митрополит Варшавський, Волинський і всієї Польщі Діонісій відіграв ключову роль в отриманні Православною Церквою в Польщі автокефалії в 1924 році і був першим предстоятелем цієї автокефальної Церкви, очолюючи її протягом майже чверті століття. Прем'єра фільму відбулася у **травні**. Фільм підготувало Польське Телебачення А.Т. Сценарій і режисерія: Ізабела Фатальська.

Голова Наукової ради ПНІ взяв участь у конференції «Століття автокефалії ПАПЦ. Генеза, обставини та наслідки»

24 травня голова Наукової ради Підляського наукового інституту проф. Роман Висоцький, працівник Університету Марії Кюрі-Скłodовської в Любліні, взяв участь у Науковій конференції «Століття автокефалії Польської Автокефальної Православної Церкви. Генеза, обставини та наслідки», яка відбулася в Любліні в рамках відзначень 100-ліття автокефалії Право-

славної Церкви в Польщі. Проф. Р. Висоцький під час сесії «Православна Церква на шляху до автокефалії» виголосив доповідь «Адміністративна структура Православної Церкви у II Речі Посполитій».

Організатором заходу був Холмський центр православної культури, а спі-

ворганізаторами Люблинсько-Холмська православна єпархія, Кафедра православної богослов'я Інституту богословських наук Люблинського католицького університету та Інститут наук про громадську комунікацію та медіа Університету Марії Кюрі-Скłodовської в Любліні.

Товариство Спадщина Підляшшя

«Весняне прибирання»

7 квітня в осідку Товариства Спадщина Підляшшя в Пухлах у гм. Нарва відбулися майстер-класи з Агнешкою Примачою з Трав'яної колонії з білоруськомовного села Книшевичі неподалік від Сокулки (на фото). Агнешка – ентузіастка життя в гармонії з природою, дипломований травник та фітотерапевт, ведуча май-

стер-класів із травництва. Вона роками виготовляє власні засоби для чищення та прання.

Під час зустрічі в Пухлах, яка пройшла під гаслом «Весняне прибирання», Агнешка Примачо вчила, як виготовити універсальне господарське та оцтове мило, пасту (молоко) для чищення à la Cif, туалетні блоки, що дезінфікують, очищують і освіжають та інші

корисні й екологічні рідини для очищення. Окрім того учасники майстер-класів варили чай із весняних паличок, які мають великий поживний потенціал.

Агнешка Примака передала багато знань про те, чому варто приборати екологічно, що використовувати, щоб підвищити ефективність миючих засобів, зробити це ефективним, дешевим і простим. Учасники майстер-класів отримали також багато додаткових рецептів.

20 років Товариства Спадщина Підляшшя

28 квітня виповнилося 20 років з моменту реєстрації Товариства Спадщина Підляшшя в Національному судовому реєстрі в Білостоці. Упродовж двох десятиліть, з 2004 р., організація провела безліч заходів, які мали на меті збереження та популяризацію традиції Підляшшя, місцевої культури та історії, перш за все пісень, говірки, архітектури, кухні та різних видів ремесел. Окрім того її члени зосереджувалися на промоції регіону для туризму та захисті його унікального природного багатства.

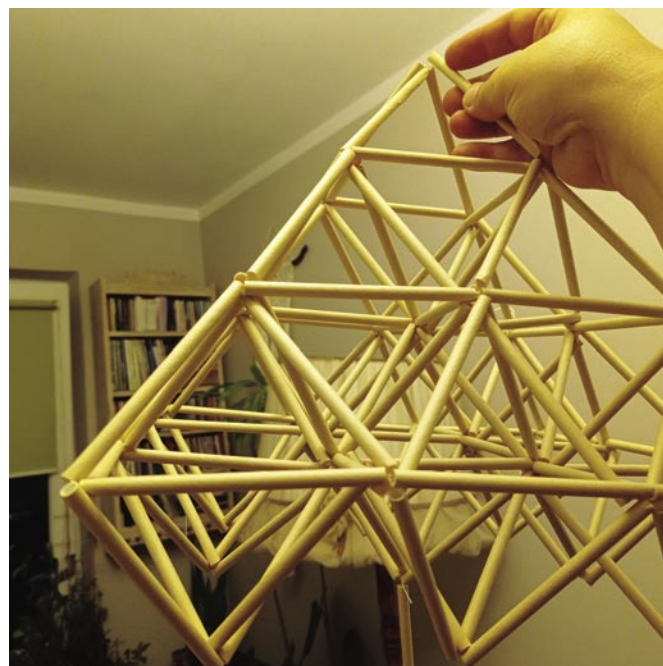
З нагоди ювілею протягом найближчих кількох місяців Товариство Спадщина Підляшшя буде презентувати свої найважливіші та найцікавіші проекти. Будуть загадки та міні-конкурси з символічними подарунками у вигляді видань товариства. Щоб більше довідатися про ювілей та взяти участь у конкурсах, заходьте на сторінку організації у Фейсбукці: www.facebook.com/dziedzictwopodlasia

Зустрічі в рамках проекту «ЕтноПідляшшя»

У квітні – травні Товариство Спадщина Підляшшя проводило перші майстер-класи в рамках проекту «ЕтноПідляшшя – зустрічі навколо ремесел, травництва та народної музики, частина II» з програми Національного центру культури: ЕтноПольща. Едиція 2024 за кошти Міністра культури і національної спадщини РП. Проект передбачає різноманітні заняття, спрямовані на вивчення та популяризацію різних елементів культурного надбання українсько-

білорусько-польського мовного пограниччя на Підляшші.

30 квітня в осідку товариства в Пухлах відбулися майстер-класи писання писанок (на фото побіч). Повів їх народний майстер Францішек Аронович із села Любеце у гм. Бранськ, який змалку виготовляє писанки воском та фарбує їх у «цибульнику», тобто цибулевому лушпинні. Такий спосіб розмальовування яєць на Великдень характерний також для українських православних сіл на Підляшші. Створені писанки згодом прикрасили столи учасників зустрічі під час Великодня, який за юліанським календарем випадав на 5 травня.

З черги 25 травня, також у Пухлах, відбулися уроки рукоділля, під час яких можна було навчитися техніки виготовлення павуків з очерету, що їх колись розвішували в хатах як різдвяну та великодню прикрасу (на фото внизу). Майстер-класи повела Сильвія Гришко. Під її опікою кожен учасник міг зробити невеличкий павук.

Товариство друзів скансену в Козликах

«На Миколу»

25 травня у Загороді в Козликах над Нарвою проходив захід «На Миколу» – товариська зустріч любителів музею під відкритим небом. Подія відбувається уже багато років при нагоді весняного празника святого Миколая (22 травня), яке відзначають у розташованій неподалік пам'ятковій церкві святого Миколая біля села Козлики (парафія Кленики). Організатором заходу є Товариство друзів скансену в Козликах, та четвертий рік за програму відповідає Катерина Воевода.

Цього року «На Миколу» відбулося в рамках більшого проєкту під на-

звою «Підляська мистецька палітра 2024», який має на меті промувати місцеву культуру, традицію та артистичне ремесло. Проєкт підтримало Маршалківське управління Підляського воєводства.

У рамках цьогорічного заходу відбулася авторська зустріч з Анетою Примакою-Онішк, родом з білоруськомовного села Книшевичі неподалік від Сокулки, авторкою відомої книжки про біженство «Bieżeństwo 1915. Zapomniani uchodźcy». Нещодавно вона видала черговий свій репортаж «Kamienie musiały polecieć. Wymazywana przeszłość Podlasia», про який авторка розповіла учасникам заходу.

Після презентації книжки та розмов про взаємовідносини між поляками та «руськими», тобто православними україно- та білоруськомовними автохтонами на Підляшші, відбувся концерт українського гурту «Malwa Band» з Варшави, якій загравав загальновідомі українські пісні. Гурт грав також під час товариської зустрічі біля вогнища, яка традиційно завершує захід «На Миколу».

(ред.)

*Фото Ю. Гаврилюка,
Л. Лабович, Улти
Харитонюк, Архів ПНІ*

Вирізьблений Володимиром Наум'юком Святий Володимир Русі Хреститель – опікун козликівського скансену. Фото Ю. Гаврилюка

KOLPORTER

Na Podlasiu nasze pismo można kupować w kioskach i innych punktach sprzedaży prasy firmy „Kolporter” na terenie powiatu bielskiego, hajnowskiego, siemiatyckiego oraz miasta Białegostoku (np. w sklepach Arhelan, PSS Społem), a także w Centrum Kultury Prawosławnej w Białymstoku.

W innych województwach: w Białej Podlaskiej, Chełmie, Gdańsku, Gorlicach, Górowie Haweckim, Krakowie, Legnicy, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Przemyślu, Rzeszowie, Sanoku, Szczecinie, Warszawie, Włodawie, Wrocławiu. Najpewniejszy sposób to oczywiście prenumerata.

**Український часопис Підляшшя «Над Бугом і Нарвою»
Ukraińskie Pismo Podlasia „Nad Buhom i Narwoju”**

Виходить шість разів у рік ❖ Ukazuje się sześć razy w roku
PL ISSN 1230-2759

ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, skr. poczt. 77
nadbuhom.pl nadbuhom@nadbuhom.pl (+48) 502 565 547

Редакція: Юрій Гаврилюк (головний редактор), Вікторія Гаць, Андрій Єскатеринчук, Людмила Лабович (секретар), Анна Паб'ян, Юрій Плева.

Редакція: Wiktoria Gać, Jurij Hawryluk (Jerzy Gawryluk – red. nacz.), Andrzej Jekaterynczuk, Ludmiła Łabowicz (sekretarz), Anna Pabjan, Jerzy Plewa.

Видавець/Wydawca: Союз українців Підляшшя / Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, skr. poczt. 77 E-mail: biuro@zup.org.pl WWW: zup.org.pl

Sfinansowano ze środków dotacji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji ❖ Профінансовано з дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji ❖ Публікація виражає лише погляди автора/ів і не може ототожнюватися з офіційною позицією Міністра внутрішніх справ і адміністрації.

Не всі думки висловлені на сторінках нашого часопису віддзеркалюють погляди редакції. ❖ Nie wszystkie opinie wyrażone na łamach naszego czasopisma wyrażają poglądy redakcji.

Не замовлених матеріалів не повертаємо. Редакція залишає за собою право редагувати, скорочувати тексти та змінювати заголовки. За зміст поміщених реклам та оголошень редакція не відповідає. ❖ Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca i zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania oraz zmiany tytułów. Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść zamieszczonych reklam i ogłoszeń.

Andare Studio Grafiki i Reklamy, ul. Senatorska 40/91, 00-095 Warszawa. Nakład: 1200 egz.

ПЕРЕДПЛАТА – 2024 – PRENUMERATA

Річна передплата на території Польщі коштує **60,00** злотих (PLN). (6 номерів). При замовленні передплати за короткий період число номерів треба помножити через 12,00 злотих. Архівні номери – 3 зл. (один номер) + витрати на доставку. **Річна передплата** в Україну та Білорусь – 100,00 PLN. **Річна передплата** у інші держави – 40 EUR або \$50,00, або їхня рівновартість (авіапошта).

Банківський рахунок видавця: Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402 (у назві платежу просимо вказати ім'я, прізвище і точну адресу для висилки та період, якого стосується платіж).

Формат номера для перерахунків з-за кордону: PKOPPLPW PL 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402.

Вплати з-за кордону просимо виконувати лише безпосередньо на банківський рахунок. Про інші варіанти, будь ласка, заздалегідь домовляйтеся з Видавцем.

Організації, парафії та інші колективи можуть робити замовлення потрібної кількості примірників за окремою домовленістю про умови пересилки і оплати. З усіма запитаннями звертайтеся на е-адресу nadbuhom@nadbuhom.pl, номери телефонів (+48) 502 565 547 або 609 048 496, або пишіть листи на адресу Видавця.

Roczna prenumerata krajowa kosztuje **60,00 zł** (PLN). W przypadku prenumeraty na okres krótszy liczbę numerów należy pomnożyć przez 12,00 zł. Numery archiwalne – 3 zł (sztuka) + koszt wysyłki.

Roczna prenumerata Ukraina i Białoruś – 100,00 PLN.

Roczna prenumerata do pozostałych krajów – 40 EUR lub 50 USD (poczta lotnicza).

Rachunek bankowy wydawcy: Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402 (w tytule wpłaty prosimy podać imię, nazwisko i adres, na który ma być wysłana prenumerata oraz okres, którego dotyczy wpłata).

Format rachunku bankowego dla wpłat z zagranicy: PKOPPLPW PL 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402.

Wpłat z zagranicy prosimy dokonywać wyłącznie na rachunek bankowy. Inne formy należy uzgadniać z Wydawcą.

Z pytaniami w sprawie prenumeraty indywidualnej, zamówień grupowych oraz pomocy w rozpowszechnianiu prosimy zwracać się na adres e-mail nadbuhom@nadbuhom.pl, numery telefonów (+48) 502 565 547 lub 609 048 496, a także listownie.

